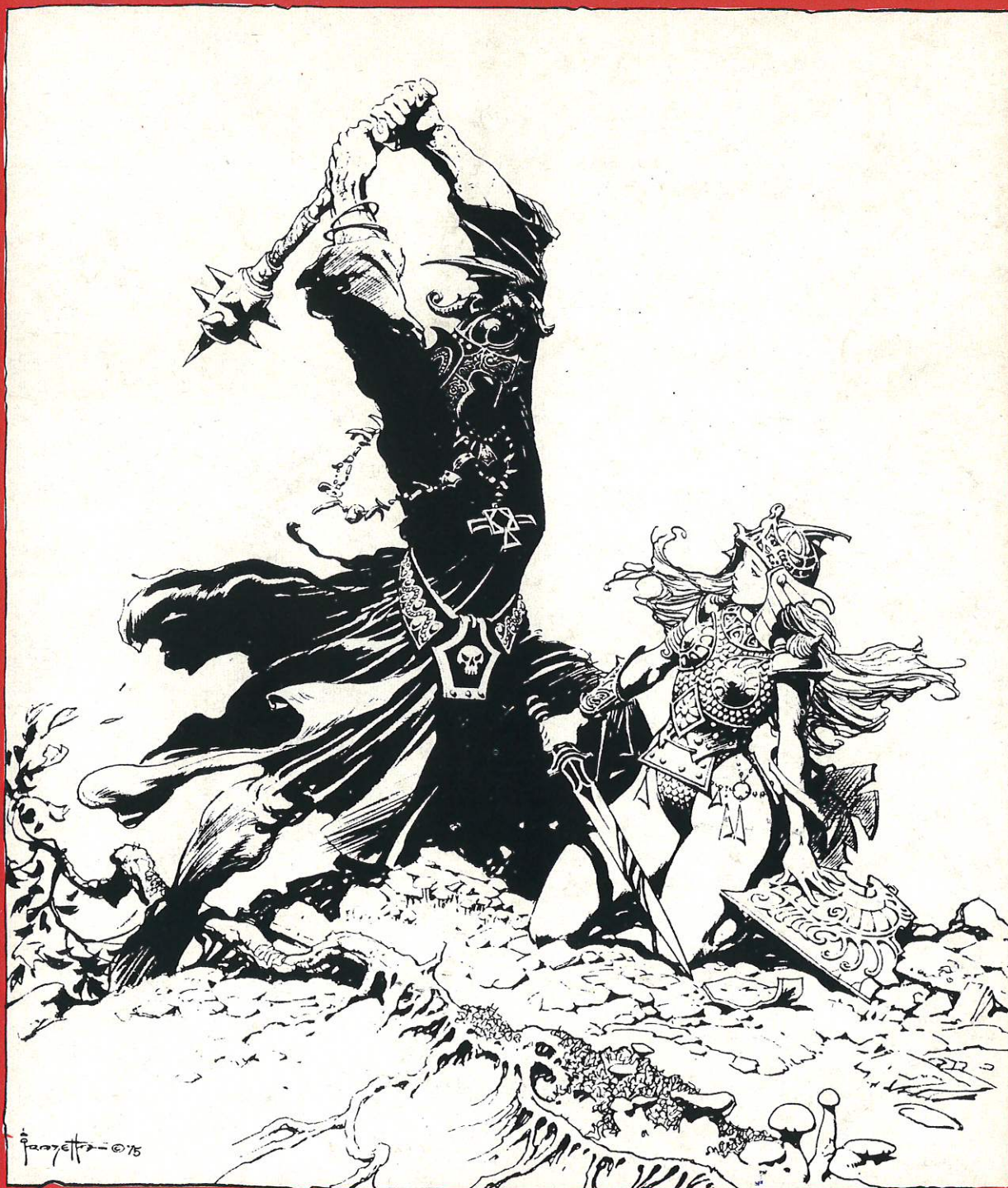

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΕΥΧΟΣ 1ο - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1987 - ΔΡΧ. 200

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΕΥΧΟΣ 1ο - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1987 - ΔΡΧ. 200

EDITORIAL

Ἡ δεύτερη περίοδος γιά τή «Νέα Τάση» ἔχει ὀρισμένες βασικές ἀλλαγές, πού εὐκόλα θά γίνουν ἀντιληπτές. Καί εἶναι ἀρκετές αὐτές οἱ ἀλλαγές, ἔτσι ὥστε στήν οὐσία νά μιλάμε γιά ἕνα νέο περιοδικό.

Τό περιοδικό αὐτό λοιπόν φιλοδοξεῖ πάνω ἀπ' ὅλα νά κυκλοφορήσει· νά εἶναι δηλαδή ἡ ζωντανή καταγραφή τῆς ζωῆς τοῦ ἐθνικιστικοῦ κινήματος, τῶν ἀντιφάσεών της, τῶν προβλημάτων της. Γι' αὐτό ἀκριβῶς τό λόγο, τό περιοδικό εἶναι κυρίως ἕνα λαϊκό περιοδικό, ἕνα περιοδικό πού θέλει νά ἐκφράσει ἕνα κίνημα πού θέλει νά εἶναι, καί εἶναι, λαϊκό.

Τό περιοδικό δέ θέλει νά εἶναι μονομερές. Ὅχι τόσο μέ τήν ἔννοια τοῦ ὅτι «εἴμαστε ἀνοιχτοί σέ κάθε συνεργασία» (στό κάτω κάτω τελευταῖα ὅλοι εἶναι ἀνοιχτοί σέ κάθε συνεργασία) ὅσο στό ὅτι αὐτεπαγγέλτως θά καλύπτει κάθε πρωτοβουλία τῶν νέων ἐθνικιστῶν πού κινεῖται ἀπό τά κάτω, πού εἶναι ρεαλιστική καί ταυτόχρονα φιλόδοξη, πού εἶναι εὐφυῆς καί εὐαίσθητη.

Σ' ἕνα «χῶρο», λοιπόν πού ἐπιμένει στό κλίμα τοῦ μεσοπολέμου νά δώσουμε μίαν ἀπάντηση φτιάχνοντας κάτι γιά τό τώρα, καί σέ κάποιους ἀπογοητευμένους φίλους πού μετατοπίζουν τά ὄνειρά τους γιά 10, 20 ἢ 30 χρόνια μετά, ν' ἀντιπαραθέσουμε τήν ἀγωνία τῆς οἰκοδόμησις τοῦ σήμερα γιά νά μή χάσουμε οὔτε τό αὐριο οὔτε τό μεθαῦριο.

Τό περιοδικό δέν θέλει τόσο νά δώσει ἰδεολογία ἢ θεωρία, ὅσο θέσεις καί προβληματισμούς πάνω στήν τακτική καί στή στρατηγική καί κυρίως δέν θέλει νά φανεῖ δογματικό, ἀλλάθητο καί ἀλαζονικό. Προτιμάμε κάτι τό πιο γήινο, τό πιο ἀνθρώπινο ἀπό ἐκεῖνη τήν ἀμφισβητούμενης ποιότητας μεταφυσική κι ἀνορθολογισμό πού εἶναι τόσο διαδεδομένα σέ ἀνάλογες προσπάθειες.

Τό περιοδικό βέβαια εἶναι βαθιά πολιτικό ἀλλά ταυτόχρονα εἶναι καί ἀνεξάρτητο. Δηλαδή δέν ὑπόκειται στήν καθοδήγηση κανενός πολιτικοῦ φορέα, ἄσχετα μέ τό ἄν ὅλοι οἱ συμμετέχοντες ἀνήκουν σέ πολιτικό φορέα, καί δίνουν τόν ἀγῶνα τους ὁ καθένας ὅπως νομίζει.

Ἡ Νέα Τάση λοιπόν ξεκινᾷ μέ πολλές φιλοδοξίες καί μέ πολλή χαρά. Δέν ἀντέχει τή μισοκακομοιρία τοῦ περιθωρίου μά οὔτε καί τό συμβιβασμό τῆς πρόσκαιρης ἐπιτυχίας. Δέν ἐπιμένει ὅμως μειοψηφικά κι αὐτό ἀκριβῶς γιατί θέλει νά εἶναι ἕνα λαϊκό περιοδικό πού θά καταγράψει βῆμα βῆμα τήν πορεία ἐνός κινήματος πού παλεύει νά ὀρθοποδήσει καί δέν τ' ἀφήνουν. Δημιούργημα μιᾶς κρίσις λοιπόν, ἡ νέα «Νέα Τάση»; Δημιούργημα, ναι, τῆς κρίσις καί τοῦ πόνου τῶν ἐθνικιστῶν, τῶν σκεπτομένων δηλαδή καί αἰσθαντικῶν ἐξ αὐτῶν, μά καί δημιούργημα τῆς ἐλπίδας τους, τῆς προσμονῆς τους, τῆς ὑπομονῆς τους, τοῦ ἀγῶνα τους.

Κι ἐπειδή ὅλ' αὐτά δέν μᾶς βγαίνουν μόνο στό πολιτικό, μά καί στό πολιτιστικό καί στό κοινωνικό, ἡ «Νέα Τάση» θ' ἀνακατεῦεται παντοῦ καί θέλει νά λειτουργήσῃ πιο πλατιά, σάν πολιτιστικός πόλος ἀπ' ὅπου θά ξεκινᾷ ἐκδόσεις, προβολές, συζητήσεις, γλέντια, ἐκδρομές σέ χιονισμένα βουνά μέ ἀρχαίους ναούς καί ἄλλα τέτοια ἠθοπλαστικά. Αὐτά ὅμως ἀργότερα, ἀφοῦ γνωριστοῦμε καλύτερα. Μέχρι τότε, στηριζόμαστε πολύ (πού ἄλλοῦ;) στή βοήθειά σας, καί εἰδικότερα στήν οἰκονομική σας ἐνίσχυση.

1ο πρωτο τευχος τῆς «Ν.Τ.» χωρίζεται, ὅπως γίνεται ἁμέσως ἀντιληπτό ἀπό τόν ἀναγνώστη, σέ δύο μέρη. Στό «πολιτικό» καί σέ ἕνα δεύτερο, τό ὁποῖο θά χαρακτηρίζαμε «πολιτιστικό».

Καί αὐτό γιατί στόχος μας δέν εἶναι ὁ χωρισμός ἀλλά ἡ σύνθεση Πολιτικῆς καί Τέχνης.

Στό «πολιτικό» τμήμα, ἔχουμε δύο ἄρθρα πού ἀφοροῦν τό Εὐρωπαϊκό Ἐθνικιστικό Κίνημα.

Τό πρῶτο ἀναφέρεται στίς προοπτικές τοῦ Κινήματος, ἐνῶ τό δεύτερο ἀποτελεῖ προβληματισμό πάνω στό «παράδειγμα» τῆς Γαλλίας. Ἀκόμη τή «διακήρυξη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἐθνους».

Ἐχουμε στή συνέχεια ἕνα ἄρθρο πάνω στήν κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς σήμερα. Προσπάθεια προσέγγισης ἐνός φαινομένου πού προβληματίζει τόσο τά ἀριστερά, ὅσο καί τά δεξιά κόμματα τοῦ τόπου μας.

Τέλος ἔχουμε ἕνα ἄρθρο γιά τό χῶρο τῆς «κοινωνικῆς ἐξέγερσης» καί τή στάση μας ἀπέναντι σ' αὐτόν.

Στό δεύτερο τμήμα, τό «πολιτιστικό», φιλοξενοῦμε ἕνα ἄρθρο σχετικά μέ τό μεγάλο ποιητή καί ὀραματιστή, Ἀγγελό Σικελιανό, ἕνα ἄρθρο πάνω στόν Φράνκ Φρατζέττα καί τήν τέχνη του, καθώς καί ἕνα ἄρθρο σχετικά μέ τό βρετανικό συγκρότημα τῶν SKREWDRIVER.

Το «πολιτιστικό» τμήμα κλείνει μέ τό χῶρο τῆς βιβλιοκριτικῆς.

Ἀνάμεσα στά δύο αὐτά τμήματα, παρεμβάλλεται ἕνα κείμενο πάνω σέ ἕνα κοινωνικό θέμα, πού ἀπασχόλησε τήν κοινή γνώμη καί τόν Τύπο. Τήν «Ἀγγελική Ἱστορία».

Τέλος ὑπάρχει χῶρος τῶν «Ἀπόψεων» καθώς καί αὐτός τῶν εἰδήσεων.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Τοῦ Π.Ι.

Πρὶν μποῦμε στὸ θέμα μας, τὴν κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς σήμερα, χρήσιμο θὰ ἦταν νὰ κάνουμε μερικές παρατηρήσεις πάνω στὴ δομὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Καὶ αὐτὸ γιὰ ἓναν πολὺ βασικὸ λόγο. Γιατὶ ἡ κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς δομεῖται πάνω σὲ δύο βάσεις.

1. Τῆ διάρθρωση καὶ τὴν ἰδιάζουσα μερικές φορές φύση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας (ιδιάζουσα σὲ σύγκριση βέβαια μὲ τὶς κοινωνίες τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἢ καὶ ἀκόμη μ' αὐτές τοῦ λεγόμενου τρίτου Κόσμου).

2. Ἡ κατανόηση αὐτῆς τῆς πραγματικότητας ἀπὸ τὴν ἀριστερά καὶ ἡ δρομολόγηση τῆς κατάλληλης πολιτικῆς δράσης ἀπ' αὐτήν, γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν στόχων τῆς.

Ἡ ἀγνόηση τῆς πρώτης βάσης θὰ οδηγούσε σὲ ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ἐνῶ ἡ ἀνάλυση πού ἀκολουθεῖ θὰ προσπαθοῦσε ἀπεγνωσμένα νὰ ἰσοροπήσει στηριζόμενη στὸ ἓνα πόδι.

Ἀρχίζουμε λοιπὸν μὲ τὶς παρατηρήσεις πάνω στὴ δομὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

1. Τὸ ποσοστὸ τοῦ πληθυσμοῦ τὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται στὸν τριτογενή τομέα (ὑπηρεσίες), μαζί μ' αὐτοὺς πού ἀπασχολοῦνται στὴ γεωργία, εἶναι συντριπτικὸ σὲ σχέση μὲ τὸ προλεταριάτο (πὺ θεωρεῖται κατὰ τὴ μαρξιστικὴ θεωρία de facto ἐπαναστατικὴ τάξη).

Καὶ αὐτὸ εἶναι σημαντικὸς παράγοντας, πού πρέπει νὰ ληφθεῖ ὑπόψη ἀπὸ τοὺς φορεῖς (τῆς ἀριστερᾶς) πού ἐπαγγέλλονται πέρασμα σὲ ἓνα ἄλλο μοντέλο.

Πέρασμα πού ἡ διεθνὴς ἐμπειρία δείχνει (εἴτε θετικὰ εἴτε ἀρνητικὰ), πὺς μόνο ἐπαναστατικὸ μπορεῖ νὰ εἶναι.

Ἡ ἐπαναστατικότητα τῶν μαζῶν πού θὰ ἐπανδρᾶσουν τὴν πορεία πρὸς τὸ δράμα τοῦ σοσιαλισμοῦ, φαίνεται ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὶς ἐξῆς παρατηρήσεις.

Τὸ ποσοστὸ πού ἀπασχολεῖται στὸν τριτογενή τομέα, ἔχει κυρίως αἰτήματα βελτίωσης τῆς ζωῆς, ἀνόδου τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου κ.τ.λ. Δηλ. ὄχι ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς τῆς κοινωνίας πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ.

Τὸ ποσοστὸ πού ἀσχολεῖται μὲ τὴν γεωργία δὲν εἶναι σοσιαλιστικὰ ἐπαναστατικὸ.

Στὴν Ἑλλάδα τὸ ποσοστὸ τῶν ἐργατῶν γῆς, δηλ. αὐτῶν πού δὲν ἔχουν καθόλου κλῆρο, εἶναι πολὺ μικρὸ, πραγματικότητα πού εἶναι ἀντίθετη μὲ τὶς θεωρίες τοῦ Κ.Κ.Ε. Οὐτε πάλι ὑπάρχουν σὲ μεγάλη ἔκταση τσιφλίκια καὶ μάλιστα ἀξια λόγου. Ἀντίθετα, τὸ συντριπτικὸ ποσοστὸ τῶν ἀγροτῶν εἶναι ἀτοπασχολούμενοι μικροκαλλιεργητές.

Αὐτοὶ δὲν ζητοῦν βέβαια κατάργηση τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ ἔχουν αἰτήματα καλύτερων τιμῶν στὰ προϊόντα τους, ἀξιοπρεπεῖς συντάξεις κ.τ.λ. Ἐνῶ δηλ. οἱ σοσιαλιστικῆς ἐπαναστάσεις στὸν τρίτο κόσμο ξεκίνησαν ἢ στηρίχθηκαν στὶς ἀγροτικῆς μάζες, στὴν Ἑλλάδα αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνει.

Ἐρχόμενοι τώρα στὸ προλεταριάτο (τὴν ἐπαναστατικὴ τάξη κατὰ τὸν κομμουνισμό), αὐτὸ ἀφ' ἑνός εἶναι περιορισμένο ἀριθμητικὰ

καὶ κυρίως τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἔχει ἀσπαστεῖ πρότυπα καὶ υἱοθετήσκει αἰτήματα καθαρὰ οικονομικοῦ περιεχομένου. Ὁ λόγος γιὰ σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς καὶ μάλιστα μὲ βάση κάποιο πρόγραμμα, εἶναι ἀνύπαρκτος σχεδὸν καὶ ὅταν ἐμφανιστεῖ τέτοιος λόγος, εἶναι γιὰ νὰ χρησιμεύσει σάν κάλυψη ἀπέναντι στὰ ἐνδοαριστερά ἐρωτήματα περὶ οικονομισμοῦ κ.τ.λ.

2. Στὴν διακυβέρνηση τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τῆς Δεξιᾶς μετὰ τὸ τέλος τοῦ συμμαχοῦτοπόλεμου, μεγάλες μάζες τοῦ λαοῦ εἶχαν μείνει ἔξω ἀπὸ τὴ διαχείριση τῆς ἐξουσίας καὶ κυρίως ἔξω ἀπὸ τοὺς προνομιοῦχους χώρους πού τροφοδοτοῦσαν οἱ κυβερνήσεις χρησιμοποιοῦντας τὰ κανάλια τοῦ κράτους, μὲ παροχές.

Ὁ λαὸς εἶχε χωριστεῖ ἐκ τῶν πραγμάτων σὲ δύο κατηγορίες. Σ' αὐτοὺς πού ἦταν ἀρεστοὶ στὴν κυβέρνηση, τοὺς κομματάρχες κ.τ.λ. οἱ ὁποῖοι ἀπολάμβαναν παροχές, διορίζονταν στὸ δημόσιο κ.τ.λ. καὶ στοὺς ἄλλους. Τοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι εἶχαν διωχθεῖ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ διώξεις συνεχίζονταν στὰ παιδιὰ τους ἢ ἀκόμη εἶχαν ἀπόψεις μὴ ἀρεστῆς στὶς κυβερνήσεις τοῦ τόπου.

Ἀκόμη καὶ δεξιοί, πού ἡ ἀσκηση τῆς ἐξουσίας ἄφηνε ἔξω ἀπ' τὸ παιχνίδι τῶν παροχῶν. Δηλαδή ἂν δεχθοῦμε ὅτι ὑπάρχει ταξικὴ πάλι στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κοινωνίας, ἐδῶ ἔχουμε πάλι ὄχι ταξικὴ ἀλλὰ μέσα στὶς τάξεις.

Καὶ ἐνῶ αὐτές οἱ παραγκωνισμένες ἀριστερές μάζες κάτω ἀπὸ τὴν σκληρὴ διακυβέρνηση τῆς δεξιᾶς μετὰ τὸν πόλεμο ὑπέμεναν ἀπλῶς,

μετά τό '74 και τήν παρουσίαση ενός προσώπου όχι τόσο εκδηλα αυταρχικού στην εκδήλωσή του (έλλειψη νοθείας στις εκλογές, μη διωγμός των αντιπάλων, νομιμοποίηση του Κ.Κ.Ε.), άρχισαν να νοιώθουν ότι υπήρχε δυνατότητα άνοδου τους. ' Η άνοδος αυτή θά γινόταν κυρίως μέ τήν ανέλιξη στην έξουσία ενός συμπαγούς (όχι δηλ. τύπου Ε.Κ.) μη δεξιού κόμματος. Μετά, άπ' αυτό τό κανάλι θά διοχετευόταν τό κρατικό χρήμα πρός άλλες δεξαμενές.

3. 'Εντονος άντιαμερικανισμός. 'Ο ρόλος των 'Αμερικάνων στην 'Ελλάδα είχε άποκαλυφθεί. Καί αυτός ό ρόλος ήταν ρόλος έξουσιαστικός. 'Απροκάλυπτες έπεμβάσεις στά έσωτερικά τής χώρας, δυσμενής άμερικανική θέση ως πρός τά έθνικά θέματα κ.τ.λ.

4. Γενικευμένη κρίση του έλληνικού κοινωνικού σχηματισμού. Κρίση πολιτισμού, κρίση αξιών, αλλά κυρίως κρίση οικονομική. 'Η δόμηση του έλληνικού παραγωγικού ίστού είχε γίνει χωρίς κανένα σχεδιασμό. Κάθε επιχείρηση λειτουργούσε μέ γνώμονα τό εύκολο κέρδος. Συνέπεια; 'Αρνητικό ίσοζύγιο πληρωμών. Κάλυψη του έλλείματος από ναυτιλιακά έμβάσματα, έμβάσματα μεταναστών, τουρισμό. 'Ομως από τό 1973 και μετά, μέ τήν κρίση αυτών των τομέων τό έλλειμα έμεινε άκάλυπτο και άδυνατούσε νά καλυφθεί. Συνέπεια; 'Αδυναμία των κυβερνήσεων νά ικανοποιήσουν τά συνεχώς έντονότερα οικονομικά αίτήματα των εργαζομένων, επειδή δέν μπορούσαν ή επειδή δέν ήθελαν, γιατί τά συμφέροντα πού έξυπηρετούσαν ήταν άλλα. Συνεπώς αίτημα για άλλαγή κυβέρνησης και άντικατάσταση της από μία άλλη, πού υποσχόταν τά πάντα.

'Ερχεται λοιπόν τό 1981, γίνεται ή κυβερνητική άλλαγή και άρχίζει νά γίνεται έμφανής πλέον ή κρίση πού μάστιζε αυτό τό χώρο, ό όποιος, παρ' όλα αυτά, κατόρθωσε νά πάρει τήν κυβέρνηση.

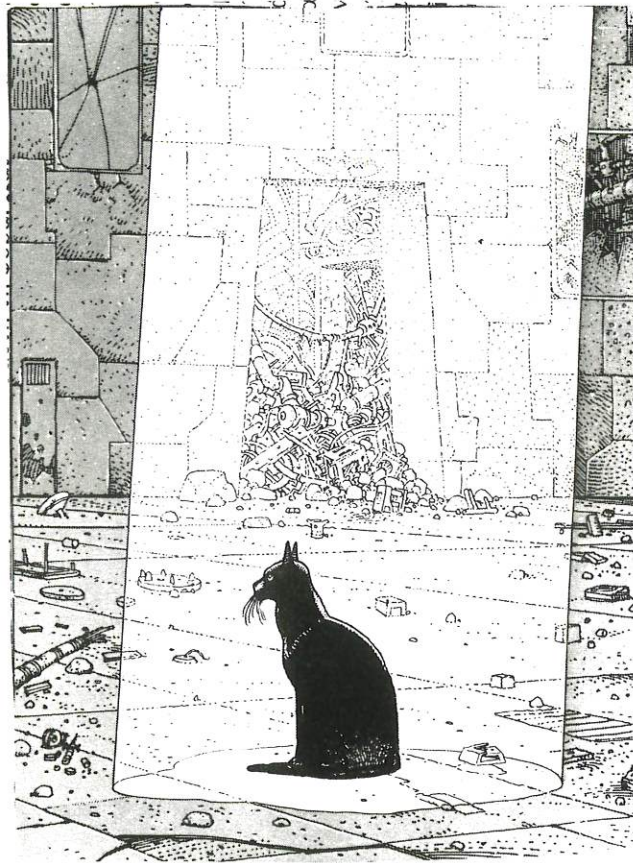
Τώρα μπορούμε νά εξετάσουμε τήν κρίση τής άριστερας σ' όλη της τήν έκταση.

Τό ΠΑΣΟΚ, μέ τήν ίδρυσή του κάνει μία έντυπωσιακή είσοδο

στον χώρο τής άριστερας. Κατορθώνει νά ξεπεράσει σέ ποσοστό ψήφων στην πρώτη μεταπολιτευτική άναμέτρηση, άριστερους φορείς μέ ιστορία δεκαετιών. Στή δεύτερη εκλογική άναμέτρηση άναδεικνύεται σέ αξιωματική αντιπολίτευση και στην τρίτη, έφτά μόλις χρόνια από τήν ίδρυσή του, άναρριχάται στην έξουσία.

'Η τόσο γρήγορη άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην έξουσία, δέν του έ-

όδηγησαν τό ΠΑΣΟΚ στην παντοδυναμία του αλλά και τό οδηγούν στην κρίση του. 'Η χαρισματική προσωπικότητα του Α. Παπανδρέου. Αυτή ή προσωπικότητα στάθηκε πόλος έλξης για μεγάλες λαϊκές μάζες πού ήταν δυσανεσθημένες από τήν διακυβέρνηση τής Ν.Δ. και ήθελαν στην έξουσία κάποιον ισχυρό άντρα που έδινε ύποσχέσεις και πού μπορούσε νά τις πραγματοποιήσει κατά τή γνώμη τους.

δωσε τά χρονικά περιθώρια για μία κάποια άλλαγή συνειδήσεων. Δέν μπόρεσε νά φτιάξει ένα πρόγραμμα μετάβασης στό Σοσιαλισμό.

Τό ΠΑΣΟΚ, κλασικό λαϊκιστικό κόμμα μέ άριστερή φρασεολογία και χρησιμοποιώντας τήν πείρα της άριστερης παρέμβασης κατόρθωσε νά καταλάβει τήν έξουσία. 'Οχι γιατί είχε κάνει τό λαό νά πιστέψει στον σοσιαλισμό και τήν ουσία του, αλλά γιατί υποσχόταν και μέ άρκετή πειστικότητα ικανοποίηση κάθε διεκδίκησης και γιατί ή Ν.Δ. είχε μέ τά λάθη της πάρει τό δρόμο τής πτώσης.

Δύο είναι τά κύρια στοιχεία πού

Αυτό κυρίως πέρασε πρός τόν άγροτικό χώρο. Δέν μπορούμε νά πιστέψουμε ότι οι άγροτικές μάζες διψούσαν για σοσιαλισμό. 'Αντίθετα βλέπουμε ότι τό ΠΑΣΟΚ και ό σοσιαλισμός του είναι άγνωστα εκεί, ενώ βέβαια ό 'Ανδρέας Παπανδρέου άποτελεί τόν πόλο έλξης.

'Ο δρόμος για τόν Α. Παπανδρέου ήταν πολύ εύκολος μετά τήν αποχώρηση από τήν ενεργό πολιτική δράση του Κ. Καραμανλή και τήν έναλλαγή στην άρχηγία τής Ν.Δ. άχρωμων πρός τής πλατειές μάζες προσώπων. Ξεκινώντας από τόν πρωθυπουργό τής ήττας τόν Γ.

Ράλλη, ως τόν Κ. Μητσοτάκη, πού ή τωρινή σχετική άνοδος τής Ν.Δ. οφείλεται όχι στην κοινή ήγεσία του, αλλά αντίστοιχα στά λάθη του ΠΑΣΟΚ, αυτή τή φορά. Καί εδώ γίνεται λόγος για τούς άρχηγούς τής Ν.Δ. γιατί δέν μπορεί νά γίνει λόγος για ύπαρξη συμπαγούς ιδεολογικού πλαισίου αυτού του κόμματος, πού θά υποκαθιστούσε τήν μή χαρισματοκότητα τών άρχηγών του.

Τό δεύτερο στοιχείο είναι ή ευρύτητα τής ιδεολογίας καί ή ευρύτητα του χώρου τόν όποιο πλησίασε τό ΠΑΣΟΚ. Τό ΠΑΣΟΚ δέν έκανε τό λάθος τών παραδοσιακών άριστερών νά άπευθυνθεί σέ μία τάξη, (τήν εργατική), ή όποία θά ήταν ή πρωτοπόρα καί θά συνεργαζόταν άπό τό βάθος της μέ τίς άλλες καταπιεζόμενες τάξεις για τήν ανατροπή του καπιταλισμού. Τό ΠΑΣΟΚ έφτιαξε τό σχήμα τών «μή προνομιάχων». Σ' αυτό τό σχήμα χωρούσαν όλοι: εργαζόμενοι στην πλατεία έννοια τους (εργάτες, υπάλληλοι κ.τ.λ.) άγρότες, μικροαστικά ή μεσοαστικά στρώματα, γυναίκες (λόγω του υποβαθμισμένου ρόλου τους), νέοι.

Έξω άπό αυτό τό σχήμα βρέθηκε φανερά ή μεταπρατική άστική τάξη, πού τά συμφέροντά της υποστηρίζει ή Ν.Δ., ενώ για τήν έσωτερική άστική τάξη δέν έγινε λόγος για τό άν αποκλείεται, ως ταξικός έχθρός τών μή προνομιάχων. Αυτό είναι ένα άλλο βασικό σημείο στο όποιο θά αναφερθούμε στην συνέχεια.

Στό πολιτικό επίπεδο πλησίασε πάλι μία ευρύτατη μάζα.

Άριστερους πού είχαν διαχθεί μετά τό συμμοριτοπόλεμο ύποσχόμενο λήθη καί άποκατάσταση, στο πλαίσιο τής εθνικής αντίστασης κατά τών Γερμανών. Άριστερους πού είχαν άπομακρυνθεί άπό τό Κ.Κ.Ε. εξαιτίας τών λαθών του. Τούς ποικίλους κεντρώους, πού άποτελούσαν τήν Ε.Κ., δεξιούς άπογοητευμένους άπό τήν διακυβέρνηση τής Ν.Δ. Άκόμη αυτούς πού αντίταχθηκαν στο καθեսτώσ τής δεπταετίας, ύποστηρίζοντας ότι έπρεπε νά γίνει κάθαρση του κρατικού μηχανισμού άπό τούς άκροδεξιούς αντιπάλους τους.

Η ιδεολογική ευρύτητα είναι πάλι άξιοσημείωτη. Έθεσε τό ΠΑΣΟΚ ζητήματα εθνικής ανεξαρτησίας, διάλυσης τών συνασπισμών, σκληρό άντιαμερικανισμό καί κριτική στο Σοβιετικό μοντέλο. Ζητήματα βελτίωσης του βιωτικού επιπέδου (περίθαλψη, αύξησεις μισθών, εκπαίδευση, πρόσβαση στο τραπεζικό σύστημα δανεισμού).

Ζητήματα παραπέρα εκδημοκρατισμού. Δέν έφτιαξε συμπαγές ιδεολογικό πλαίσιο, αλλά συμπαγές διεκδικητικό πλαίσιο, κάτι πού για τήν ελληνική πραγματικότητα ήταν πιο άποτελεσματικό.

Τά προβλήματα αυτού του συστήματος φάνηκαν — καί ήταν άναπόφευκτα — όταν ήρθε ή ώρα τής ύλοποίησης.

Ήταν αδύνατον νά καλυφθούν

σύμμετρα οι διεκδικήσεις όλων τών τάξεων πού εκπροσωπούσε. Σε κάποια συμφέροντα έπρεπε νά δοθεί προτεραιότητα. Οι τάξεις πού συγκρότησαν τό «μπλοκ τής Άλλαγής» βρέθηκαν αντιμετώπες.

Κάποιοι έπρεπε νά κυριαρχήσουν. Καί αυτό έγινε. Αυτοί πού κυριάρχησαν δέν ήταν τά λαϊκά στρώματα πού εκφράζονταν στη βάση του ΠΑΣΟΚ, αλλά τά άνώτερα στρώματα του μπλόκ πού είχαν προσβάσεις στο περιβάλλον του άρχηγού. Άκόμη καί ή κομματική Elite πού περιελάμβανε τά άνώτερα καί μέσα στελέχη.

Δημιουργήθηκε λοιπόν ή νέα διαστρωμάτωση, στα πλαίσια ενός ιδιόμορφου Σοσιαλισμού (;). Στην κορυφή τής πολιτικής πυραμίδας βρίσκεται τό περιβάλλον του Α. Παπανδρέου «Τό Καστρί». Οι προσβάσεις εδώ είναι προσωπικές κυρίως καί όχι πολιτικές καθαρά. Έδώ ύπάρχει ισότητα πρόσβασης άριστερών, κεντρώων καί δεξιών τάσεων.

Πιο κάτω, ή παρέμβαση του κομματικού μηχανισμού στην άσκηση τής εξουσίας είναι καθαρά πελατειακός.

Τά στελέχη πού άνέβηκαν στις μεσαίες θέσεις του κρατικού μηχανισμού καθός καί εκείνα πού κατέχουν ειδικές θέσεις στον κομματικό μηχανισμό (έπιτροπές κ.τ.λ.) φροντίζουν για τήν έξυπηρέτηση τών πελατών τους. Είτε μέ διορισμούς, είτε παρέχοντας μέσα για πρόσβαση στα πιστωτικά προγράμματα.

Τέλος, τά συμφέροντα πού εκπροσωπούνται είναι καθαρά όρισμένων μεσαίων άστικών στρωμάτων μέ συμμαχία μέ την έσωτερική άστική τάξη.

Τά λαϊκά στρώματα ικανοποίησαν τά οικονομικά συμφέροντά τους στην πρώτη τετραετία, ενώ στη δεύτερη τό ΠΑΣΟΚ ύποχωρώντας στα αίτήματα τών άνωτέρων στρωμάτων του μπλόκ οδηγείται σε ρήξη μέ τά πρώτα εφαρμόζοντας πολιτική λιτότητας. Άναιρούνται βέβαια καί κάποιας θεσμικής κατακτήσεις αλλά αυτό δέν ενδιαφέρει τίς ευρείες λαϊκές μάζες.

Παράλληλα τό ΠΑΣΟΚ φαίνεται νά βρίσκεται σε μία φάση προ-

της Εύρώπης ενάντια στον αμερικανικό και ρωσικό ιμπεριαλισμό, και από την άλλη την μάχη των κινημάτων ενάντια στην αντίδραση και τον μαρξισμό, ενάντια στο σύστημα της πολιτικής, της κουλτούρας, της εκπαίδευσης που επικρατεί σήμερα.

Τούτα τὰ δύο κοινὰ μέτωπα ενώνουν περισσότερο από κάθε ύποκειμενική βούληση, μιάς και παίρνουν σάρκα από τις αντικειμενικές συνθήκες που έδωσαν την Εύρωπη μετά τό Β΄ Παγκόσμιο μέ τή Γιάλτα και πού τής έδωσαν μιά συγκεκριμένη πολιτική θέση μέσα στό δίπολο του οικουμενισμού και μία ειδική οικονομική θέση μέσα στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας που κάνουν οι μεγάλες δυνάμεις και τὰ οικονομικά συμφέροντα που εκπροσωπούν.

Η άμφισβήτηση του ρόλου που έχουμε αναλάβει να παίξουμε, του ρόλου που μιάς ανέθεσαν οι νικητές, ή άμφισβήτηση του χωρισμού της Εύρώπης σε Ανατολική και Δυτική μέ πιά κραυγαλέο σημείο ύποτελείας τό «τείχος του αΐσχους» στό Βερολίνο, είναι μία πραγματικότητα πρós τήν όποια όλοι οι Εύρωπαϊκοί λαοί θά στραφούν, μόλις άποδεσμευτούν από τήν μικροεξέταση της καθημερινότητας, τήν ευτυχισμένη άσυνειδησία, μόλις κουραστούν από τον εφησυχαστικό ευδαιμονισμό και από τον πνευματοκτόνο καταναλωτισμό.

Όστόσο σε αντίστοιχη πολιτική θέση άπέναντι στον ιμπεριαλισμό των υπερδυνάμεων βρίσκονταν και οι χώρες του τρίτου κόσμου και οι ισλαμικές. Σε πιά βαθμό λοιπόν είναι άποδεκτές για συνεργασία στή βάση αυτού του κοινού πολιτικού αιτήματος, του αιτήματος δηλ. της αυτοδιάθεσης; Κατ' άρχήν μία τέτοια σύνδεση φαίνεται άδύνατη ειδικά γιατί τό αίτημα της αυτοδιάθεσης σήμερα βρίσκεται είτε στά χέρια ενός ισλαμικού «έθνικισμού» (Καντάφι), είτε στά χέρια της

έπαναστατικής άριστερας (Αφρικανικές χώρες). Έπομένως, αν εξαίρει κανείς τήν πρώτη περίπτωση, τότε στίς άλλες δύο είναι σχεδόν άδύνατη ή συνεννόηση. Είναι δηλ. τόσες πολλές οι πολιτιστικές και οι πολιτικές αντιθέσεις που δέν γίνεται να συντονιστούν ούτε οι χώρες, ούτε πολύ περισσότερο τὰ κινήματα παρ' ό τι ό έχθρός είναι κοινός. Έπομένως κατά βάση ό άγώνας για τήν άπελευθέρωση της Εύρώπης, από τὰ οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά δεσμά, παραμένει βασικά στά χέρια των ευρωπαϊκών λαών.

Η δεύτερη πολιτική βάση της ευρωπαϊκής έθνικιστικής συνεργασίας στηρίζεται στους κοινούς έχθρους των κινήματων. Η ένταξη στή χώρα μας στήν ΕΟΚ καθώς και τό πολιτικό καθεστώς της μεταπολίτευσης όδηγησαν τή χώρα μας στή στενή της σύνδεση μέ τήν ευρωπαϊκή πολιτική ζωή. Έτσι, αν μετά τον συμμοριτοπόλεμο, ή Ελλάδα μπορούσε να έχει μιά άσταθέστατη πολιτική ζωή, μέ τό διαρκές ένδεχόμενο της επεμβάσεως του στρατού, μέ τις συνεχείς παρεμβολές του πολιτειακού παράγοντα, μέ τις νόθες εκλογές, μέ τις άποστασίες, μέ τὰ πραξικοπήματα, δηλ. πράγματα που ήταν άδιανόητα για τις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες της Εύρώπης, από τό 1974 και μετά, ή πολιτική ζωή της Ελλάδος έξευρωπαϊζεται. Έχουμε ένα φιλελεύθερο κόμμα να εκφράζει τή δεξιά, ένα σοσιαλδημοκρατικό τήν κεντροαριστερά, και ένα κομμουνιστικό να εκφράζει τήν άκρα άριστερά. Φυσικά υπάρχουν διαφορές, όπως ό τι τό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα εμφανιζόταν ιδιαίτερα άριστερό, όπως ό τι τό κομμουνιστικό είναι φιλοσοβιετικό, μοναδικό στή δυτική Εύρώπη, αλλά κατά βάση οι άναλογίες μέ τήν πολιτική ζωή των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών είναι προφανείς, και κύρια εκφράζονται στό έναλασσόμενο στήν έξουσία δίπολο φιλελευθερισμού και σοσιαλδη-

μοκρατίας. Οι εκλογές γίνονται νόμιμα, ο ανώτατος άρχων δέν παρεμβαίνει, ή άπειλή του στρατού εξαφανίστηκε, ή άκρα δεξιά μόνο παραμένει φυλακισμένη και διωκόμενη κι αυτό για νά έμπεδώνεται όλοένα και περισσότερο ή δημοκρατική συνείδηση και ασφάλεια.

Με αυτά τά δεδομένα, τό έθνικιστικό κίνημα θά πρέπει νά έτοιμάζεται για μία μακριά και δύσκολη πορεία, όπου ούτε πραξικοπήματα υπάρχουν, ούτε αποσταθεροποιητικές τακτικές. Υπάρχει μόνο ό δύσκολος και μακρύς δρόμος τής διαπαιδαγώγησης των μαζών, τής άξιοποίησης των κοινοβουλευτικών περιθωρίων, του μετασχηματισμού του κράτους και του συστήματος μέσα από τή σύγκρουση μ' αυτό στους μαζικούς χώρους που έλέγχει. Αυτή ή τακτική ακολουθείται εδώ και 35 χρόνια από τό Μ.Σ.Ι. στην 'Ιταλία, και αν δέν οδήγησε στην επανάσταση, οδήγησε στην ευαισθητοποίηση των μαζών για τίς ιδέες μας, στην κατανόηση των θέσεών μας, στην κοινωνική άνοχή και στην πολιτική νομιμοποίηση. Αυτή άκριβώς ή άναλογία στην πολιτική ζωή των έθνών τής Εύρώπης, ή άναλογία τακτικής των έθνικιστικών κινήματων που οδηγούν τελικά και στην άναλογία προβλημάτων (άριστερίστικη τρομοκρατία, άδυναμία πρόσβασης στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οικονομική άνεχεια, κοινωνική αντίσταση), είναι τό δεύτερο σημείο - θεμέλιο πάνω στο όποιο μπορεί νά χτιστεί ή συνεργασία των ευρωπαϊκών έθνικιστικών κινήματων.

Και ποιά είναι ή σημασία του ευρωπαϊκού αυτού οργανισμού; Πρώτα απ' όλα είναι σημασία ιδεολογική, συμβολίζει τον κοινό άγώνα των Ευρωπαίων για

τήν άπελευθέρωσή τους, για τή σύνδεσή τους με τίς ιστορικές τους ρίζες, για τήν Ευρωπαϊκή επανάσταση.

Έπειτα είναι σημαντικό από πολιτικής πλευράς. Είναι κοινά παραδεκτό, και τό είδαμε και στο Στρασβούργο και στην Πάντοβα, ότι ή Ευρωπαϊκή Έπανάσταση αν γίνει σε ένα έθνος και δέν στηριχτεί από τ' άλλα θά πέσει κάτω από τήν πίεση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων και δυνάμεων. Άρα μιá στοιχειώδης έκδήλωση ευρωπαϊκής άλληλεγγύης είναι ή άλληλοστήριξη των πολιτικών αιτημάτων των ευρωπαϊών συναγωνιστών στη χώρα μας.

Έτσι αυτή ή όργάνωση θά παρέχει άλληλοενημέρωση, συντονισμό και άλληλοβοήθεια. Έξάλλου ή ψυχολογική συναίσθηση, ότι τον άγώνα που κάνουμε έμεις στην Ελλάδα, τον δίνουν κι άλλοι σύντροφοι στο Βέλγιο, στην 'Ισπανία, στη Γαλλία, στην 'Ιταλία, στην 'Αγγλία, ενδυναμώνει τό φρόνημα των αγωνιστών μας. Και φυσικά ή προοπτική μιας μεγαλύτερης «άγοράς» ιδεών δέν μπορεί ν' άπορριφθεί. Δηλ. τόσο στο επίπεδο τής κοινής προπαγάνδας (κοινή άφίσσα σ' όλες τίς χώρες, πανευρωπαϊκό έντυπο) όσο και στο πρακτικό επίπεδο τής οικονομικής άλληλοβοήθειας τά πρακτικά ώφέλη είναι σημαντικά.

Οι πρώτες συζητήσεις στη Γαλλία και τήν 'Ιταλία έδειξαν τήν διάθεση και τήν ύπαρξη τής βούλησης. Έλπίζουμε πώς στίς επόμενες συναντήσεις στην 'Αθήνα και στη Νίκαια, θά καταφέρουμε νά συγκροτήσουμε τον όργανισμό. Καί τότε, ίσως έδωμε έναν άλλον άερα, μιαν άλλη κίνηση στην Εύρώπη, ίσως δούμε ότι κάνουμε ένα βήμα πιά κοντά στην επανάσταση.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΚΡΙΣΗΣ

Γιά νά προσεγγίσουμε τήν πρόσφατη έλληνοτουρκική κρίση μέ κάποιες φιλοδοξίες σοβαρότητας καί άποτελεσματικότητας, απαραίτητη προϋπόθεση είναι ή θεώρηση αυτής τής κρίσης μέσα στό πλαίσιο του διεθνούς συσχετισμού δυνάμεων.

Βασιζόμενοι πάνω στά γεγονότα καί όχι πάνω σέ μία παραμορφωμένη πραγματικότητα, φτιαγμένη από πιστεύω δεκαετιών, βλέπουμε ξεκάθαρα, ότι ή κρίση δημιουργήθηκε από τό συνδυασμό τής πολιτικής τής Έλληνικής Κυβέρνησης στό Αιγαίο μέ άποκορύφωμα τήν έθνικά άπαράδεκτη στάση της στό θέμα του «Πρίνου» καί του τουρκικού έπεκτατισμού, που αντικειμενικά ένθαρρύνεται από τίς ΗΠΑ.

Η Τουρκία, που φιλοδοξία της είναι ή εξέλιξή της σέ περιφερειακή ύπερδύναμη, ούδέποτε δέν έκρυσε τίς φιλοδοξίες έπεκτάσής της στό χώρο του Αιγαίου. Ο τουρκικός έπεκτατισμός, τούς λόγους του οποίου δέν σκοπεύουμε νά αναλύσουμε έδω, είναι κάτι τό άναμφισβήτητο.

Αυτός ο έπεκτατισμός ένθαρρύνεται αντικειμενικά από τήν στάση των ΗΠΑ άπέναντί της. Οί ΗΠΑ έξαρτώντας τήν έξωτερική πολιτική τους όχι από κριτήρια ήθικά, αλλά από κριτήρια καθαρά δικού τους συμφέροντος, έξοπλίζουν μέ τρομακτικούς ρυθμούς τήν Τουρκία, άδιαφορώντας για τήν ίσορροπία δυνάμεων Ελλάδος - Τουρ-

κίας, ενώ παράλληλα υίοθετούν καθαρά τουρκικές έπεκτατικές θέσεις. Άποκορύφωμα τής πρακτικής αυτής είναι οί γνωστές δηλώσεις Άμερικανών άξιωματούχων άναφορικά μέ τήν άναλογία 7:10 καί για τό ρόλο των Τουρκικών στρατευμάτων στην Κύπρο, άναγορεύοντας τό ρόλο τους σέ ρόλο θεματοφύλακα τής Ειρήνης. Η Τουρκία βέβαια θά ήταν παράλογο νά μήν αξιοποιήσει αυτή τή στάση, τήν όποία καί επιδιώκει, προς τό συμφέρον της.

Η Έλληνική Κυβέρνηση, έξακολουθεί νά εφαρμόζει στό Αιγαίο μία πολιτική που στόχο έχει νά έξυπηρετεί παρούσες μικροπολιτικές άνάγκες χωρίς καμιά μακροπρόθεσμη προοπτική.

Έξακολουθεί νά προσπαθεί νά δώσει στην παγκόσμια κοινότητα αλλά καί στό έσωτερικό, τήν εικόνα τής ειρηνόφιλης Ελλάδας, που κάνει παραχωρήσεις καί άνέχεται προσβολές, για τό ύπέρτατο συμφέρον της διατήρησης τής ειρήνης.

Δέν έννοεί νά συμβιβαστεί μέ τήν πραγματικότητα. Καί ή πραγματικότητα στίς διεθνείς σχέσεις δέν είναι ή «καλή γνώμη» των άλλων κρατών, αλλά ή ισχύς.

Τά τόσα παραδείγματα αδύναμων κρατών, τό παράδειγμα τής Κύπρου άκόμα, δέν φαίνεται νά τήν έχουν διδάξει τίποτα.

Φτάνουμε έτσι λοιπόν στό τελευταίο μεγαλειώδες δείγμα αυτής τής πολιτικής. Στην άπαγόρευση γεώτρησης 10 μίλια άνατολικά τής

Θάσου, πάνω στην έλληνική ύφαλοκρηπίδα. Αυτό σημαίνει βέβαια παραίτηση από άναμφισβήτητα δικαιώματα. Καί αυτό τό γεγονός, δίνει τόν πραγματικό λόγο στην Τουρκία νά διεκδικήσει για τήν έαυτό της αυτά για τά όποια ή Ελλάδα άδιαφορεί. Καί ή πλήρης έπιτυχία των επιδιώξεων τής Τουρκίας άποφεύχθηκε για τούς εξής λόγους:

1. Η κυβέρνηση θά ήταν αδύνατον, τώρα με τήν πλάτη στον τοίχο νά κάνει καί άλλες ύποχωρήσεις.

2. Τό πρόωρο του έγχειρήματος. Η Τουρκία δέν έχει άποκτήσει άκόμα τήν ύπεροπλία που θά τής έδινε τή δυνατότητα για τήν πλήρη επικράτηση σέ ένα πόλεμο.

3. Ο κίνδυνος για διάλυση τής Ν.Α. πτέρυγας του ΝΑΤΟ.

Η Τουρκία δέν πέτυχε πλήρως τούς σκοπούς της. Όμως πέτυχε σχετικά πλεονεκτήματα στό χώρο του Αιγαίου.

Η Ελλάδα σύρεται σέ διαπραγματεύσεις για τό καθεστώς στό Αιγαίο, άσχετα μέ τίς δηλώσεις ότι θέμα των διαπραγματεύσεων θά είναι μόνο ή όριοθέτηση τής ύφαλοκρηπίδας.

Όσο για τήν παραπομπή τής διαφοράς στό Δικαστήριο τής Χάγης, άφου ύπογραφεί τό σχετικό συνυποσχετικό, αυτό δέν αποτελεί καμιά έπιτυχία κι αν άκόμα κατορθωθεί. Για τόν άπλούστατο λόγο ότι κι αν άκόμα ή άπόφασή του είναι προς όφελος τής Ελλάδας, όπως θέλουμε νά πιστεύουμε (πε-

ριπτώσεις μεροληψίας σημαδεύουν τό παρελθόν αυτού του δικαστηρίου) ή απόφαση αυτή δέν μπορεί νά επιβληθεί στην Τουρκία. Τό μόνο πού μπορεί νά γίνει άν ή Τουρκία δέν συμμορφωθεί μέ τήν απόφαση, είναι ή προσφυγή στό Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Καί τό πρόβλημα τής Κύπρου, μάς δείχνει πάλι τήν αναποτελεσματικότητα αυτών των αποφάσεων.

Η Τουρκία χωρίς νά κερδίσει κάτι πού δέν τής ανήκει, έχει πετύχει νά εμποδίσει τήν Ελλάδα από τήν αξιοποίηση τής ύφαλοκρηπίδας της.

Καί αυτό θά γίνει όπως κι άν εξελιχθούν τά πράγματα, είτε μέ έναρξη διαπραγματεύσεων, είτε χωρίς αυτές.

Η Ελλάδα, στην κρίσιμη οικονομικά φάση πού βρίσκεται, χάνει πάλι μία ευκαιρία μέ τήν απλή και μόνο έξοδο του Σισμίκ στο Αιγαίο.

Παρά λοιπόν τήν χειροτέρευση τής ελληνικής θέσης στο Αιγαίο, ό

Ανδρέας Παπανδρέου και τά μέσα προπαγάνδας πού ελέγχονται από τήν κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ρίχνουν όλο τό βάρος τους για νά πείσουν τόν λαό ότι ή ήττα, ήταν νίκη τής Ελληνικής κυβέρνησης.

Καί αυτό πετυχαίνεται ως ένα βαθμό. Καί δέν είναι μόνο ό ρόλος τής προπαγάνδας πού όδήγησε σ' αυτό τό αποτέλεσμα.

Είναι ή σημερινή κατάσταση του Ελληνικού λαού. Είναι ό τύπος του Έλληνα τής μεταπολίτευσης πού επιτρέπει τήν επιβίωση τέτοιων κυβερνήσεων ή τήν έναλλαγή τους μέ χειρότερες. Αυτοί οι όποιοι στηρίζουν τίς επιλογές τής κυβέρνησης στο Αιγαίο είναι αυτοί πού μόλις οι εφημερίδες άρχισαν νά γράφουν για τήν κορύφωση τής κρίσης έτρεχαν πάλι στα SUPER MARKET για γάλατα και τρόφιμα. Είναι αυτοί πού κλείστηκαν στα σπίτια τους περιμένοντας τούς βαρβάρους μπροστά στις τηλεοράσεις τους. Είναι αυτοί πού μία επαίσχυντη συνδιαλλαγή θά ήταν προτιμότερη από ένα πόλεμο,

πού θά μπορούσε νά ήταν νικηφόρος.

Είναι αυτοί πού διαποτισμένοι από τίς μαρξιστικές ή φιλελεύθερες ιδεολογίες πού κορωνίδα τους έχουν τήν μέγιστη πιά των ιδεολογιών, τόν καταναλωτισμό, άδιαφορούν άν θά χαθεί τό μισό Αιγαίο. Γι' αυτούς άρκει νά σωθεί τό σπιτάκι τους και νά μήν γενικευθεί ή σύρραξη. Έχουν καταντήσει οι σημερινοί Έλληνες, κάτω από τή διακυβέρνηση των μεταπολιτευτικών τους κυβερνήσεων, θλιβερά ύπολείμματα όχι βέβαια των λαμπρών αρχαίων προγόνων, αλλά και αυτών των προγόνων του '40.

Η κρίση στο Αιγαίο βέβαια μπορεί νά εκτονώθηκε. Αυτό δέν σημαίνει και πολλά πράγματα. Τά αίτια πού τή δημιούργησαν παραμένουν και σέ μία άλλη στιγμή η νέα κρίση, τό τέλος αυτή τή φορά, θά είναι γεγονός.

Τότε όμως ή Ελλάδα θά βρίσκεται σέ άκόμη πιά μειονεκτική θέση άν ή σημερινή πολιτική εξακολουθήσει νά εφαρμόζεται και κάθε έλπίδα θά έχει χαθεί. Αν οι Έλληνες εξακολουθήσουν νά πιστεύουν στή φιλική στάση του τουρκικού λαού άπέναντί μας σέ αντίθεση μέ τούς κακούς κυβερνήτες του.

Αν οι Έλληνες εξακολουθούν νά ύποτάσσονται μηχανικά στην «ειρηνιστική» προπαγάνδα τής κυβέρνησης.

Αν οι Έλληνες εξακολουθήσουν νά κατακυλούν στο κατήφορο του καταναλωτισμού, τότε θά πρέπει νά είναι ικανοποιημένοι και μέ τόν αυριανό χάρτη τής Ελλάδας. Ένα χάρτη όπου τό ανατολικό Αιγαίο θά είναι βαμμένο μέ κόκκινο χρώμα.

Αν ή Ελλάδα όμως θέλει νά ζητήσει πρέπει νά ακολουθήσει άλλες κατευθύνσεις.

Καί οι κατευθύνσεις αυτές άρχίζουν από τήν παλλαϊκή άμυνα, πού φέρνει τό λαό στο κέντρο των αποφάσεων για τήν άκεραιότητα τής χώρας του, τούς νέους εξοπλισμούς άσχετα μέ οικονομικό κόστος, τά νέα πιστεύω και φτάνουν στα ζητήματα τής ανεξάρτητης από ύπερρεαλισμούς Εδρώπης και τής έθνικιστικής όργάνωσης τής κοινωνίας.

σέγγισης με τό διεθνές κεφάλαιο, πράγμα πού πιθανώς θά τό οδηγήσει σέ σύγκρουση καί μέ τά μεσοαστικά συμφέροντα καί τήν πολιτική του πιά κοντά σ' αὐτήν τῆς Ν.Δ.

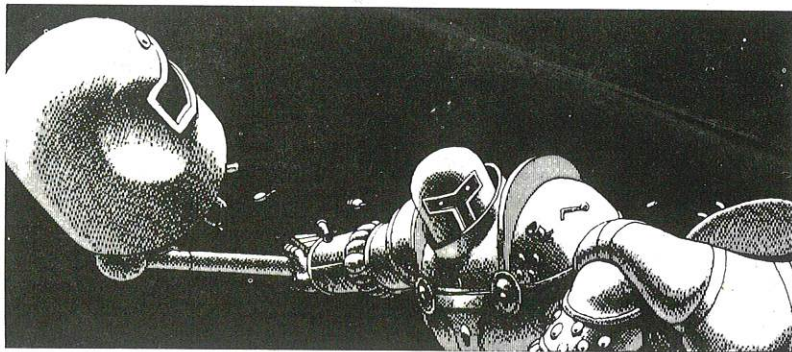
“Ὅμως ἡ πολιτική πού ἀσκεῖται γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν συμφερόντων τῶν ἀνωτέρων καί μέσων στρωμάτων τῆς ἀστικής τάξης δέν φαίνεται νά ἀποδίδει τουλάχιστον ἄμεσα. Ἐτσι καμμία ἀνάκαμψη πού θά ἔδινε τή δυνατότητα νά διανεμηθεῖ μέρος τοῦ πλεονάσματος στά λαϊκά στρώματα δέν εἶναι ὀρατή.

Ἀντίθετα τό βιωτικό ἐπίπεδο τῶν λαϊκῶν στρωμάτων στά πλαίσια αὐτῆς τῆς πολιτικῆς πέφτει. Καί πέφτει ὄχι τόσο ἀπόλυτα, ὅσο σχετικά. Δηλ. οἱ νέες ἀνάγκες διαβίωσης δέν μποροῦν νά ἱκανοποιηθοῦν. Παράλληλα πλήττονται στά πλαίσια τῆς ΕΟΚ καί τά μικροαστικά ἐμποροβιοτεχνικά στρώματα.

Ἐτσι ἔχουμε μία ἀμφισβήτηση πλέον τοῦ ΠΑΣΟΚ ὡς φορέα ἐξουσίας ἀπό αὐτά τά στρώματα μέ κλιμάκωση τῶν ἀπεργιακῶν κινητοποιήσεων. Καί ἐδῶ μιλάμε γιά χώρους, ὅπου τό συνδικαλιστικό τοῦ ΠΑΣΟΚ πού πολλές φορές ἔχει τήν πλειοψηφία (ΓΣΕΕ), στηρίζει αὐτές τίς ἀπεργίες. Γιατί ἐδῶ τίθεται πρόβλημα ἐπιβίωσης τῆς ΠΑΣΟΚικῆς συνδικαλιστικῆς Elite, ἄν δέν ἀκολουθήσει τά λαϊκά αἰτήματα. Ἐχουμε δηλ. τό φαινόμενο, τό κόμμα νά ἀπεργεῖ κατά τῆς κυβέρνησης πού ἀνέδειξε. Τέλειος διχασμός δηλαδή.

Ἡ κρίση ἀποδοχῆς τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀπό τόν λαό ἔχει δημιουργήσει παράλληλα καί κρίση στό ἐσωτερικό του. Ἡ ἀριστερή φρασεολογία καί ἡ προσπάθεια ἀριστερῆς αἰτιολόγησης τῆς κυβερνητικῆς πρακτικῆς δέν φέρνει πλέον ἀποτελέσματα.

Ἡ διαγραφή τῶν κορυφαίων συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, μελῶν τῆς Κ.Ε. τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ἡ δημιουργία συνδικαλιστικῆς παράταξης ἀπό τούς διαγραμμένους, σηματοδότησε μία σημαντική διαρροή στελεχῶν τῆς ἀριστερῆς πτέρυγας τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὄχι μόνο στό συνδικαλιστικό ἀλλά καί σέ

ἄλλους χώρους. Παράλληλα μέ τίς προσωπικές ἀποχωρήσεις μελῶν πού δέν ἱκανοποιοῦνται ἀπό τήν πρακτική τοῦ ΠΑΣΟΚ ἡ κομματική ὀργάνωση ἔχει χάσει κάθε ζωτικότητα καί αὐτοί πού ἔχουν μείνει ξέρουν πολύ καλά τί ζητᾶνε. “Ὁχι βέβαια σοσιαλιστικούς μετασχηματισμούς. Γιά νά μὴν εἶμαστε ἀπόλυτοι ὑπάρχουν βέβαια ἀρκετοί πού δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει πού βαδίζει τό κίνημά τους. Γι' αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς ξενίζουν οἱ δηλώσεις τοῦ Α. Παπανδρέου γιά ἐπιστροφή τῶν παλιῶν στελεχῶν. “Ὅμως ἡ ἀνταπόκριση πού πρόκειται νά βροῦν εἶναι ἤδη γνωστή. Γιατί τά παλιά στελέχη τοῦ ΠΑΣΟΚ, πού τό ἀνέβασαν στήν ἐξουσία μπορεῖ νά μὴν ἔχουν ἀποφασίσει μέ ποιούς θά πᾶνε, ἀλλά ἔχουν ἀποφασίσει ποιούς θά ἀφήσουν.

Γιά νά τελειώσουμε μέ τό ΠΑΣΟΚ παρατηροῦμε μία κρίση ἀποδοχῆς τοῦ κόμματος στόν ἑλληνικό λαό ὅσο καί μία βαθιά κρίση στό ἐσωτερικό του. Τό ὅτι διατηρεῖται στήν ἐξουσία ὀφείλεται στήν προσωπικότητα τοῦ Α. Παπανδρέου — πού σωστά ἔχει εἰπωθεῖ ὅτι «τό ΠΑΣΟΚ εἶναι Ἐκεῖνος» — καί στούς χειρισμούς του, μέ τούς ὁποίους συσπειρώνει τήν κατάλληλη στιγμή τούς ψηφοφόρους (π.χ. περίπτωση Σαρτζετάκη).

Ἀκόμη στήν ἔλλειψη πρότασης καί ἠθελγημένης μή ἐκμετάλλευσης λαθῶν τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀπό τόν κύριο ἀντίπαλό του, τή Ν.Δ., καί κυρίως ἀπό τήν ἡγεσία της, πού ἀκολουθεῖ μία πολιτική ἀνοχῆς ἀπέναντι σέ ἕναν ἀντίπαλο πού ἀντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα. Δίνοντάς του ἔτσι τήν εὐκαιρία νά ἔχει τήν πρωτοβουλία τῶν κινήσεων. Οἱ πρόσφατες δηλώσεις τῆς Ν.Δ. γιά «ἀ-

νένδοτο» γίνονται, βέβαια, γιά λόγους ἐσωτερικῆς κατανάλωσης.

Ἡ δημιουργία τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ἡ ἀριστερή ἰδεολογία καί πρακτική του ἔσπρωξε τό μεγαλύτερο ὡς τότε κόμμα τῆς Ἀριστερᾶς, τό ΚΚΕ, στό περιθώριο τῆς πολιτικῆς σκηνῆς. Δέν εἶναι ὅμως ὁ ἀριστερός - λαϊκίστικος λόγος τοῦ ΠΑΣΟΚ ἡ αἰτία τῆς καθήλωσης τῆς ἐκλογικῆς βάσης τοῦ Κ.Κ.Ε. περί τό 10%. Αὐτό φάνηκε καθαρά στίς δημοτικές ἐκλογές τοῦ 1986.

Τό Κ.Κ.Ε., ἐνῶ ἦταν πλέον ἐμφανῆς ἡ στροφή τοῦ ΠΑΣΟΚ πρὸς μία μὴ φιλολαϊκή πολιτική, μέ παράλληλη ἐγκατάλειψη ὄλων σχεδόν τῶν ἀριστερῶν θέσεών του καί οἱ περιθωριακοί φορεῖς πού συνεργάστηκαν μαζί του, δέν κατόρθωσαν νά ἀποσπάσουν μεγαλύτερο ποσοστό (μέ βάση τά ἀποτελέσματα τῶν μεγάλων δήμων) ἀπό τίς προηγούμενες δημοτικές ἐκλογές. Τό Κ.Κ.Ε., μέ τό δογματισμό τῶν θέσεών του, μέ τήν ἄκριτη ὑπεράσπιση τοῦ Σοβιετικοῦ μοντέλλου (ἡ θέση τοῦ Κ.Κ.Ε. στό δυστύχημα τοῦ Τσερνομπίλ καί τίς συνέπειές του ἦταν πιά σκληρή ὡς πρὸς τήν ἀνυπαρξία τους καί ἀπό αὐτήν τῆς Μόσχας), μέ τά πιστεύω γιά ἡγεμονίες, μέ τή δημιουργία ἑνός κομματικοῦ μηχανισμοῦ (ἰδίως τῆς ΚΝΕ) γενιτσάρων, τό ἔθνοπροδοτικό παρελθόν του τέλος, κρατᾶ μακριά του τίς μᾶζες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πέρα ἀπό τίς στρατηγικές του αὐτές ἐπιλογές, ἡ πολιτική του δράση περιορίζεται σέ ἀφορισμούς τοῦ τύπου «τήν κρίση νά πληρώσῃ τα μονοπώλια», «φιλολαϊκή καί ἀντιμονοπωλιακή πρακτική»

κ.τ.λ. χωρίς να δίνει πειστικές απαντήσεις για διεξόδους.

Τό Κ.Κ.Ε. έχει κάνει και κάνει προσπάθειες αποσκλήρυνσης των θέσεών του, αλλά αδυνατεί να περάσει κάποιους φραγμούς. Ξεπέρασμα πού ίσως να τό έφερνε πιά κοντά στις λαϊκές μάζες. Αντίθετα αποκηρύττει μετά βδελυγμίας κάθε νέα θέση πού έχουν υιοθετήσει τά εδρωπαϊκά Κ.Κ., άνακηρύσσοντας τόν εαυτό του σέ θεματοφύλακα τής καθαρότητας τής Μαρξιστικής ιδεολογίας.

Τό Κ.Κ.Ε. τώρα πιά προσπαθεί να συσπειρώσει γύρω του διάφορα περιθωριακά σχήματα τής άριστερας καθώς και άνένταχτους τής άριστερας στή δημιουργία ενός μπλόκ δυνάμεων για τήν 'Αλλαγή. Ο σκοπός βέβαια είναι προφανής. Τό ΚΚΕ πού άλλοτε δημιουργούσε τό ίδιο κομματίδια, για εκλογικές του ανάγκες, τώρα προσπαθεί στηριζόμενο σέ υπάρχοντα, να απευθυνθεί σέ κάποια εδρύτερη εκλογική μάζα. Τό έγχειρημα μάλλον θά αποτύχει, γιατί οι διαφορές πού υπάρχουν στήν άριστερά είναι πολύ μεγαλύτερες απ' ότι φαίνονται σέ κάποιον πού δέν έχει βιώσει τήν ιστορία τους. Ο αντιΚΚΕδισμός τής άριστερας έχει βιωθεί τόσο πολύ από τους άριστερους, πού πέρα από κάποιες εκλογιστικές συμπαρατάξεις, είναι μάλλον αδύνατον να προχωρήσει σέ μονιμότερες συνεργασίες.

Τό Κ.Κ.Ε. είναι λοιπόν κλασσικό παράδειγμα κόμματος, πού άδιαφορεί για τήν πραγματικότητα και όπως είναι φυσικό παραμένει στό περιθώριο.

"Εχοντας φτιάξει όμως ένα σωμαγή κομματικό μηχανισμό, στόν όποιο κάθε μέλος του «έχει βρει τή λύση όλων των προβλημάτων του», δέν αντιμετώπιζει τά φαινόμενα διάλυσης πού αντιμετώπιζουν τά άλλα άριστερά κόμματα. Αυτό βέβαια δέν σημαίνει και πολλά πράγματα.

Τό Κ.Κ.Ε. έσωτερικού τώρα, είναι ένα ανανεωτικό άριστερό κόμμα με θέσεις πού πηγάζουν από τήν εδρωκομμουνιστική εμπειρία.

Οι θέσεις του όμως αυτές, δέν μπορούν να του προδιαγράψουν κάποιο αισιόδοξο μέλλον.

Η ελληνική κοινωνία αδυνατεί

νά τις άφομοιώσει.

Τό Κ.Κ.Ε. έσωτερικού έχει προσβάσεις σέ μία «προοδευτική, μεσοαστική τάξη» καθώς και σέ διανοούμενους και φοιτητές κυρίως, κάτι πού δέν τό καθιστά, όντας μακριά από τις λαϊκές μάζες, αποτελεσματικό φορέα σοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Η θέση του είναι περιθωριακή. Η τελευταία του προσπάθεια να αποτελέσει πυρήνα συσπείρωσης άνένταχτων άριστερων με τήν μετεξέλιξη του σέ νέο κόμμα, - κάτι πού θά τό έφερνε πιά κοντά σέ μία συνεργασία με τό ΚΚΕ - όδήγησε στη de facto διάσπασή του, με προδιαγεγραμμένα ήδη άποτελέσματα.

Τέλος οι άλλες ομάδες τής άριστερας, βιώνουν αδιάρεσκα τή μο-

ναδικότητα τής ιδεολογικής τους καθαρότητας. Προσπάθειες από αποχωρήσαντες από μεγάλα άριστερά κόμματα για κάτι τό αυτόνομο, όδήγησαν σέ μικροομαδοποιήσεις. Οδσιαστικά ή 'Αριστερά δέν έχει τίποτε να περιμένει, αν μιλάμε βέβαια με όρους κινήματος, από αυτές.

Τέλος κλείνοντας, σκόπιμο θά ήταν να αναφερθούμε στις σχέσεις άνάμεσα στους φορείς τής 'Αριστερας.

Πρίν τό 1981, οι σχέσεις άνάμεσα στους φορείς τής άριστερας, χωρίς να είναι άρμονικές, βρίσκονταν σέ ένα στάδιο συμπόρευσης - συνεργασίας με όρισμένες τριβές. Τό Κ.Κ.Ε. κατηγορούσε τό ΠΑΣΟΚ ως «καπροαστικό, ρεφορμιστικό» κ.τ.λ., αλλά σέ επίπεδο κινητοποιήσεων υπήρχε πάντα ή συ-

νεργασία, ενάντια στήν πολιτική τής Ν.Δ.

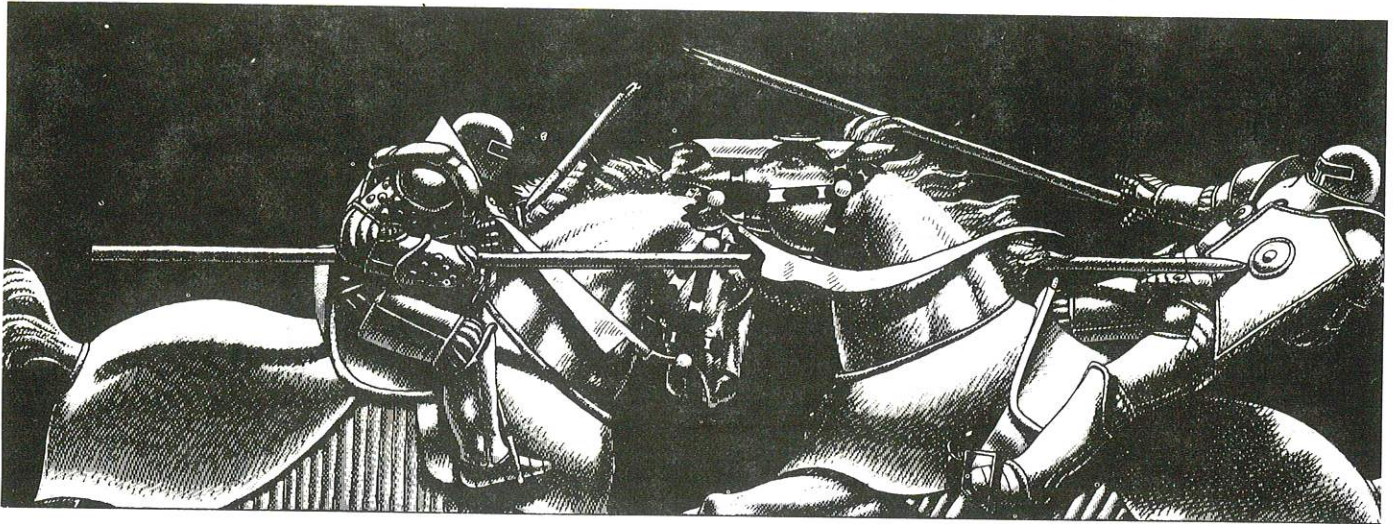
Δινόταν ή έντύπωση ότι υπάρχει ένα ένιαίο μπλόκ των άριστερων δυνάμεων.

Μετά τό 1981 όμως, όταν στό ΠΑΣΟΚ δόθηκε ή εδκαιρία να υλοποιήσει τό πρόγραμμά του, τό ΚΚΕ (άναφερόμαστε στό ΚΚΕ γιατί αυτό αποτελεί τό μεγαλύτερο φορέα τής άριστερας μετά τό ΠΑΣΟΚ και ή μεγάλη δύναμή του στόν εργατικό χώρο του δίνει τή δυνατότητα παρέμβασης στό πολιτικό γίγνεσθαι) βρέθηκε σέ δύσκολη θέση. Η θά αντιπολιτευόταν άνοιχτά τό ΠΑΣΟΚ καταγγέλοντάς το σαν «ρεφορμιστικό» και θά διεκδικούσε για τόν εαυτό του τό ρόλο του πραγματικού φορέα για τήν «άλλαγή», ή θά άκολουθούσε μία πιά ήπια πολιτική άπέναντί του. Έπικράτησε ή δεύτερη γραμμή. Αποτέλεσμα: Ένας «κλεφτοπόλεμος» άπέναντι στό ΠΑΣΟΚ. Παράλληλα τό ΚΚΕ με τήν πολιτική του αυτή, άναγνωρίζει τή θέση του στό περιθώριο τής πολιτικής σκηνής. Δέν μπορεί να διεκδικήσει μία αυτόνομη θέση στό χώρο τής άριστερας. Η δράση του αποσκοπεί να τό κάνει αναγκαίο συμπλήρωμα, πού χωρίς αυτό ή «'Αλλαγή» δέν μπορεί να προχωρήσει. Η επιλογή του αυτή άποδεικνύεται άποτυχημένη. Στις εκλογές του 1985 πέφτει κάτω από τό 10%.

Όμως μετά τό 1985 αρχίζει μία νέα περίοδος για τό ΠΑΣΟΚ. Γίνεται ή λεγόμενη «δεξιά στροφή». Τό ΚΚΕ προσπαθεί να οικοδομήσει γύρω του ένα μπλόκ των «δυνάμεων τής 'Αλλαγής», στις όποιες δυνάμεις δέν περιλαμβάνεται τό ΠΑΣΟΚ φυσικά.

'Αλλαγή γραμμής δηλαδή και αυτόνομος ρόλος του ΚΚΕ ως φορέα άλλαγής.

Παράλληλα με τή δημιουργία στό συνδικαλιστικό χώρο τής ΣΣΕΚ (παράταξη διαγραμμένων και αποχωρησάντων από τό ΠΑΣΟΚ), σπάει ή απόλυτη κυριαρχία τής ΠΑΣΚΕ. Γίνεται ή διάσπαση τής ΓΣΕΕ, έλέγχεται από τις άριστερές (πλήν ΠΑΣΟΚ) δυνάμεις, τό ΕΚΑ και άλλες 'Ομοσπονδίες. Συγκροτείται τό μπλόκ των άριστερων στό συνδικαλιστικό χώρο (ΕΣΑΚ - Σ, ΣΣΕΚ, ΑΕΜ), τό όποιο

κατευθύνει άπεργιακές κινητοποιήσεις, πού σέ όγκο θυμίζουν εκείνες κατά τών κυβερνήσεων τής Ν.Δ.

‘ Η διάσπαση μιās άριστερās πού βρισκόταν σέ χαλαρή ενότητα είναι πλέον γεγονός. Τό ΠΑΣΟΚ έχει έξοβελιστεί άπ’ αυτό τό χώρο. ‘ Ακολουθεί πλέον μία μή άριστερή πολιτική.

Οί υπόλοιπες δυνάμεις τής άριστερās άδυνατούν νά παρέμβουν άποτελεσματικά στό πολιτικό παιχνίδι, γιά τούς λόγους πού προαναφέρθηκαν. ‘ Η άριστερά μέ τήν άνοδό της στην κυβέρνηση κατόρθωσε νά χρεώσει τά όράματά της στις συνειδήσεις του λαού καί νά τόν στρέψει πρός τόν συντηρητισμό. ‘ Οδηγήθηκε δηλαδή στην άναίρεσή της σέ επίπεδο πράξης. ‘ Η άριστερά πλέον βρίσκεται άπό κυρίαρχη πρύν μερικά χρόνια, διασπασμένη καί άνίκανη νά παρέμβει στό ιστορικό γίνεσθαι. ‘ Η νίκη της τό 1981 ήταν ή άρχή του τέλους.

‘ Η άριστερά κατόρθωσε νά απογοητεύσει τό ριζοσπαστικό εκείνο κομμάτι του λαού πού ήθελε μία άλλαγή στό πολιτικό σκηνικό.

‘ Ο δικομματισμός σέ λίγο θά είναι γεγονός. Οί «συνεπείς άριστεροί» θά ύπάρχουν πλέον γιά νά δικαιολογούν τά ποσοστά έλέγχου στην ‘ Ελλάδα, πού συμφωνήθηκαν στή Γιάλτα.

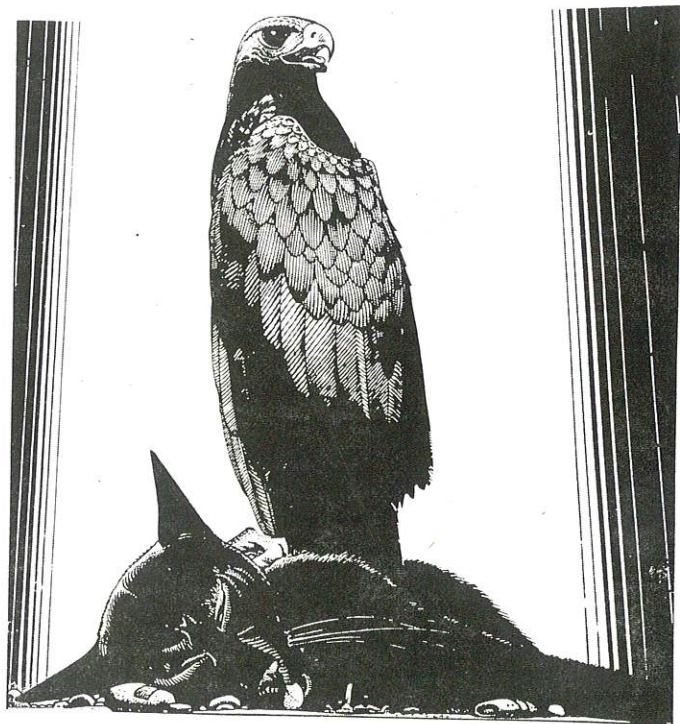
Μπορούμε λοιπόν τώρα, συστηματοποιώντας τά συμπεράσματα πού βγαίνουν άπ’ αυτή τήν άνάλυ-

ση, νά δώσουμε τίς κύριες παραμέτρους πού συνθέτουν τήν κρίση τής έλληνικής άριστερās σήμερα, άπό τήν όποία είναι μάλλον άδύνατον νά βγει.

1. ‘ Αναντιστοιχία του ιδεολογικού πλαισίου τής άριστερās ως πρός τήν κοινωνική πραγματικότητα.

2. ‘ Αδυναμία ύλοποίησης ή έστω δρομολόγησης τής ύλοποίησης ενός προγράμματος σοσιαλιστικού μετασχηματισμού τής κοινωνίας.

3. ‘ Αδυναμία τής άριστερās, ως διαχειριστή τής έξουσίας νά οδηγήσει τήν έλληνική κοινωνία στην έξοδο άπό τήν πολύπλευρη κρίση της.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γράφει ο Μάκης Βορίδης

Τόσο στην συνάντηση με τους συναγωνιστές της Γαλλίας, όσο και στο συνέδριο της Πάντοβας με τους Ιταλούς έγινε σαφές ότι η επιθυμία για μία αλληλοενημέρωση κατ' αρχήν και για έναν συντονισμό στη συνέχεια είναι αίτημα που υιοθετούν σχεδόν όλα τα νεολαιίστικα Κινήματα της Ευρώπης.

Βέβαια με τον ίδιο έντονο και βιαστικό τρόπο που έγιναν αυτές οι επαφές και με την ταχύτητα που θέλουν όλοι να προχωρήσουν προκύπτουν και τα προβλήματα και οι ανησυχίες για την εξέλιξή τους.

Και τό πρώτο άμεσο και πιεστικό ερώτημα είναι αυτό που όρθα έθεσε ο Marco Valle, αντιπρόεδρος του FG στο συνέδριο της Πάντοβας: «Τί είναι η Ευρώπη;» Σέ ποιά αντικειμενικά στοιχεία στηρίζεται η επιθυμία μας για μία Ευρώπη ενιαία, εθνικιστική; Είναι άραγε η Ευρώπη οντότητα πολιτιστική, οντότητα φυλετική ή μήπως είναι σήμερα απλά μία κοινότητα εθνών με παρεμφερή πολιτικά προβλήματα, που ίσως αντιστοιχίες τους θα μπορούσαμε να βρούμε και σέ άλλα εξωευρωπαϊκά έθνη;

Είναι αλήθεια ότι τουλάχιστον αυτό τό περιοδικό στηρίζει με πάθος τόν ευρωπαϊκό προσανατολισμό της Ελλάδας, χωρίς όμως αντίστοιχα έθελουφλώντας νά μήν αναγνωρίζει και τίς σημαντικές πολιτιστικές διαφορές που προκύπτουν μέσα από τήν ιδιαίτερη ιστορία και πολιτική μας, μέσα από τόν ιδιαίτερο κοινωνικό μας βίο. Γιατί έμεις θά έγκαταλείψουμε τό εύκολο καταφύγιο της μεταφυσικής φυλετικής αυθαιρεσίας (ή φυλετική καταγωγή τών Έλλήνων, τό αίμα που δημιουργεί πολιτισμό κ.λπ.) και θά προσπαθήσουμε νά δοΰμε κοινότητες και διαφορές μέσα στην ιστορία μας. Και εκεί δίπλα στόν Ρωμαίο Φιλέλληνα, δίπλα στην ευρωπαϊο διαφωτιστή που συνταραζόταν με τήν ανακάλυψη τών αρχαίων Έλλήνων φιλοσόφων, δίπλα στην Βυζαντινό λόγιο που ξενητεύεται στη Δύση, δίπλα στο νεοελληνικό διαφωτισμό και στην ευρωπαϊοτραφείσα νεοελληνική αστική τάξη, δίπλα στην κοινή μυθολογία και στούς παράλληλους αρχαίους μύθους και παραδόσεις θά βρούμε τήν ορθοδοξία και τόν καθολικισμό, τό σχίσμα, τήν Φραγκοκρατία, τά υποδουλωμένα μέχρι πρόσφατα νησιά μας, τίς ανατολικές συνδέσεις του λαού μας, τά μπουζούκια, τόν καρσιλαμά, τίς σκλαβωμένες πατρίδες του Πόντου και της Μικράς Ασίας, τά ξεπουλήματα από

τούς Ευρωπαίους συμμάχους, τά αντιπαθητικά «γαλλικά και πιάνο», σύμβολα της πουλημένης αστικής τάξης, τήν Βαυαροκρατία, τόν οκταετή αγώνα της Ελληνικής Επανάστασης ενάντια, στην κυριολεξία, στόν κόσμο όλο. Θα δοΰμε σήμερα στά ίδια τά κόμματα της Δεξιάς, τόν φιλοτουρκισμό. Πόσο ο λαός μας άφομοίωσε τήν κλασσική μουσική; Πόσο ο λαός μας πιστεύει στα πρότυπα του ψηλού, ξανθοΰ, γαλανομάτη πολεμιστή και πόσο οί Ευρωπαίοι μπορούν νά νιώσουν τήν ήρωική (άν και αντιφυσική) σημασία του χριστιανικού άσκητισμού, της βυζαντινής μουσικής παράδοσης, της ελληνιστικής κουλτούρας;

Δέν είναι καινούργια παρατήρηση ότι τούτος ο διαχασμός είναι η ελληνική ιδιαιτερότητα, είναι που συγκροτεί τήν μοναδική μοναδικότητα του ελληνικού έθνους και τών Έλλήνων, είναι που συγκροτεί τήν πολυπραγμοσύνη μας μά και τήν τεμπελιά μας, τήν έμπνευσή μας και τήν άπειθαρχία μας, τόν επαναστατισμό μας και τήν έφιαλτική ώρες - ώρες δουλοφροσύνη μας. Τί σχέση έχει ο κεφάτος, γλεντζές άντάρτης Έλληνας με τόν πειθαρχημένο υπάκουο, εργατικό Γερμανό; Έδω είναι Μεσόγειος, είναι άλλη φύση, είναι άλλη ζωή.

Και αυτό τό πρόβλημα είναι μοναχά τό πρόβλημα Ελλάδας - Ευρώπης. Πώς θά κάτσουν εύκολα οί εθνικιστές, που αποτελούν τό πιο έντονο εθνικά συναισθανόμενο τμήμα του λαού τους, στο ίδιο τραπέζι Γάλλοι και Γερμανοί, Άγγλοι και Γερμανοί, όταν η ιστορία τους χώρισε αίματηρά τόσες φορές;

Η όλη προσπάθεια στηρίζεται στο λεπτό ευαίσθητο σεβασμό της ιδιαιτερότητας, της διαφοράς τών εθνών, στην άποφυγή της θέσης τών διεκδικήσεων και τών εκκαθαρίσεων τών παλιών λογαριασμών. Στηρίζεται ταυτόχρονα στην συνείδηση του μύθου της Ευρώπης, στην συνείδηση που άποκτούν οί εθνικιστές ειδικά κατά τήν διάρκεια του μεσοπολέμου και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ότι έχουν πράγματα για τά όποία μπορούν νά παλαίψουν μαζί, έχουν πράγματα και κουλτούρα που τούς δένει και ότι πρέπει, και ότι θέλουν νά ξεπεράσουν αυτά που τούς χωρίζουν.

Η δεύτερη βάση στην όποία στηρίζεται η προοπτική της συνεργασίας είναι η πολιτική έπιταγή, η άναγκη. Και αυτή η πολιτική πραγματικότητα σχηματίζεται πάλι από δύο μερικότερες: από τή μία τή μάχη

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ FRONT NATIONAL

Οι ελάχιστοι εναπομείναντες άνησυχούντες και προβληματιζόμενοι πάνω στά θέματα τής πορείας και του δρόμου πάνω δηλ., σέ ζητήματα στρατηγικής και τακτικής πιστεύω πώς θά έκαναν καλά νά στρέψουν τό βλέμμα τους στην Εύρώπη και ιδιαίτερα δέ στίς εξέλιξεις πού συντελούνται στη Γαλλία.

Ο J. M. Le Pen και τό Front National έπαψαν πιά νά είναι καινούργια φαινόμενα, φαίνεται ότι άποκτούν κάποια σταθερότητα και μονιμότητα και έτσι μπορούμε νά σκύψουμε μέ περισσότερη προσοχή από πάνω τους και νά τά μελετήσουμε.

Είναι γνωστό ότι οι αντιδράσεις πού προξένησε και εξακολουθεί νά προκαλεί ό J.M. Le Pen προέρχονται βασικά από δύο κυρίως εστίες κριτικής: Πρώτα από αυτούς πού έρευνούν τό παρελθόν του και «άνακαλύπτουν» πολλά και διάφορα, όπως π.χ. ότι βασάνιζε, κατά τή διάρκεια τής θητείας του στους άλεξιπρωτιστές, Άλγερινούς, όπως ότι σκότωσε τό φίλο του για νά πάρει τήν κληρονομιά πού αυτός είχε γράψει, όπως ότι ήταν και ό κύριος υπεύθυνος μίας εταιρείας πού έβγαζε δίσκους μέ λόγους του Άδόλφου Χίτλερ, μέ τραγούδια τών SS, τών Panzer, τής HITLERJUGEND κ.λπ. κ.λπ. και δεύτερο τήν πολιτική του θέση ενάντιον τών μεταναστών και του προβλήματος άνεργίας πού δημιουργούν στους Γάλλους, κάτι πού οι επικριτές του έρμηνεύουν ως ρατσισμό. Οι ίδιες αυτές εστίες δημιούργησαν στον έθνικιστικό χώρο ένα είδος εϋφορίας, μιάς και μία τόσο σκληρή τάση του χώρου μας βρήκε τέτοια άπήχηση στη Γαλλία.

Δέν ξέρω άν θά στενοχωρήσουν αυτά πού θά μαρτηρήσω παρά κάτω, αλλά γενικώς, «οϋδέν άναληθέστερον τούτου».

Ο J.M. Le Pen κατ' επανάληψη έχει δηλώσει και στην τηλεόραση, αλλά και στην Ελλάδα, ότι έχει ό ίδιος νά επιδείξει άντιναζιστικούς άγώνες, ότι στίς κατηγορίες για βασανισμούς κανείς δέν μπόρεσε ν' άποδείξει τίποτε, όσο για τίς άνοησίες περί δολοφονίας του φίλου του δικαιώθηκε δικαστικά, και ότι άν ή εταιρεία του έβγαλε δίσκους του Χίτλερ, πάντως έβγαλε και του Ντε Γκώλ, και άν υπάρχουν τραγούδια τής

χιτλερικής νεολαίας, πάντως υπάρχουν και τών Γάλλων Άλεξιπρωτιστών. Στην άπάντησή του για τίς φιλοναζιστικές του τάσεις, άπαντά στην πράξη μέ τήν έκλογική εύρωβουλευτή που είναι πρόεδρος του Γαλλοεβραϊκού άντιστασιακού σωματείου. "Όσο για τό άν ό Λε Πέν είναι ρατσιστής, εκεί τά πράγματα είναι λίγο πίο περίπλοκα, γιατί βέβαια μπορεί νά μήν τίθεται θέμα άνωτερότητας ή κατωτερότητας φυλής και τό ζήτημα νά μπαίνει στην άνεργία, ή στην αύξηση τής εγκληματικότητας ή στη διατήρηση ενός παραδοσιακού τρόπου ζωής, αλλά ή άλήθεια βρίσκεται άλλου: βρίσκεται στον τρόπο πού ά-ιλαμβανόμαστε τή λέξη «έθνος» και στο πώς νοιώθουμε τον όρο «έθνικότητα». Καί οι μέν φιλελεύθεροι επιμένουν ότι «Γάλλος είναι όποιος έχει γαλλική ύπηκοότητα», όποτε φυσικά δέν ύπάρχει θέμα άνεργίας για τούς Γάλλους, άφοϋ όλοι Γάλλοι είναι, άσπροι ή μαϋροι, ένω οι έθνικιστές λένε ότι τό έθνος είναι μία κοινότητα αίματος, πού δέθηκε μέ τή δημιουργία ενός πολιτισμού, μιάς παράδοσης, όποτε εκείνοι πού συμμετείχαν σ' αυτή τήν παράδοση έχουν περισσότερο δικαιώματα μέσα στην κοινωνία από τούς άλλους, τούς ξένους. Αυτός όμως ό διαχωρισμός έχει σαν βάση τήν παράδοση, άρα τήν ιστορία, άρα τή φυλή, άρα είναι — μās άρέσει, δέν μās άρέσει — ρατσιστικός και ταυτόχρονα όλοκληρωμένος.

Πάντως θά πρέπει νά σταθούμε προτού έμβαθύνουμε παραπέρα στο φαινόμενο Λε Πέν και νά δοϋμε όριμένα συνθήματά του, ή καλλίτερα τον πολιτικό άξονα του κινήματος πού λέγεται Front National. Θά δοϋμε λοιπόν ότι βασικά συνθήματα του Λε Πέν είναι ή μετανάστευση, ή άνεργία, ό κομμουνισμός και ιδιαίτερα ή επεκτατική και άντιδυτική του μορφή π.χ. τό F.N. διοργανώνει εκδηλώσεις για τήν Ούγγαρία, για τήν κατάρριψη του Τζάμπο, για τό Τσερνομπίλ, για τήν έπίσκεψη του Γκορμπατσώφ στο Παρίσι, ή τρομοκρατία μέ αιχμή κυρίως τον Καντάφι, ή καμπάνια για τήν επιστροφή τής ποινής του θανάτου και ιδιαίτερα για τούς εγκληματίες, τούς διακινητές ναρκωτικών, τούς τρομοκράτες. Επίσης συχνά άναφέρεται στην Ένωμένη Εύρώπη και στην άμνά της άπέναντι

στήν σοσιαλμπεριαλιστική Σοβιετική Ένωση. Είναι δυτικόφρων και άμερικανόφιλος και γενικά συνδυάζει προσαρμοσμένα ξυπνα και μέ πολύ επιτυχημένο, για τὰ μέσα πού διαθέτει, τρόπο ὅ,τι ἔχει νά ἐπιδείξει ἡ ἄκρα δεξιά.

Ἡ ἄκρα δεξιά ὅμως εἶναι κατ' ἐξοχήν συντηρητική γι' αὐτό καί ὁ Λέ Πέν δέν ἔχει μέσα στόν πολιτικό του λόγο δομικά στοιχεῖα ἀνακατάταξης. Δηλ. δέν ἔχει ἐπαναστατικό λόγο, οὔτε ἐπιχειρεῖ νά δικαιώσει ἱστορικές περιόδους, οὔτε βάζει ζητήματα συνταγματικού χαρακτήρα (κατάργηση θεμελιωδῶν συνταγματικῶν διατάξεων). Ἴσα - ἴσα ἐμφανίζεται ὡς ὁ ὑποστηρικτής, ὁ ὑπέρμαχος, ὁ ὑπερασπιστής τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας καί τοῦ ἐθνικοῦ ἀστικοῦ

τιμα πού παίδεψε καί παιδεύει ὅλους τοὺς ἐθνικιστές γιά πολλά χρόνια τώρα. Ἡ διατήρηση τοῦ ἔθνους καί τοῦ δικαιώματός μας νά ζοῦμε σάν Ἕλληνες, εἶναι κάτι πού μπορεί νά διευθετηθεῖ μέ κάποια κοινοβουλευτική διαχείριση τοῦ ἀστικοῦ συστήματος, ἢ εἶναι κάτι πού ὑποχρεωτικά πρέπει νά περάσει μέσα ἀπό τήν ἀλλαγὴ τῶν δομῶν;

Ἡ ἀπάντηση πού δίνουν οἱ ἐθνικιστές συναγωνιστές τοῦ Front National εἶναι, ὅτι τό εὐρωπαϊκό κίνημα πρέπει νά βάλει προτεραιότητες. Τόσο ὁ Martial Bilt ὑπεύθυνος τῆς νεολαίας τοῦ F.N. ὅσο καί ὁ Robert Spierer, βουλευτής τῆς Ἀλσατίας τοῦ F.N. μιλοῦν γιά εὐαισθησίες μέσα στό κίνημα, γιά ἰσορροπίες πού πρέπει νά κρατηθοῦν καί κυρίως γιά προτεραιότητες.

καθεστῶτος ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ μαρξισμού. Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶναι τό σημεῖο πού χτυπάει τόν Σιράκ: ὅτι δέν μπορεί νά ὑπερασπιστεῖ μ' ἐπάρκεια τό καθεστῶς, ἀπό τήν κομμουνιστική ἐπανάσταση. Ἄρα ὁ Λε Πέν ἐπιχειρεῖ νά συσπειρώσει τίς δυνάμεις τῆς ἀντεπανάστασης καί ὄχι νά κάνει τήν συντηρητική ἐπανάσταση.

Αὐτό φυσικά δέν σημαίνει ὅτι ὁ Λέ Πέν ἔχει ἀνθεθνικές θέσεις, ἀντίθετα δίνει μία μάχη γιά τήν φυλετική καθαρότητα τῆς Γαλλίας καί γιά ἐθνικά συμφέροντα τῶν Γάλλων πού κανεῖς ἄλλος δέν δίνει στήν Εὐρώπη. Μάχεται γιά τήν ἐθνική ἐκπαίδευση, μάχεται γιά τή θέση τῆς Γαλλίας στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμο, μάχεται γιά τήν διατήρηση τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ καί παράδοσης. Ἐδῶ ἀκριβῶς μπαίνει τό ἐρώ-

Προτεραιότητες πού λαμβάνουν ὑπόψη τους τή δύσκολη πολιτική φάση πού περνᾶμε σ' ὅλη τήν Εὐρώπη, καί τοὺς κοινωνικούς συσχετισμούς πού προσπαθοῦν νά διαμορφώσουν τόσο οἱ μαρξιστές ὅσο καί οἱ φιλελεύθεροι.

Οἱ μὲν προσπαθοῦν ν' ἀλλοιώσουν τό ἐθνικό στοιχεῖο, ὑποστηρίζοντας τίς μειονότητες, καί τὰ δικαιώματά τους, οἱ δέ προσπαθοῦν νά ἐκβιομηχανίσουν τήν Εὐρώπη, νά τήν ἐντάξουν σέ κάποιο διεθνὴ οικονομικό προγραμματισμό, ὥστε νά χάσουν οἱ πολῖτες τῆς τήν αἴσθηση τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοκαθορισμοῦ καί νά νιώσουν πολῖτες τοῦ κόσμου. Ἐξᾴλλου οἱ συναγωνιστές παραδέχονται κάτι πού τό παραδέχεται καί ὁ Γιῶργος Καραμπελιάς στό τελευταῖο τεῦχος τῆς «Ρήξης»: ὅτι δέν ὑπάρχουν προοπτικές ἄμεσης πολιτικῆς

ανάτροπής. Καί επομένως εκείνο πού προέχει είναι ή συσπείρωση πίσω από κάποια μετωπικά πολιτικά ζητήματα καί ή εκμετάλλευση κάποιων πολιτικοκοινωνικών συμμαχιών, πού ως συμμαχίες αναπόφευκτα θά είναι ένοχλητικές γιά όσους ζητοῦν τήν ομοιόμορφη καί ολοκληρωτική συγκρότηση τοῦ κινήματος.

Πολύ φοβάμαι ότι οί επιλογές τών συναγωνιστῶν κρύβουν ένα σκληρό ρεαλισμό πού όσο και ἂν μᾶς βραβαίνει, ἄλλο τόσο ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τήν καθημερινή πραγματικότητα. Τί κέρδισε τόσα χρόνια τό ἐθνικιστικό κίνημα συσπειρωνόμενο γύρω ἀπό τήν σκληρή του ἀντικοινοβουλευτική καί φιλοναζιστική παράδοση. Συγκρότησε ἕναν ἀλληλοσπαρασόμενο σκληρό πυρήνα, ἀπογυμνωμένο ἀπό τούς μαζικούς χώρους καί ἀποδυναμωμένο ἀπό κάθε λαϊκή παρέμβαση. Τά γκρουπούσκουλα τών 50 ἀτόμων, ή ἀλαζονεία τους, ή ἀνοησία τους πού ὀδηγοῦν; Σίγουρα ὄχι στήν ἐπανάσταση.

Στό κάτω - κάτω ἄς δοῦμε τήν τύχη τών ὁμαδοποιήσεων αὐτῶν στήν Εὐρώπη. Συρρίκνωση στά μέλη τους, ἀπώλεια τῆς δυνατότητας ἄσκησης πολιτικῆς λόγω τῆς ἀξανάμενης ἀδυναμίας, καί τελικά συσπείρωση γύρω ἀπό κάποιο ἔντυπο, εἴτε ἐφημερίδα εἴτε περιοδικάκι, καί κλείσιμο στους τέσσερεις τοίχους.

Βέβαια ἐδῶ κάποιοι θά μπορούσε νά ἐπικαλεσθεῖ τήν ιδιαιτερότητα τῆς Ἑλλάδος. Καί θά εἶχε δίκιο. Θά εἶχε δίκιο, ὅμως, ἐπιτείνοντας τή λογική τῆς μετωπικῆς συσπείρωσης μιᾶς καί, ἐνῶ σέ ὅλη τήν Εὐρώπη ὑπάρχει μιᾶ πολιτική παράδοση τῶν ἐθνικιστικῶν κινήματων, στήν Ἑλλάδα ἀκριβῶς λόγω τῆς θέσης της καί τῶν ἐξαρτήσεών της ἀπό τίς λεγόμενες «Μεγάλες Δυνάμεις» πάντα κάθε τέτοια προσπάθεια κατέληγε σέ στρατιωτικό πραξικόπημα.

Ἔτσι τό ἐθνικιστικό κίνημα, ὡς κίνημα ποτέ δέν μπόρεσε ν' ἀναπτυχθεῖ καί νά ἀποθεματοποιήσῃ μιᾶ ἐμπειρία, νά δημιουργήσῃ στελέχη, ν' ἀναδείξει κάποιους πολιτικά ἱκανούς καθοδηγητές.

Ἡ λύση λοιπόν βρίσκεται ἐκεῖ: στό ἄνοιγμα τοῦ κινήματος καί στή σύνδεσή του μέ πιά πλατιές λαϊκές μάζες, στό δέσιμό του μέ ἐκείνους τούς παραδοσιακούς πολιτικούς καί κοινωνικούς χώρους πού πλήττονται ἀπό τήν ταχύτητα πού μᾶς ἐπιβάλλει ή ΕΟΚ, καί γενικότερα ὁ καπιταλισμός. Σάν ἀναδίπλωσή του μέ βάση ὄχι πιά τόν κινήματικό ὑποκειμενισμό ἀλλά τήν ὀρθολογιστική ἐκτίμηση τῆς πολιτικῆς συγκυρίας. Στό ξεπέραςμα τοῦ ρομαντισμοῦ καί τῶν λίγων «καθαρῶν» καί στή συγκρότηση του μέσα ἀπό τίς ἀντιφάσεις τῆς πράξης καί ὄχι ἔξω ἀπό αὐτές. Γιά νά μπορέσουμε κάποτε νά μιλοῦμε γιά μαζική πολιτική καί λαϊκούς ἄγῶνες μέ κάποια ἐγκυρότητα.

**NON
AU RACISME
ANTI-FRANÇAIS!**

**TOUS
A LA
MUTUALITE**
4 RUE SAINT VICTOR 75005 PARIS
Metro: Maubert Mutualite

**VENDREDI
9 MARS
A
20H30**

avec
Jean-Marie LE PEN
et les orateurs du "FRONT NATIONAL"

FRONT NATIONAL - 7 rue de Surène 75008 Paris participation aux frais 10F

**NE LAISSE PAS LES AUTRES
PARLER A TA PLACE**

**ADHÈRE AU
FRONT NATIONAL
DE LA JEUNESSE**
7 rue de Surène Paris 8'

ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Μετάφραση από τό περιοδικό *Troisieme Voie*: Z. P.

*« Η Εὐρώπη ἀπειλείται ἀπό τόν καπιταλιστικό
ἰμπεριαλισμό τῆς Ἀμερικῆς καί ἀπό τόν
κομμουνιστικό ἰμπεριαλισμό τῆς Ρωσίας.*

*Εἶναι τό κλειστό πεδίο μέσα στό ὁποῖο
συγκρούονται τά δύο συστήματα. Πρέπει νά
δημιουργήσουμε τά Ἑνωμένα Ἔθνη τῆς Εὐρώπης,
γιατί αὐτός εἶναι ὁ ἄριστος τρόπος γιά νά
ὑπερασπίσουμε τήν Εὐρώπη ἐνάντια στόν ἑαυτό της
καί ἐνάντια στίς ἄλλες ἀνθρώπινες ομάδες».*

Pierre DRIEU LA ROCHELLE

Ἀγαπητοί φίλοι, Αὐτό το ντοκουμέντο, προερχόμενο ἀπό τίς ἐργασίες τῶν γραφείων τῶν εὐρωπαϊκῶν σχέσεων τοῦ Mouvement d' Acton Nationale (Πορτογαλία) καί Troisieme Voie (Γαλλία) ἀποτελεῖ τό ἀθροιστικό μανιφέστο τῶν ἐθνικιστῶν ἀπό διαφορετικές χῶρες γιά τήν οἰκοδόμηση τοῦ κοινού μας σκοποῦ: τό Ἔθνος - Εὐρώπη.

Οἱ φιλοδοξίες του εἶναι τρεῖς:

— Ἀποσκοπεῖ πρῶτα, νά παρουσιάσει σέ ὅλους, ἕνα σαφές «πανόραμα» ἀπό φιλοσοφικές καί πολιτικές ιδέες πού καθοδηγοῦν τή μάχη καί τή δράση μας.

— Δεύτερον, εἶναι ἕνα βασικό κείμενο πού ἀποτελεῖ ὄχι μόνο ἕνα εἶδος ἐγγράφου ἀλλά ἐπίσης καί προπάντων τό θεμέλιο μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ὀργάνωσης, πού συσπειρώνει τά διαφορετικά κινήματα καί ομάδες.

— Τέλος ἐπιδιώκει νά θέσει τίς βασικές κατευθυντήριους γιά τό Σύστημα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Μπλόκ, τό ὁποῖο ὄντας μακριά ἀπό ἕναν ὑπε-

ρεθικό χαρακτήρα θά σέβεται τήν ταυτότητα καθενός ἀπό τούς λαούς του.

« Ὅλοι μας συνειδητοποιοῦμε αὐτό πού γράφεται στήν εἰσαγωγική ἀναφορά αὐτοῦ τοῦ ντοκουμέντου, ἡλαδή ὅτι: ἡ Εὐρώπη εἶναι καταδικασμένη νά ἐνωθεῖ ἢ νά χαθεῖ.

Αὐτό τό κείμενο στάλθηκε σέ διαφορετικά ἔθνικιστικά κινήματα, τῶν ὁποίων τή λίστα θά βρεῖτε στό παράρτημα αὐτοῦ τοῦ κειμένου, εἴτε ὡς πληροφορία εἴτε προκειμένου νά ἐπιτύχουμε τήν προσχώρησή σας. Στήν πρώτη περίπτωση σᾶς παρακαλοῦμε νά μᾶς ἀπαντήσετε γιά νά μᾶς πείτε τί σκέφτεστε γι' αὐτό. Στή δεύτερη περίπτωση ἐξαρτᾶται ἀπό σᾶς, πρᾶγμα πού πολύ ἐπιθυμοῦμε, νά μᾶς δηλώσετε τήν προσχώρησή σας.

Προοίμιο

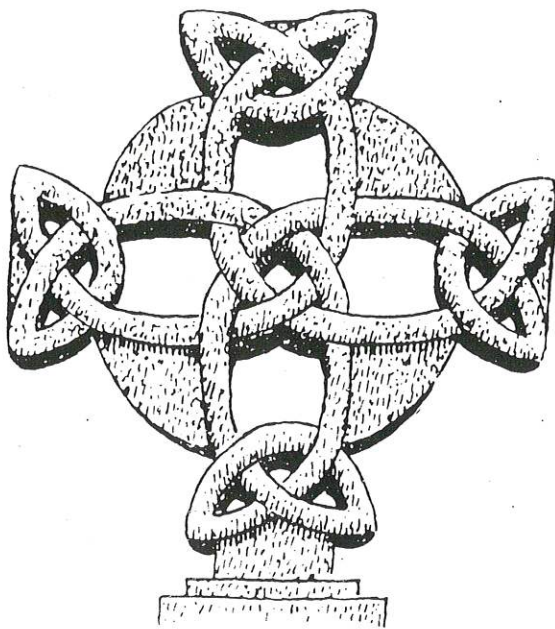
Ἀνάμεσα στήν ΕΣΣΔ καί τίς ΗΠΑ ἡ Εὐρώπη βλέπει νά βρῖσκεται μπροστά στό δίλημμα ἢ νά ἐνωθεῖ ἢ νά χαθεῖ τελειωτικά, διαι-

ρεμένη ὅπως εἶναι σέ ἀντίπαλα ἔθνη, ἀπό τά ὁποῖα κανένα δέν μπορεῖ μεμονωμένα νά ἀντιμετωπίσει τά μεγάλα προβλήματα πού θέτει ἡ ἐποχή μας.

Νά ἐνώσουμε τήν Εὐρώπη μέσα ἀπό τίς διαφοροποιήσεις της, τέτοιος εἶναι ὁ μέγας κοινός σκοπός πού τίθεται σέ μᾶς, τους Εὐρωπαίους, ἔθνικιστές ἀγωνιστές. Τέτοια εἶναι ἡ μεγάλη ἀναζήτηση πού μᾶς περιμένει τήν παραμονή τοῦ 21ου αἰώνα.

Αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο γιατί σκεπτόμαστε τήν Εὐρώπη μας σάν μιᾶ Vaterland, πατρίδα τῶν πατέρων μας. Ἀλλά μήπως οἱ ΗΠΑ καί ἡ ΕΣΣΔ δέν θά ἦταν αὐτό τό Kinderland πού καλοῦσε ὁ Nietzsche μέ ὅλες τίς εὐχές του;

Ἄς μιλήσουμε γιά μιᾶ Εὐρώπη πού θά εἶχε ὑποκύψει στούς πειρασμούς μιᾶς εὐτυχίας ξένης γιά τό πνεῦμα της. Μία Εὐρώπη ἀμερικανοποιημένη - θα γίνονταν ἀπό ἀδυναμία - ἢ σοβιετοποιημένη - θά γι-

νόταν από αντίθεση - και στίς δύο περιπτώσεις «ἀποικιοποιημένη», θά ήταν μία Εὐρώπη μουσεῖο, ἢ μία ἀποικία, δηλαδή μία Εὐρώπη ἀπούσα!

Πρέπει νά διαλέξουμε ἀνάμεσα στό Vaterland ἢ στό Kinderland; Φυσικά καί ὄχι. Σκοπεύουμε νά σώσουμε τήν ψυχή τῆς Εὐρώπης τήν ἀντίληψή της γιά τόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτούς εἶναι κοινοτυπία. Γιά μᾶς ὁ ὑποδειγματικός ἄνθρωπος εἶναι ὁ πιό ὑψηλός στόχος. Θά ἀντιτάξουμε στήν ἀντίληψη γιά τά άτομα πού εἶναι πολιτικά ἀνεύθυνα, τόν ἄνθρωπο πού εἶναι διπλά ὑπεύθυνος, παράλληλα με τήν καθαρή κλίση του καί παράλληλα μέ τήν κοινωνία στήν ὁποία ἀσκεῖται αὐτή ἡ κλίση. Πρόκειται, ἔπειτα, νά θέσουμε τήν ἀντίληψή μας γιά τή ζωή: γι' αὐτούς ἡ ζωή περιορίζεται σέ δύο λειτουργίες: παραγωγή καί κατανάλωση. Ἐμεῖς, αὐτό πού θέλουμε, εἶναι λόγοι γιά νά ζήσουμε, λόγοι πού γι' αὐτούς ἀξίζει νά πεθάνουμε. Πράγματι ἡ καρδιά τῆς Εὐρώπης εἶναι πότε τό Vaterland καί πότε τό Kinderland, δηλαδή στήν οὐσία εἶναι ἡ ἐνωμένη μεγάλη καί δυνατή Εὐρώπη, μέ μία λέξη μία Εὐρώπη αὐτοκρατορική.

Ἡ Εὐρώπη, αὐτό τό ἑτερογενές σύνολο ἀνθρωπίνων ομάδων, οἱ ὁποῖες ὅμως εἶναι ἐνωμένες μεταξύ

τους μέ τήν ἴδια ἄποψη γιά τή ζωή, δέν μπορεῖ νά ἀνοικοδομηθεῖ μ' ἐναν αὐταρχικό τρόπο. Ὁ Ναπολέον καί ἄλλοι πολλοί τό δοκίμασαν ἀλλά ἀπέτυχαν. Πρέπει νά οἰκοδομήσουμε τήν Εὐρώπη σεβόμενοι τίς πολιτιστικές καί ἐθνικές διαφοροποιήσεις. Πιστεύουμε ὅτι ἡ Ὁμοσπονδία λύνει αὐτό τό πρόβλημα, γιατί θέλει νά ἐνώσει καί ὄχι νά ἐνοποιήσει.

Σ' αὐτό τό πλαίσιο θά μπορέσει νά πραγματοποιηθεῖ τό Ἔθνος τῆς Εὐρώπης, ἀκριβῶς γιατί σέβεται στήν οὐσία της, δηλαδή τή διαφοροποίηση τῶν ομάδων πού τό ἀποτελοῦν.

Ὅπως ὅλες οἱ μεγάλες ιδέες, ἡ ἰδέα γιά τήν Εὐρώπη εἶναι ἀπλή, ἀλλά ὄχι εὐκόλα μορφοποιήσιμη, γιατί εἶναι ἰδέα ὀργανική καί ὄχι λογική. Πρόκειται νά δημιουργήσουμε μία δίκαιη ἰσορροπία μεταξύ τῆς ἰδέας τῆς κεντρικότητας καί τῆς υπεράσπισης τῶν ἰδιαιτεροτήτων. Ἐξάλλου τό Ἔθνος Εὐρώπη δέν θά γεννηθεῖ ἀπό μία σοφή δόση φιλελεύθερης δημοκρατίας (πού κηρύσσει τόν ἀτομισμό πρὸς συντριβή τοῦ ἔθνους) καί διευθυντικοῦ κομμουνισμοῦ, πού τείνει νά κάνει ὁμοιόμορφα τά ἔθνη.

Αὐτές οἱ δύο πλάνες, πού ἀλληλοεξαρτῶνται καί ἐπικαλοῦνται ἡ μία

τήν ἄλλη, ὀδηγοῦν μέ τούς στόχους καί τήν προοπτική τους στό διεθνισμό. Οἱ Εὐρωπαῖοι Ἐθνικιστές διακηρύσσουν μιά ὀλοκληρωτική ρήξη μέ αὐτά τά δύο μοντέλα, πού ἐπιβλήθηκαν στόν ἄνθρωπο στό τέλος τοῦ 20ου αἰώνα.

Μποροῦμε νά συνοψίσουμε ὅλ' αὐτά σέ μερικές γενικές ἀρχές, πού θά κυριαρχήσουν κατά τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ἔθνους Εὐρώπη:

—Τό Ἔθνος Εὐρώπη δέν μπορεῖ νά γεννηθεῖ παρά ἀπό τή ἄρνηση κάθε ἰδέας ὀργανωτικῆς ἡγεμονίας ἑνός ἀπό τά κράτη πού τό συνθέτουν.

—Τό Ἔθνος Εὐρώπη δέν ἔχει ὡς σκοπό νά σβήσει τίς διαφορές, ἀλλά ἀντίθετα, νά σώσει τίς ἰδιαιτερες ἰδιότητες τῶν λαῶν της, πού ἀπειλοῦνται σήμερα ἀπό τόν διεθνισμό.

—Τό Ἔθνος Εὐρώπη αὐτοπροσδιορίζεται ὡς μιά ὀργανική, λαϊκή Δημοκρατία, ὡς ἡ συμμετοχή τῶν πολιτῶν στό πεπρωμένο τους.

Ἡ ἀντίληψή μας γιά τήν Εὐρώπη εἶναι κάθε φορά πολύ καινούργια καί πολύ παλιά. Προσάπτεται χωρίς ἀμφιβολία στίς ἀρχές τοῦ ἡγεμόνα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἢ τοῦ Φρειδερίκου II (τοῦ Hohenstaufen) ἀλλά καθορίζεται ἀπό μία νέα κατάσταση.

Ἔθνος (nation, ἀπό τό λατινικό natus) προϋποθέτει κάποιο γεγονός γέννησης. Οἱ κληρονομίες καθενός ἀπό τά Ἔθνη, τά ὁποῖα συνιστοῦν σήμερα τήν Εὐρώπη, εἶναι ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς ἀδιάλλακτα στέρεες, ἰσχυρές.

Τό Εὐρωπαϊκό Σχέδιο δέν εἶναι πιά μιά Οὐτοπία λιγότερο ἢ περισσότερο παγκόσμια. Εἶναι, μέ τή σειρά του, γεγονός γέννησης καί αὐτό νομιμοποιεῖ ἀμετάκλητα τή χρήση τοῦ ὄρου τοῦ Ἔθνους Εὐρώπη.

Ἡ Εὐρώπη ἀπέναντι στοῦς Ἱμπεριαλισμούς

Ὁ Εὐρωπαϊκός Ἐθνικισμός μάχεται ὅλες τίς ὑλιστικές ἰδεολογίες πού ἔχουν παγκόσμιους σκοπούς καί συνεπῶς ἱμπεριαλιστικούς: ὅπως εἶναι ὁ κομμουνισμός καί ὁ καπιταλισμός.

Ο Ευρωπαϊκός Έθνικισμός είναι εξάλλου ο πιο μεγάλος εχθρός του ιμπεριαλισμού, γιατί ο ιμπεριαλισμός βαραίνει επάνω μας εδώ και σαράντα χρόνια.

Ο αγώνας μας είναι πάνω απ' όλα αντι-ιμπεριαλιστικός και είναι ανάγκη να παρατηρήσουμε, ότι, αν και οι λαοί αμερικάνοι και ρώσσοι δεν είναι εχθροί μας, τα συστήματα που τους διευθύνουν αυτή την ώρα είναι οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που, αντιτάσσονται στο μέλλον του Έθνους Ευρώπη που θα είναι μοναδικό, μεγάλο και ελεύθερο.

—Κατά πρώτον ο σοβιετικός ιμπεριαλισμός επειδή είναι ο πιο φανερός. Από το 1917 άρχισε, λίγο λίγο, να ροκανίζει και να υποτάσσει το μισό της ηπείρου μας. Αυτός ο ιμπεριαλισμός εκδηλώνεται πάνω απ' όλα, στα ιδεολογικά και στρατιωτικά σχέδια. Είναι ανάγκη να διαπιστώσουμε ότι το ήμισυ του Έθνους μας Ευρώπη, από το σιδηροδρόμο παραπέτασμα, συμπεριλαμβανομένης και της Ουκρανίας, είναι κάτω από την κυριαρχία αυτού του ιμπεριαλισμού.

Για να οικοδομήσουμε την ευρωπαϊκή ενότητα και για να ελευθερώσουμε τους αδελφούς μας της Ανατολής πρέπει κατ' αρχήν να καταστρέψουμε την κομμουνιστική ιδεολογία.

—Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι πιο ύπουλος γιατί επενεργεί πρώτιστα στη συνείδηση των λαών μας (πολιτιστικός ιμπεριαλισμός) και γιατί κινεί τα νήματα της οικονομίας μας. Αφού μας πήρε τις ψυχές μας μέσω του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης και της Τριμερούς Επιτροπής και των πολυεθνικών, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επωφελήθηκε των αγαθών μας και της ελεύθερης οικονομικής αντεξουσιοτήτάς μας.

Οι αποφάσεις της ΕΟΚ και των μελών της δεν λαμβάνονται ούτε στο Στρασβούργο, ούτε στις Βρυξέλλες, ούτε σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα, αλλά ακριβώς στη Γουόλ Στρήτ (Wall Street). Για τα στρατιωτικά σχέδια ισχύει το ίδιο: το Πεντάγωνο αποφασίζει για μας: οι σφαγές της Δρέσδης και

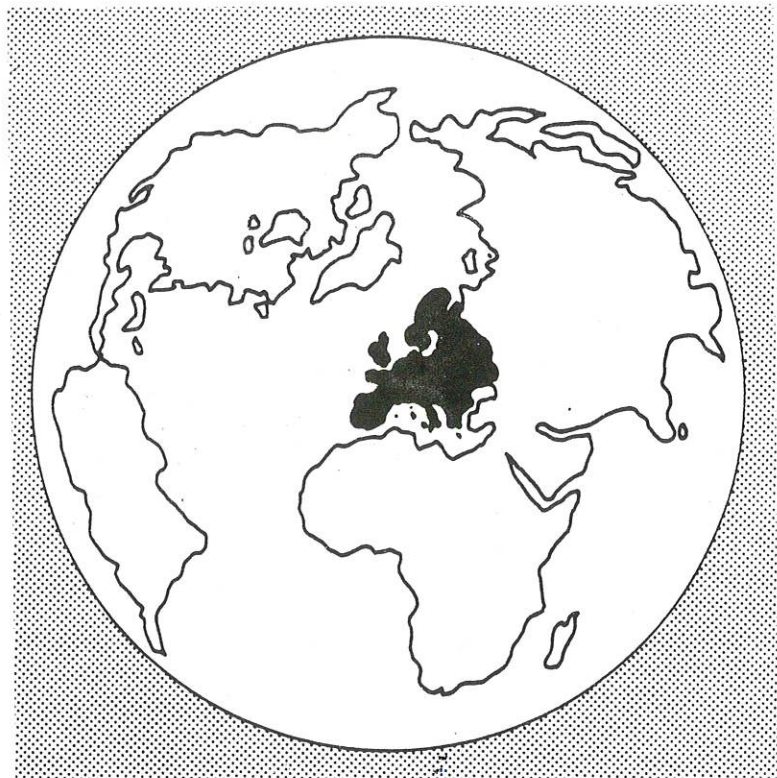
του Άμβουργου στα 1945 είχαν ως σκοπό να κάνουν τους Ευρωπαίους να πιστέψουν ότι ήταν αδύναμοι, και ότι χωρίς τον αμερικάνικο στρατό δεν άξιζαν τίποτε. Αντιμαχόμαστε αυτό το μύθο κι αυτό το πνεύμα. Για να οικοδομήσουμε το Έθνος Ευρώπη μας χρειάζεται λοιπόν εξίσου να απελευθερωθούμε από την ιμπεριαλιστική και καπιταλιστική επίρροή των ΗΠΑ.

Το Έθνος Ευρώπη στην ανοικοδόμησή του θα προδοθεί από τις αποφάσεις που πάρθηκαν μέσα στα μεγάλα συνέδρια, για τον χωρισμό του κόσμου σε ζώνες επίρροής μεταξύ του 1943 και 1945 (συνέδρια της Τεχεράνης, της Γιάλτας, του Breton Woods, του Πότσδαμ, του Σάν Φραντσίσκο) και ιδιαίτερα από την κοροϊδία των συμφωνιών του Έλσίνκι, που στα 1975, κάτω από το κάλυμμα άοριστων υποσχέσεων για τα δικαιώματα του Άνθρώπου στις χώρες της Ανατολής, εξανάγκασαν τους Ευρωπαίους της Δύσης να επικυρώσουν με νομική πράξη τα τεχνητά σύνορα που επιβλήθηκαν στην Ευρώπη από τις δύο μεγάλες δυνάμεις στο τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου.

Συγκεκριμένα, απαιτούμε την αποχώρηση των παγκοσμίων οργανώσεων από όλες τις χώρες της Ευρώπης και αρχικώς: να φύγουν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Ξεκινώντας απ' αυτό το σημείο το Έθνος Ευρώπη θα μπορέσει να δει σε καινούργιες βάσεις κάποιες νέες σχέσεις με τις ΗΠΑ. Η Ευρώπη στην ανοικοδόμησή της θα αναλάβει ή ίδια την αδιάσπαστη υπεράσπιση των συνόρων της (μία διοίκηση, ομοιομορφία του στρατιωτικού υλικού, δημιουργία κοινών στρατιωτικών σχολών όπου οι στρατιωτικοί από τα διαφορετικά μας κράτη θα εκπαιδεύονται μαζί). Σύνορα, που από τη στιγμή που θα άφεθούν ελεύθερα οι αδελφοί μας της Ανατολής θα έρθουν να λάβουν τη θέση τους.

Ευρώπη, ο κοιμισμένος γίγαντας

Ατομικά, τα διαφορετικά ευρωπαϊκά κράτη γνώρισαν το καθένα με τη σειρά του, τον χρυσό αιώνα τους. Η Ελλάδα με την αυτοκρατορία του Αλεξάνδρου, η Γαλλία με την ναπολεόντια αυτοκρατορία, η Γερμανία του Βίσμαρκ ή η ναυτική Αγγλία με τις αποικίες της.

Έντοτους από τό Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και τις τραγικές συμφωνίες της Γιάλτας, είναι ανάγκη να διαπιστώσουμε ότι τά Ευρωπαϊκά κράτη δέν είναι παρά δυνάμεις δεύτερης τάξης.

Εάν εμείς οί Ευρωπαίοι θέλουμε να αποκτήσουμε τό μεγαλείο μας, χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε ότι διασπασμένοι δέν είμαστε τίποτα, αλλά ένωμένοι μπορούμε να είμαστε. "Οχι αύριο, αλλά σήμερα, ή πρώτη δύναμη στον κόσμο!

Αυτός ο λαός, ακολουθώντας τις κατακτητικές διαθέσεις του, διασκορπίστηκε κατά μήκος της ήπειρου μας, θεμελιώνοντας τις διαφορετικές Έθνοτήτες που τήν αποτελούν σήμερα. Είναι απ' αυτή τήν αυθεντική κοιτίδα που γεννήθηκαν οί γλώσσες και ή κουλτούρα μας.

Ευρωπαίοι της Βαλτικής, Ευρωπαίοι των σκανδιναβικών φιόρδ, Ευρωπαίοι των τεραστίων όμιχλωδών πεδιάδων της Ουκρανίας, των γερμανικών δασών και των βουνών

Η δύναμη της Ευρώπης στηρίζεται σε πέντε εθνικά στοιχεία, που κανένα άλλο Έθνος στον κόσμο δέν κατέχει συγχρόνως:

— Αριθμητική σημασία του πληθυσμού του: 347 εκατομμύρια Ευρωπαίων της Δύσης, μισό δισεκατομμύριο μέ τους αδελφούς μας της Ανατολής, όταν θά είναι έλευθεροι από τον κομμουνιστικό ζυγό, (έναντι 228 εκατομμυρίων για τις ΗΠΑ και 265 εκατομμυρίων των Σοβιετικών).

— Ακρως ύψηλό τεχνο-πολιτι-

Οί Ευρωπαίοι πρέπει να μην επιτρέπουν να εμπαίζονται από τις ήττοπαθείς προτάσεις των κακών σειρήνων που πουλάει ο διεθνισμός και που προσπαθούν να μάς συνηθίσουν στην ιδέα, σύμφωνα με τήν όποια ή Ευρώπη θά ήταν αδύναμη και καταδικασμένη να μην είναι παρά «ένα μικρό ακρωτήρι της Ασίας και τά πάντα θά χώριζαν και θά διαφοροποιούσαν τους λαούς που τήν αποτελούν».

"Ολ' αυτά είναι ψεύτικα, ή Ευρώπη διαθέτει δύο σημαντικά ατού:

— Τό δυναμικό ενός θεμελικού κοινού Μύθου.

— Τή Δύναμη και τά πλούτη, που ούτε καν ύποψιαζόμαστε τήν ύπαρξή τους.

Ο θεμελιακός μύθος

Οί Ευρωπαίοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν τήν καταγωγή τους και τό κοινό παρελθόν τους. Έδω και μερικά εκατομμύρια χρόνια ανήκαμε όλοι σ' ένα και μεγάλο λαό: τους Ίνδοευρωπαίους.

των Βαλκανίων.

Ευρωπαίοι των λιμνών της Ίρλανδίας, των ακτών από τον Ατλαντικό μέχρι τή Μεσόγειο, όμοαίματοι, ένωμένοι με τις ίδιες αξίες.

Αξίες συμβολισμένες από τά τρία ίνδοευρωπαϊκά χρώματα: τό Μαύρο, τό Άσπρο και τό Κόκκινο που αντιπροσωπεύουν τή Δύναμη, τήν Πνευματικότητα και τό Δημιουργικό Πνεύμα που είναι ξμφυτα στους λαούς μας.

Από τήν αρχική ένότητα προέρχεται λοιπόν ο πλούτος και ή διαφοροποίηση των αντίστοιχων λαών μας. Μέ βάση αυτά τά δεδομένα θά ανακτήσουμε τήν ένότητά μας.

Δύναμη και πλούτη της Ευρώπης

Μικρός και αδύναμος στό περιορισμένο πλαίσιο του μικρού του κράτους, ο Ευρωπαίος δέν μπορεί παρά να αισθανθεί μεγάλος και δυνατός εάν συνειδητοποιήσει τό υπέροχο δυναμικό ενός Έθνους Ευρώπη.

Οί Ευρωπαίοι άλλωστε ξέρουν, ότι έχουν περισσότερους έρευνητές, περισσότερους φοιτητές, περισσότερους καλλιτέχνες και περισσότερους ασχολούμενους με τον κινηματογράφο από τις ΗΠΑ; Ξέρουν ότι καταθέτουν περισσότερες ερευνητικές έφευρέσεων από οποιοδήποτε άλλο έθνος στον κόσμο;

Η ρουκέτα Arienne, τό σχέδιο Eureka και ο πύραυλος Hermes είναι δημιουργίες ή σχέδια που εκφράζουν τή δημιουργική δύναμη του Ευρωπαϊκού πνεύματος.

— Σημαντική οικονομική δύναμη που στηρίζεται σε μία ολοκληρωμένη συσπείρωση των παραγωγών. Οί Ευρωπαίοι γνωρίζουν ότι είναι ή πρώτη έμπορική δύναμη του κόσμου; Μόνη ή Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα στά 1982, δηλαδή μέ μόνο έννιά συμμετοχές ήταν ή πρώτη παγκόσμια βιομηχανική δύναμη μέ ένα Ρ.Ι.Β. από 2.812 εκατομμύρια δολάρια έναντι 1.212 εκατομμύρια για τις ΗΠΑ.

— Αξιόλογη γεωστρατηγική θέση: έναντι της ΕΣΣΔ δύναμη απο-

κλειστικά ήπειρωτική και έναντι των ΗΠΑ δύναμη ναυτική, ή Εύρωπη έχει μια γεωγραφική θέση πάντοτε κεντρική και ήπειρωτικο-ναυτική στη γήϊνη σφαίρα. Έπίσης εξαιτίας αυτών που κατέχει, τό Έθνος Εύρωπη είναι παρόν σε όλες τις ήπειρους και σε όλους τούς ωκεανούς.

—Στρατιωτική δύναμη: προικισμένοι μέ όπλα από τά πιό άποτελεσματικά του κόσμου κι άκόμα μέ μία πυρηνική δύναμη, που αυτόνοητα κατέχουν οί Εύρωπαίοι, θά έπρεπε νά σταματήσουν νά πιστεύουν ότι έχουν άνάγκη από έναν μεγάλο άδελφό για νά τούς υπερασπίσει. Η ένωμένη Εύρωπη θά ήταν μία σημαντική στρατιωτική δύναμη, ικανή νά υπερασπιστεί τόν έαυτό της μόνη της και νά γίνει ό θεματοφύλακας των συμφερόντων της σε όλόκληρο τόν κόσμο.

“Οχι, όπως έχουμε δείξει, ή Εύρωπη δέν είναι αδύναμη, κανένα προπατορικό άμάρτημα δέν δικαιολογεί τή διαίρεσή μας, τίποτα δέν μπορεί νά έμποδίσει τήν άπαιτησή μας για δύναμη. Δέν μένει παρά σε μās τούς Εύρωπαίους Έθνικιστές νά ξυπνήσουμε τόν κοιμισμένο γίγαντα.

Εύρωπη ξύπνα! Εύρωπη ξύπνα!

‘Ο Εύρωπαϊκός Έθνικισμός κι ό φεντεραλισμός

Μπορούμε, ήδη από τώρα νά προσεγγίσουμε τήν προοπτική τής Εύρωπαϊκής ‘Ομοσπονδίας διευκρινίζοντας ότι πρόκειται για ένα άπλό, πρόχειρο σχέδιο.

Τρία προβλήματα παρουσιάζονται:

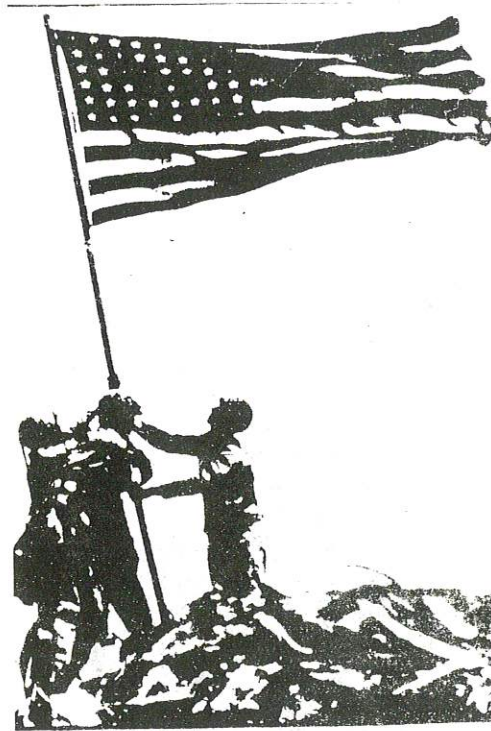
— Η Κοινοτική διάρθρωση, δηλαδή τό πρόβλημα των μελών.

— Οί σχέσεις ανάμεσα στά μέλη και στην ‘Ομοσπονδία.

— Η όργάνωση τής κεντρικής όμοσπονδιακής έξουσίας.

Τά Μέλη

“Όσον άφορᾶ στή φύση τής όμοσπονδιακής διάρθρωσης, τρία σχήματα Εύρωπης μπορούμε νά συλλάβουμε.

Τήν ‘Ομοσπονδία των ιστορικών Κρατών.

Μία όμοσπονδία φτιαγμένη από τήν κυριαρχία που άσκειται από τις κυβερνήσεις των Κρατών που κληροδοτήθηκαν από τήν ‘Ιστορία. Δέ θά μπορούσε νά μās ικανοποιήσει αυτή ή λύση, γιατί ως καρποί των μαχών, τά όρια των κρατών δέν άπαντούν πάντα ούτε στην ισότητα, ούτε στην λογική, ούτε στις επιθυμίες τής αυτοδιάθεσης των λαών.

Τήν ‘Ομοσπονδία των Οικονομικών περιοχών.

Είναι φανερό ότι μία άμφισημία καλύπτει τήν ιδέα τής «οικονομικής περιοχής». “Όπως υπάρχει στά διαφορετικά κράτη ή ‘Ομοσπονδία προσανατολίζεται στην ιδέα τής «περιοχής πλαισίου» — όργανο εφαρμογής τής πολιτικής οικονομίας —. Θά θέσουμε σε εφαρμογή τήν εύρωπαϊκή πολιτική οικονομία, αλλά στό πλαίσιο μιάς «περιοχής κοινότητας» συμπαγές σύνολο όριζόμενο από τούς ίδιους τούς κατοίκους του.

‘Η Έθνική ‘Ομοσπονδία.

Ποιές είναι οί ιστορικές και οικονομικές πατρίδες, όσον άφορᾶ στις φυσικές και αιώνιες παρτίδες;

Ποιά είναι τά σύνορα τής ιστορίας, όσον άφορᾶ τά σύνορα του αίματος;

Μπροστά σ’ αυτό ύποστηρίζουμε τόν σχηματισμό μιάς ‘Ομοσπονδίας που θά ύπολογίζει τις μόνο-εθνικές όντότητες.

Τό Έθνος Εύρωπη θά πραγματοποιήσει τήν ένότητα μέσα από τις διαφοροποιήσεις των μελών του, που προέρχονται από ιστορικά Κράτη, τά όποια ύπάρχουν σήμερα στην δυτική Εύρωπη. Μέ τήν επιύλαξη ένδεχόμενων τελευταίων τροποποιήσεων των σημερινών συνόρων. Σ’ αυτή τήν άκρωτηριασμένη Εύρωπη θά έρθουν νά προστεθούν όλες οί άδελφές χώρες που βρίσκονται αυτή τή στιγμή κάτω από τόν ζυγό του κομμουνιστικού ιμπεριαλισμού.

‘Η ‘Ομοσπονδιακή ‘Οργάνωση.

Τό Έθνος Εύρωπη θά δομηθεί στην βάση ενός πυραμιδοειδούς σχήματος, άποτελούμενο από τρεις διαστρωματώσεις:

— Στην βάση, οί περιοχές.

— Στο ένδιάμεσο επίπεδο, τά Κράτη και οί Συνομοσπονδίες.

— Στο άνώτερο επίπεδο, ή Εύρωπαϊκή ‘Ομοσπονδία.

Πρόκειται νά προσεγγισθεί τό πρόβλημα των σχέσεων μεταξύ τής όμοσπονδίας και των μελών της, πράγμα τό όποιο βάζει άμεσα τό έρώτημα τής κατανομής των άρμοδιοτήτων ανάμεσα στις διαφορετικές διαστρωματώσεις τής ‘Ομοσπονδίας, όπως έπίσης και τό πρόβλημα τής όργάνωσης τής ‘Ομοσπονδιακής έξουσίας.

‘Η ‘Ομοσπονδία που προτείνουμε περιλαμβάνει λοιπόν τρία διακεκριμένα επίπεδα, αλλά συνδεόμενα μεταξύ τους μέσω μιάς κοινότητας συμφερόντων:

‘Η όμοσπονδιακή έξουσία.

Πρός όφελος τής άρχής τής άκριβούς ισοδυναμίας, ή όμοσπονδιακή έξουσία θά έχει άρμοδιότητες που δέ θά μπορούν νά άσκοούνται έγκυρα, παρά μόνο στό εύρωπαϊκό επίπεδο. Μπορούμε νά διακρίνουμε δύο είδη άρμοδιοτήτων:

— Τίς πρωταρχικές άρμοδιότητες, που θά είναι όλες οί λειτουργίες τής άμυνας, οί έξωτερικές σχέσεις, ή γενική οικονομική πολιτική και ή έπιστημονική έρευνα.

—Τίς δευτερεύουσες αρμοδιότητες, πού θά μπορούν νά θίγουν μιά άπερίοριστη σειρά τομέων τέτοιων, όπως ή όργάνωση τών επικοινωνιών, ή έναρμόνιση καί ίσως ή ένοποίηση τών διαφορετικών μας Δικαιών καί τών βιομηχανικών προδιαγραφών.

Ή έξουσία τοῦ Κράτους.

Τά μέλη τής Εὐρωπαϊκῆς Ὁμοσπονδίας θά ἔχουν γιά πρωταρχικό αντίκειμενο μελέτης, τήν πραγμάτωση τών πολιτικῶν, τών όποίων οί βασικές γραμμές θά ἔχουν σκιαγραφηθεῖ στό εὐρωπαϊκό επίπεδο. Τό οὐσιώδες θά εἶναι μιά λειτουργία προσαρμογῆς.

Ή περιοχή.

Θά εἶναι ό τόπος εφαρμογῆς τής καθορισμένης — στό όμοσπονδιακό επίπεδο — πολιτικῆς προσαρμοσμένης στήν κρατική κλίμακα.

Ὁργάνωση τής Κεντρικῆς Ὁμοσπονδιακῆς έξουσίας.

Πρόκειται γιά τήν πολύ συνοπτική παρουσίαση τών τριῶν έξουσιῶν πού εἶναι ή εκτελεστική, νομοθετική καί δικαστική, οί όποῖες καί αποτελοῦν τήν κεντρική όμοσπονδιακή έξουσία.

Ή κεντρική Εὐρωπαϊκή έξουσία.

Ή προτεραιότητα όλου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ οικοδομήματος, εἶναι προτεραιότητα πολιτικῆς τάξης. Ξεκινώντας από τά υπάρχοντα συντάγματα κρίνουμε, ότι ή κεντρική Εὐρωπαϊκή έξουσία θά γεννηθεῖ από μιά εξέλιξη τοῦ παρόντος Συμβουλίου τών κρατῶν, μετασχηματισμένο σέ εὐρωπαϊκό εκτελεστικό όργανο.

Οἱ Εὐρωπαϊκές Συνελεύσεις.

Ἀντιπροσωπευτικές τής εὐρωπαϊκῆς πραγματικότητος, οί συνελεύσεις θά λαμβάνουν αντίστοιχα ύπόψη τους τά ἑξῆς:

—Τά Ἔθνη, στό πλαίσιο μιᾶς Κοινοβουλευτικῆς Συνέλευσης, πού επιστρέφει στήν ἀρχή τής αντιπροσώπευσης τών αντίστοιχων συνελεύσεων τών Κρατῶν Μελῶν.

—Ὁ Εὐρωπαϊκός λαός στό σύνολό του, αντιπροσωπευόμενος όργανικά από μιά Εὐρωπαϊκή Βουλή εκλεγμένη στή βάση τών περιοχῶν καί τών επαγγελμάτων, χωρίς καμιά ἀναφορά στίς υπάρχουσες ύπηκοότητες καί παρέχοντας λόγω ἀρχῆς τήν δυνατότητα τοῦ εκλέ-

γειν καί τοῦ εκλέγεσθαι σέ κάθε Εὐρωπαϊό ό όποῖος θά προέρχεται ή όχι από ένα Κράτος Μέλος.

Τό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο

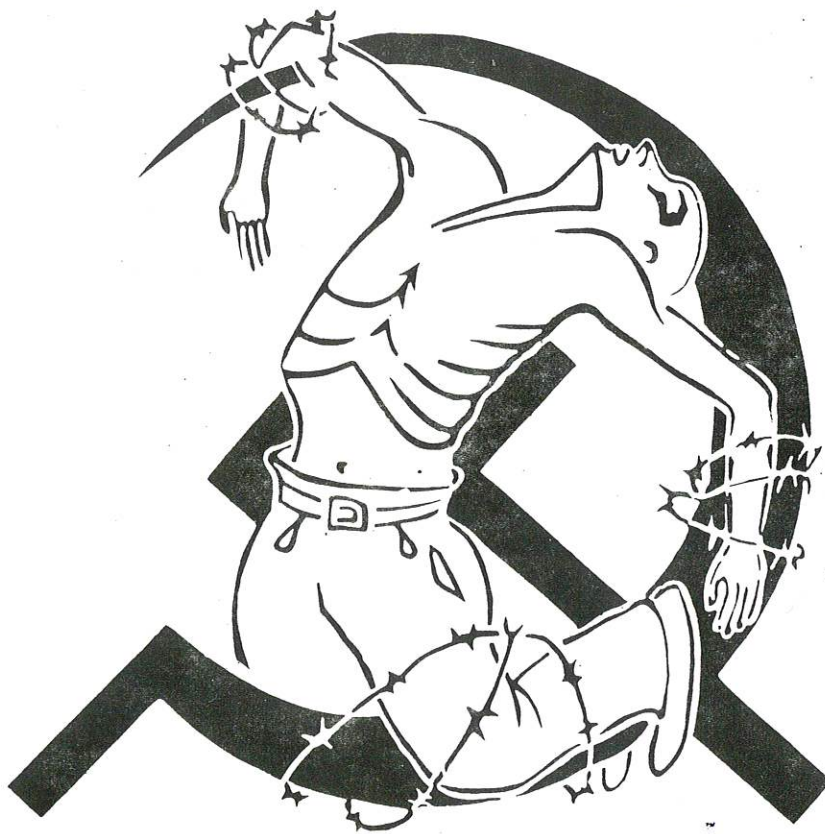
Ή εξέλιξη τοῦ παρόντος οικονομικοῦ Δικαίου τής ΕΟΚ πρὸς ένα πραγματικό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο, πρέπει νά συστηματοποιηθεῖ. Τά εθνικά δίκαια θά σταματοῦν νά εἶναι κυρίαρχα, από τή στιγμή πού μιά εὐρωπαϊκή ἀπόφαση θά ληφθεῖ από τήν Ἐκτελεστική Ἐξουσία καί τίς Συνελεύσεις, αποκτώντας θέση νόμου σέ κάθε Κράτος Μέλος.

Ή ἀνάπτυξη τής Εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας καί μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ἀρχῆς θά σφράγιζε ἀνεξάρτητα τό Κράτος στήν διαδικασία τής ένοποίησης.

Εἶναι βέβαια προφανές ότι αὐτό πού ἔχει εκτεθεῖ ἐδῶ, σέ καμιά περίπτωση δέν μπορεί νά θεωρηθεῖ σάν ένα ολοκληρωμένο καί ἀπολύτως συμπαγές σύστημα: δέν εἶναι παρά μιά ἀκολουθία προτάσεων πού μπορεί νά χρησιμεύσει ὡς βάση γιά ένα πραγματικό Σύνταγμα.

Ἀπό ένα ἔγγραφο σέ μιά παν-εὐρωπαϊκή όργάνωση.

Οί υπογράφωντες:

Μπορούν να είναι μέλη σε πρώτη φάση κόμματα και πολιτικά κινήματα αλλά επίσης και άλλα σχήματα: συνδικάτα, περιοδικά, πολιτιστικοί κύκλοι. Αυτά τα διαφορετικά σχήματα πρέπει να αποδέχονται ότι εκπροσωπούν μία τάση Ευρωπαϊκή Έθνικιστική. Θα είναι δυνατόν, να υπογράψουν περισσότερα από ένα τέτοια σχήματα σ' ένα κράτος.

Αποδοχή των υπογραφόντων.

Κατά πρώτον, πλήρως νομιμοποιημένοι υπογράφωντες είναι οί οργανώσεις των οποίων ή λίστα ακολουθεί στο παράρτημα αυτού του κειμένου. Για τή νομιμοποίησή τους, αρκεί ή υπογραφή τους σ' αυτό τό ντοκουμέντο.

Στή συνέχεια, οποιαδήποτε νέα προσχώρηση πρέπει να στέλνεται σ' ένα από τά μέλη πού θά τήν αναλάβει και θά υποβληθεί για να επικυρωθεί στήν αποδοχή τό λιγότερο των 2/3 των υπογραφόντων.

Πρόσωπα πού νομιμοποιούνται να υπογράψουν.

Νομιμοποιημένοι να υπογράψουν συλλογικά τό μανιφέστο θά είναι:

— Τό υψηλότερα ιστάμενο πρόσωπο στό οργανόγραμμα του σχήματος (μέ εξαίρεση των επιτίμων προέδρων).

— Ο υπεύθυνος των εξωτερικών ή ευρωπαϊκών σχέσεων εάν αυτός υπάρχει.

— Ο-ή οί υπεύθυνοι τής ή των οργανώσεων τής νεολαίας.

Συνέπειες τής υπογραφής.

Τά πρόσωπα έχοντας υπογράψει θά θεωρούνται αυτόματα σαν μέλη των άλλων οργανώσεων πού έχουν υπογράψει. Αυτό τό συμβολικό μέτρο είναι προορισμένο να σημαδέψει τό πρώτο βήμα για ένα πλησί-ασμα μεταξύ μας.

Οί οργανώσεις - μέλη δεσμεύονται υπογράφοντας αυτό τό έγγραφο να τροποποιήσουν, εάν αυτό είναι δυνατό, τον κανονισμό λειτουργί-

ας τους, έτσι ώστε κάθε Ευρωπαίος πού θά βρισκόταν στον τόπο τους για ένα χρονικό διάστημα κάποιας διάρκειας, να μπορεί να γίνει μέλος των οργανώσεών τους.

Αυτό τό έγγραφο, μακριά από τό να είναι αποκλειστικά μία ιδεολογική αντανάκλαση, σημαδεύει τό πρώτο στάδιο προς μία ευρύτερη συνεργασία ανάμεσα στα διαφορετικά μας κινήματα. Θα ήταν ενδιαφέρον αυτό εδώ να οδηγήσει σε μία ενδυνάμωση των δεσμών και των σχέσεων μεταξύ μας.

Επειτα βλέπουμε ότι υπάρχει προοπτική να θεμελιώσουμε μία πραγματική δομή, μία δομή ενός γραφείου, του οποίου ή διαμόρφωση και οί τροποποιήσεις μένει να καθοριστούν. Τό γραφείο θά οργανώνει τίς καμπάνιες και τίς κοινές δραστηριότητες.

Αυτό θά αποδείκνυε στους άλλους Ευρωπαίους, πού είναι πιο σκεπτικιστές, ότι τό Έθνος Ευρώπη μπορεί να γίνει μία πραγματικότητα.

Πρώτος κατάλογος των διαφόρων δομών στις οποίες έχει σταλεί αυτό τό έγγραφο από τό κίνημα Troisième Voie (Γαλλία) και τό MAN (Πορτογαλία).

Κόμματα και κινήματα:

Action Neue Rechte (Αυστρία).

Forces Nouvelles (Βέλγιο).

Vlaams Blok (Βέλγιο).

National Democratische Partei Deutschlands (Αυτ. Γερμανία).

Falanja Española y de las Jons (Ισπανία).

Parti de Forces Nouvelles (Γαλλία).

National Front

Bevara Sverige Svenskt (Σουηδία).

Reunes, groupes etudiants, cervle culturis

Orientations (Βέλγιο).

Ker Vreizh (Γαλλία).

Les raf noir (Ελβετία).

Nation Europa (Αυτ. Γερμανία).

CENR (Ισπανία).

The Scorpion (Αγγλία).

Ελεύθερη Σκέψις (Ελλάδα).

Gruppo di Ar (Ιταλία).

Nordic Order (Νορβηγία).

Vento del Noid (Ιταλία).

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Αναλογιζόμενοι τή στενότητα στην οποία έχει οδηγηθεί τό κίνημα κύρια από τήν περιχαράκωση στην οποία τό σπρώχνει τό κράτος, πήραμε τήν ευθύνη μιās πρωτοβουλίας μέ κάποια διαφορετικά κοινωνικά υποκείμενα απ' αυτά πού είχαμε συνηθίσει μέχρι σήμερα.

Έτσι μετά τίς συγκρουσιακές εμπειρίες πού είχαμε μέχρι και πρόσφατα, δηλαδή μέχρι και τό χτύπημα στη Νομική, αλλά και όλη τή φόρτιση μέ τό Πολυτεχνείο, τήν Κυψέλη, τίς μολότωφ, τούς άλληλοεμπρησμούς, είδαμε ότι τό κράτος έπεδίωξε και πέτυχε σε μεγάλο βαθμό νά μάς άποσυνδέσει από τήν κοινωνική τάξη, μέ τήν οποία είμαστε παραδοσιακά συνδεδεμένοι τουλάχιστο στίς μεγάλες πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη), δηλαδή τή μεσοαστική. Κι αυτό γιατί σήμερα, μέ τήν διακυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για 5 χρόνια, ή μεσοαστική τάξη είναι ή κατεξοχήν βολεμένη, ή συχασμένη και άδρανοποιημένη τάξη. Όλο αυτό λοιπόν τό πλαίσιο τής έντασης στό όποιο μάς υπέβαλαν τά κρατικά όργανα, μέσω τών άριστεριστικών ομάδων φυσικά, άπομάκρυνε τόν συντηρικό μεσοαστό νεολαίο πού όνειρεύεται ίσως και τόν έθνικισμό, αλλά όχι τόσο διακαώς ώστε νά διακινδυνεύσει τό ποινικό του μητρώο, τό όποιο επιθυμεί άπαραιτήτως άσπιλο.

Βρεθήκαμε λοιπόν σ' ένα σταυροδρόμι: τήν ώρα πού όλος ό χώρος μας προσπαθοΰσε νά εξηγήσει τήν άποδυνάμωσή του, μέ τούς άπλουστευτικούς όρους μιās μάλλον χυδαίας επίρριψης προσωπικών ευθυνών, νά επιχειρήσουμε νά τόν επανασυνδέσουμε μέ κάποια κοινωνικά κομμάτια, πού τούτη τή φορά δέν θά προέρχονται από τήν παλιά έξουσία τής 21ης Απριλίου ή και γενικότερα τής παλιάς δεξιάς έλίτ, αλλά νά βρεθούμε μέ κάποιους νέους πού έχουν de facto άπορρίψει τίς άρχουσες ιδεολογίες και χάρες του σοσιαλκαπιταλισμού και άντιστέκονται όπου και όπως μπορούν σ' αυτόν.

Αναλύοντας λοιπόν τίς νεολαιΐστικες «τάξεις» είδαμε ότι ή μόνη νεολαία πού έχει τή δυνατότητα κατ' άρχήν νά συνδεθεί και κατόπιν νά ύλοποιήσει τήν πολιτική μας δουλειά, είναι ή νεολαία πού από τή θέση της, τόν χαρακτήρα της, τήν συμπεριφορά της, τίς βασικές επιλογές ζωής της, βρίσκεται σε σύγκρουση μέ τό σύστημα. Και σύστημα, όταν λέμε, έννοούμε, κυρίως τίς κυρίαρχες άξίες του άνθρωπισμού, τής ισοπέδωσης, τής ειρήνης, τής επιτυχίας.

Προσπαθήσαμε λοιπόν και συνδεθήκαμε μ' έναν χώρο πού ήταν κατ' έξοχήν άπολίτικος, πού συχνάζε στα διάφορα μπαράκια και στίς διάφορες ήμιπεριθωριακές ντίσκο όπου οί προληπτικές είσοδοι τής αστυνομίας είναι συχνότερες, όπου κυρίαρχα χαρακτηριστικά διαφοροποίησής του είναι τό ντύσιμο και ή μουσική.

Όλη αυτή ή ιστορία για μάς, αλλά και για πολλούς συναγωνιστές πού έχουν μιá θητεία στό χώρο μας, έβαζε πολλά έρωτηματικά, τόσο στό επίπεδο μιās θεωρητικής δεοντολογίας όσο και στό επίπεδο μιās όρ-

γανωτικής πρακτικής: Πρώτα απ' όλα αυτός ό χώρος τής κοινωνικής εξέγερσης, ζούσε μέ ξένα πρότυπα πού έμεις σαν έθνικιστές άπορρίπτουμε: ρόκ μουσική, ναρκωτικά, εισαγόμενες μόδες, ξένα συγκροτήματα, όλ' αυτά δέν μάς θύμιζαν Ελλάδα και ή άλήθεια είναι ότι μάς ένοχλοΰσαν. Έπειτα σύντομα διαπιστώσαμε ότι οί «κοινωνικά έξεγερμένοι» βλέπουν τή σύγκρουση μέ τό σύστημα σαν τρόπο διασκέδασης και όχι σαν τρόπο ζωής κι άγώνα, μέ εξαίρεση βέβαια ελάχιστους ανθρώπους πού συνήθως καθοδηγούν τίς ομάδες - παρέες αυτές. Τρίτο, βλέπαμε ότι ό συγχρωτισμός του παραδοσιακού έθνικισμού, πού όργανωτικά άπαιτεί

μιλιταριστική οργάνωση, που εμπεριέχει ύπακοή και άφοσίωση στον άρχηγό, που απαιτεί ολοκληρωτική επαναστατική άφοσίωση και ισοπεδωτική τάξη μ' αυτούς τους χώρους που χαρακτηρίζονται από άμφισβήτηση, απειθαρχία, προκλητικότητα απέναντι όχι μόνο στο σύστημα αλλά και τον ίδιο τό λαό, ήταν έκρηκτικός και απαιτούσε μία πολιτική ισορροπία, που ήταν σχεδόν αδύνατο να επιτευχθεί.

Η απόφαση που πήραμε τότε σάν καθοδηγητές του πιο πολιτικού κομματιού του κινήματος, στηρίχτηκε στη λογική της διεύρυνσης του κοινωνικού υποκειμένου του κινήματος, στη βασική σκέψη ότι το παλιό κίνημα δεν υπάρχει πιά και ό,τι απομένει είναι παθολογική διαχείριση και κατάλοιπο μιας περιόδου που ήδη έληξε και απλώς όρισμένοι δεν θέλουν να το παραδεχτούν. Έπομένως όσο κι αν θέλουμε να σεβαστούμε την κινηματική παράδοση, μάς είναι δύσκολο να αυτοκτονήσουμε εν όνόματι της διατηρήσεώς της, αφού στο κάτω κάτω μετά τό θάνατό μας θά σβήσει κι αυτή μαζί μας. Επίσης στό ότι ή πολυμέρεια είναι θεωρητικά τό βασικό χαρακτηριστικό τών εθνικιστικών κινήματων, μιας και ό εθνικισμός είναι θεωρία που υπερβαίνει τις ταξικές διαφορές και απευθύνεται ενοποιητικά στό σύνολο του λαού. Μ' αυτές τις σκέψεις προχωρήσαμε στη σύνδεση μ' αυτά τά νεολαιίστικα κομμάτια αντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα την έντονη κριτική από παλιούς και νέους συναγωνιστές, αγαπητούς και μή. Κι αυτό έγινε για διάφορους λόγους:

Είτε γιατί κάποιοι επιμένουν να πιστεύουν ότι στό 1987 οι εθνικιστές πρέπει να κάνουν παρελάσεις φορώντας ομοιόμορφες στολές, είτε γιατί κάποιοι συμπαρατάσσονται, υποθέτουμε, από κεκτημένα ταχύτητα, μέ τά πιο συντηρητικά κοινωνικά κομμάτια, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν ότι οι όροι αντιστράφησαν, κι άλλοι απλώς γιατί πετύχαμε κάτι που θά ήθελαν να είχαν πετύχει εκείνοι.

Εμείς φυσικά ούτε υποστηρίξαμε ποτέ ότι όλα θά λυθούν αυτόματα, ούτε ότι αυτές οι συνδέσεις μέ νέους χώρους για τό κίνημα θά γίνουν δίχως κόπο. Ίσα ίσα είχε επισημανθεί, ότι αυτή ή σύνδεση θά επιφέρει

στό ολόκληρο τό κίνημα έναν κλυδωνισμό, που θά μπορεί κάλλιστα να έρμηνευτεί μέ όρους πολιτιστικούς, μέ όρους αντίθεσης τής κουλτούρας, ίσως και μ' όρους αντίθεσης στην πολιτική.

Ποιό είναι όμως τότε, τό σημείο που ενώνει, αν υπάρχουν τόσα σημεία που χωρίζουν; Τό ενωτικό σημείο βρίσκεται ακριβώς στην ανάγκη, που σήμερα, στίς συνθήκες κρίσης που περνάμε, είναι πιο επιτακτική παρά ποτέ άλλοτε, στην ανάγκη λοιπόν της συγκρότησής ενός μετώπου νεολαίας, που θά συσπειρώσει σε πολυεπίπεδο και πολύμορφο αγώνα κάθε έναν που μπορεί να εκφραστεί μέ από την κεντρικότητα της στρατηγικής της σύγκρουσης μέ τό σύστημα. Κι όποιος σήμερα ζητάει τή διαμόρφωση μιας θέσεως, ούτως ώστε οι δυνάμεις που απαρτίζουν τό κίνημα να συγκλίνουν, είναι άνόητος. Τέτοια μονολιθικότητα δεν μόρεσε να εφαρμοστεί όταν τά εθνικιστικά κινήματα είχαν τήν έξουσία, και μάλιστα τήν επαναστατική έξουσία, και αποτελεί τό ζητούμενο για μάς κάτω από συνθήκες κατατρογμού και ήμιπαρανομίας;

Εκείνο λοιπόν που λέμε εμείς σήμερα είναι ότι έχει έρθει ή ώρα να παλένουμε, να ξεπεράσουμε τον ιστορικό μας λόγο και πολύ περισσότερο να ξεπεράσουμε τον μεσοπολεμικό δραματισμό μας. Νά δώμε τήν πραγματικότητα, και να συνδεθούμε μέ κάποια στρώματα νεολαίας που αντιστέκονται ενστικτώδικα στό σύστημα, στό σχολείο, στό Πανεπιστήμιο. Δεν μπορούμε σήμερα να διωλίζουμε τον κώνωπα αλλά πρέπει να πετυχαίνουμε τις πιο πλατιές συμμαχίες, που βέβαια πρέπει να επιλέγονται μέ όρισμένα κριτήρια και πάνω απ' όλα, μέ τό κατά πόσον είναι διατεθειμένες ν' ακολουθήσουν τήν καθοδήγηση της πρωτοπορίας του κινήματος. Και τουλάχιστον ως προς αυτό ή χαμένη, αποπροσανατολισμένη, λυσσασμένη νεολαία τών λαϊκών συνοικιών τών μεγαλουπόλεων, λειτουργεί καλύτερα από τους φερέλπιδες φοιτητές, που δραματίζονται ξαυτούς καλοπαντρεμένους, νοικοκυρεμένους, συνδρομητάς εις διάφορους τινάς συλλόγους, μέ δυό λόγια δηλαδή θέλουν ν' αποτελέσουν μία σωστή αρχουσα προοδευτική τάξη.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κάποτε, σέ μιά χώρα του Βόρειου Ήμισφαιρίου, ζούσε κάποιος νεαρός.

Αυτός ο νεαρός λοιπόν ήταν όμοφυλόφιλος και ναύτης στό πολεμικό ναυτικό τής χώρας του. Ή ακόμη τύχαινε νά έχει έρωτικές σχέσεις μέ κάποιον άλλο ναύτη. Οί σχέσεις του όμως δέν φαίνεται νά πήγαιναν και πολύ καλά.

Ο ναύτης φίλος του, του δημιουργούσε προβλήματα ή μάλλον είχε βρει κάποιο άλλο παιδί (έσπασε δηλαδή ή αποκλειστικότητα). Ή ακόμη, όπως λέει ο ίδιος, τον είχε αναγκάσει νά εκδίδεται σέ γνωστή λεωφόρο τής πρωτεύουσας αυτής τής χώρας.

Έτσι λοιπόν μιά νύχτα γράφτηκε ή τελευταία σελίδα αυτής τής έρωτικής ιστορίας.

Τό νεαρό, έπειτα από μιά φιλονικία, τον έπιασαν παραισθήσεις και αφού απέτυχε νά πνίξει τό φίλο του μέ ένα κορδόνι τον έσφαξε μέ ένα μαχαίρι πού «τό φώτιζε κάποιο πορτατίφ».

Ο νεαρός ούδέποτε δήλωσε ότι δέν σκότωσε τό φίλο του. Καταδικάστηκε σέ ισόβια και κλείστηκε στη φυλακή. Μερικά χρόνια αργότερα, ένας γνωστός σκηνοθέτης γυρίζει ένα φίλμ πού βασίζεται πάνω σ' αυτή τήν ιστορία. Ο σκηνοθέτης βέβαια είχε τούς δικούς του στόχους, όπως και κάθε σκηνοθέτης. Νά βγάλει λεφτά ή νά φτιάξει ένα έργο καλλιτεχνικών αξιώσεων ή και τά δύο.

Στήν περίπτωσή μας όμως τό έργο δέν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα λαϊκό μελό. Από τή μιά μεριά ή κακή κοινωνία μέ τούς αποτροπιαστικούς εκπροσώπους της και από τήν άλλη ο καλός όμοφυλόφιλος πού θέλοντας νά φτιάξει μιά σωστή σχέση μέ κάποιον του ίδιου φύλου, μπλέκεται και κυλιέται στό βούρκο. Τό τέλος βέβαια είναι σύμφωνο μέ τίς απαιτήσεις του θεατή, πού έχει παρακολουθήσει τήν εξέλιξη του έργου. Θάνατος, θάνατος, θάνατος, στόν ανάξιο φίλο.

Αυτό τό έργο πέρα από τή μεγάλη έπιτυχία του, σέ εισιτήρια και δάκρυα, είχε και κάτι άλλο, πού τό κάνει μοναδικό ή σχεδόν μοναδικό.

Συνετελέσθη θαύμα. Ναι, θαύμα. Ένας άνθρωπος μεταλλάχθηκε σέ Άγγελο. Και μάλιστα σέ Άγγελο μάχαιραν κρατούντα. (Δέν είμαστε βέβαια 100% σίγουροι ότι ο σκηνοθέτης έκανε παραπομπές στη μέρα τής κρίσεως).

Ένας Άγγελος βέβαια είναι συμπαθής τόσο στους πιστούς, όσο και στους άπιστους - επαναστάτες αυτής τής χώρας.

Έτσι ο νεαρός, μετά βέβαια τήν αποκάλυψη τής σύνδεσης μέ τήν αληθινή ιστορία έγινε και πασίγνωστος και αγαπητός. Ο νεαρός όμως δέν τήν άντεχε τή φυλακή. (Και ποιός βέβαια τήν άντεχει;). Έτσι άρχισε νά κάνει αιτήσεις χάριτος στους ανώτατους άρχοντες τής χώρας (οί ανώτατοι αυτοί άρχοντες διαδέχονταν ο ένας τόν άλλο και μάλιστα μέ έκλογές, γιατί αυτή ή χώρα ήταν μιά δημοκρατία).

Η πρώτη αίτηση έγινε μάλιστα δύο χρόνια μετά τό φόνο (ίσως νά αποτελεϊ και ρεκόρ!).

Όμως οί ανώτατοι άρχοντες, εκ των οποίων ο ένας, λόγω έπωνυμίας θύμιζε ουρανούς και θεία χάρη, μάλλον ήταν κακοί και δέν έδιναν χάρη.

Τέσσερις αιτήσεις απορρίφθηκαν. Τήν πέμπτη, ο νεαρός αποφάσισε νά τήν συνδυάσει και μέ κάτι άλλο. Μέ άπεργία πείνας. Και κράτησε τήν άπεργία πείνας (ο Άγγελος είχε θέληση και δύναμη) και ο Άγγελος έφτασε στά πρόθυρα του θανάτου, αλλά ή αίτηση απορρίφθηκε.

Και τότε, ω του θαύματος! Οί εφημερίδες, «προοδευτικές» και μή άρχισαν νά αφιερώνουν πρωτοσέλιδα και όλόκληρες μεσαίες σελίδες τους. Και άπόψεις του κόσμου δημοσίευαν. Και ο κόσμος έλεγε ότι είναι κακός ο ανώτατος άρχοντας και ότι πρέπει νά ανοίξει τό κλουβί για νά πετάξει ο Άγγελος.

Και τά προοδευτικά κόμματα είπαν ναι. Νά βγει ο Άγγελος. Και καθηγητές τής Νομικής. Και διανοούμενοι έκαναν άπεργία πείνας (ευτυχώς γι' αυτούς γρήγορα βρέθηκε ή λύση και δέν αναγκάστηκαν νά υποφέρουν άλλο). Και πορείες έγιναν στά ανάκτορα του ανώτατου άρχοντα.

Ο Άγγελος τελικά πήγε σέ νοσοκομείο μετά από απόφαση δικαστηρίου για διακοπή τής ποινής, σταμάτησε τήν άπεργία του και δήλωσε ότι ο άρχοντας τον πλήγωσε και ότι έχει γράψει τήν αυτοβιογραφία του και ποιητικές συλλογές, ή μία εκ των οποίων έμπνευσμένη από τήν έρωτική του ζωή μέ τον φίλο του πού σκότωσε.

Όμως ως αφήσουμε τά γεγονότα και ως κάνουμε μερικές παρατηρήσεις πάνω στη ζωή αυτής τής πολιτείας (του Β. ήμισφαιρίου) γιατί φαίνεται ότι κάτι δέν πάει καλά μ' αυτήν και τούς πολίτες της.

Κάποιος γνωστός συγγραφέας μιάς άλλης χώρας του Β. ήμισφαιρίου είχε γράψει ότι δέν υπάρχουν ένοχοι, αλλά υπεύθυνοι. Καί ένας ήρωάς του πού σκότωσε κάποιον, αφήθηκε ήρεμος νά τον τουφεκίσουν.

“Ομως στην Ἀγγελική μας ἱστορία δέν ὑπάρχει αὐτή ἢ ὑπευθυνότητα.

Δυό χρόνια μετά τὸ φόνο, αἴτηση χάριτος. Ἀρκετὰ δηλαδὴ πληρώθηκε ὁ φόνος. Ἡ συνείδηση εἶναι πιά ἡσυχῆ. Καί φυσικά νά εἶναι ἡσυχῆ. Ἀφοῦ ὁ Ἀγγελος μᾶς λέει ὅτι μετάνιωσε γιὰ τὴν πράξη του. Ἀς παραμερίσουν λοιπὸν τὰ σίδερα. Τὸ λάθος φαίνεται τοῦ γνωστοῦ συγγραφέα ἦταν πού ἀναφέρεται σὲ ἀνθρώπους. Δέν μπορεῖ νά κατανοήσει, ὅπως οὔτε καί ἐμεῖς, πῶς σκέφτονται οἱ Ἀγγελοι. Ἄλλοι νόμοι ἐκεῖ, θεϊκοί.

Καί ἄλλος ἓνας συγγραφέας, ἄλλης χώρας τοῦ Β. ἡμισφαίριου ἔγραψε ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τοὺς πολίτες της, ἀλλά καί αὐτοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν κοινωνία.

Ἐδῶ ὅμως ἡ προσωπικότητα, ἀπεμπολεῖ αὐτὴ τὴν ὑπευθυνότητα. Ἄλλωστε ἂν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ὑπευθυνότητα, αὐτὴ ἡ χώρα δέν θά βρισκόταν στὴν κατάσταση πού εἶναι τώρα, οὔτε οἱ ἄνθρωποι της θά ἦταν τέτοιοι πού εἶναι τώρα.

Καί στὴν περίπτωση μας, δέν μπορῶ νά καταλάβω πῶς, ἓνα ἄτομο πού ἔχει τὴ δύναμη νά φτάσει μπροστὰ στό θάνατο κάνοντας ἀπεργία πείνας, δέν εἶχε τὴ δύναμη νά ξεφύγει ἀπὸ τὸ βοῦρκο, πού ὅπως λέει, τὸν ἔριξε τὸ θῦμα του, χωρὶς νά φτάσει στό ἔγκλημα.

Ἀκόμη οἱ ὑποστηρικτές της ἀποφυλάκισής του (πού δέν εἶναι τόσο ὅσοι θέλουν νά φαίνονται), ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ καταδίκη σὲ ἰσόβια κάθειρξη εἶναι ἀπάνθρωπη. Φυσικά εἶναι. Ὅμως ἄς ἀλλάξει ὁ νόμος. Ἀς ἀγωνιστοῦν καί αὐτοὶ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ. Γιατί αὐτές οἱ διακρίσεις; Γιατί νά ἀπαιτεῖ νά ἀποφυλακιστεῖ ἓνας ἰσοβίτης καί ὄχι ὄλοι;

Καί γιατί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Μὲ ἐκβιασμό δηλαδὴ τῆς πολιτείας μὲ τὴν ἀπεργία πείνας; Πρέπει ἡ πολιτεία νά ὑποχωρήσει σὲ ἓνα τέτοιο ἐκβιασμό; Ὁχι βέβαια. Γιατί τότε δέν ὑπάρχει πολιτεία. Γιατί τότε εἶναι πολιτεία πού χαρίζει προνόμια, ὄχι ἐξαιτίας τῆς δύναμης, ἀλλὰ λόγω ἐπίκλησης τῆς ὑποτιθέμενης ἀδυναμίας τοῦ αἰτοῦντα.

Ἀκόμη λέει ὁ Ἀγγελος καί οἱ ὑποστηρικτές του, ὅτι ἡ κοινωνία πρέπει νά ἀναγνωρίσει τὸ δικαίωμα στὴ διαφορά. Φυσικά νά τὸ ἀναγνωρίσει. Ἀλλά σὲ ποιά διαφορά; Στὴ διαφορά πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ πάνω; Δηλαδὴ, ναί, διαφορά σὲ μιὰ ἐξοχη προσωπικότητα, ἀλλὰ γιατί διαφορά στοὺς ὁμοφυλόφιλους, στοὺς τοξικομανεῖς κ.λπ.; Ἀπὸ πού νομιμοποιεῖται κάθε παράσιτο νά ἀπαιτεῖ νά τὸ ἀνεχθεῖ ὁ ὀργανισμὸς πού ἀπ' αὐτόν τρέφεται καί τὸν ἀπομυζᾷ; Ἄλλωστε ἐδῶ δέν ὑπάρχει τέτοιο θέμα. Ὁ νεαρός δέν καταδικάστηκε ἐπειδὴ εἶναι ὁμοφυλόφιλος, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔκανε φόνο. Αὐτοὶ ὅμως πού ζητοῦν τὴν ἀποφυλάκισή του, τὴ ζητοῦν ὄχι ἐπειδὴ καταδικάστηκε ἐνῶ ἦταν ἀθῶος, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι ὁμοφυλόφιλος.

Βρισκόμαστε δηλαδὴ μπροστὰ στὴν ἐμφάνιση ἑνὸς νέου ρατσισμοῦ. Τοῦ ρατσισμοῦ ἐναντία σὲ κάθε τι τὸ ὑγιές.

Οἱ ὑγιεῖς, ἀλλὰ ἐγκληματίες, νά σαπίζουν στὶς φυλακὲς, οἱ μὴ ὑγιεῖς, ἀλλὰ καί αὐτοὶ ἐγκληματίες, νά βγαίνουν ἀμέσως ἀπὸ τίς φυλακές.

Ἐδῶ τίθεται ὅμως, ἀφοῦ μπαίνει ἔτσι τὸ ζήτημα, ὁ πόλεμος τῶν ὑγιῶν κατὰ τῶν ἀρρώστων. Ὁ πόλεμος τῆς πλειονότητας κατὰ τῆς δυναμικῆς παρασιτικῆς μειοψηφίας. Ἀφοῦ μπαίνει ἔτσι τὸ πρόβλημα, ἂν αὐτοὶ θέλουν πόλεμο θά τὸν ἔχουν καί οἱ «σκληρές» ἀπαντήσεις πού παίρνουν, θά ἔχουν τὴ νομιμοποίησή τους μέσα μας ἀπ' ὅποιον κι ἂν προέρχονται.

Ἀκόμη, ἡ ὑποστήριξη πού δόθηκε στὴν αἴτηση, δόθηκε ἀπὸ αὐτοὺς πού θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς προοδευτικούς. Τί προοδευτικότητα ὅμως εἶναι αὐτὴ πού δέχεται καί νομιμοποιεῖ κάθε τι τὸ ἐκφυλισμένο, πού προσπαθεῖ νά φτιάξει ἐπαναστατικά κινήματα συνδυάζοντας ἐργαζόμενους καί ὁμοφυλόφιλους ἢ περιθωριακοὺς κ.λπ., δέν μπορεῖ νά γίνει κατανοητό.

Καί τί προοδευτικότητα εἶναι αὐτὴ πού φιμώνει κάθε ἀντίθετη φωνὴ δημοσιεύοντας ἀρεστές συνεντεύξεις στὶς ἐφημερίδες, συνεντεύξεις πού ἐκπροσωποῦν ἓνα ἐλάχιστο ποσοστὸ τῆς κοινῆς γνώμης, οὔτε αὐτὸ μπορεῖ νά κατανοηθεῖ.

Τί προοδευτικότητα εἶναι αὐτὴ πού τραβᾷ τὸ δρόμο πρὸς τὸ βοῦρκο λέγοντας ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τοὺς παραδείσους; Ἀς μᾶς τὸ ἐξηγήσουν. Γιατί τὰ πράγματα, ἡ ἀντιστροφή κάθε ἀξίας ἔχει φτάσει στό ἀπροχώρητο.

Τέλος ἄς μὴ παραλείψουμε καί τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ ζητήματος.

Δηλαδὴ ὁ ἀνάτατος ἄρχοντας ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ αὐτῆς τῆς δημοκρατικῆς χώρας, δέν βρίσκεται σὲ πολὺ καλές σχέσεις μὲ τὸν ἄλλο ἄρχοντα ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται ἀπὸ τὸ λαὸ αὐτῆς τῆς χώρας. Σχέσεις πού ἀφοροῦν τὴν ἀπόλυτη ἐ-

ξουσία τοῦ ἄμεσα ἐκλεγόμενου ἄρχοντα καί τὸ διακοσμητικὸ ρόλο τοῦ ἀνάτατου ἄρχοντα. Ἐτσι λοιπὸν ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὸ χειρισμὸ τῆς ὑπόθεσης ἢ σύγκρουση τῶν δύο ἀρχόντων ἦταν μεθοδευμένη καί στηρίχτηκε στὸν προφανῆ ἄστοχο χειρισμὸ τῆς ὑπόθεσης ἀπὸ τὸν ἀνάτατο ἄρχοντα (αἰτιολόγηση τῆς ἄρνησης κ.λπ.). Σκοπός; Νά μειωθεῖ τὸ κύρος, τὸ ὁποῖο βέβαια ἴσως καί νά εἶναι ἀμφισβητούμενο, τοῦ ἀνάτατου ἄρχοντα. Καί ἐδῶ βρίσκεται καί ἡ οὐσία τῆς ὑπόθεσης: Τὸ παιχνίδι πού παιζόταν καί συμπαρέσυρε στὴ δίνη του καί τὸ κύρος τῶν θεσμῶν ἦταν ὅσο γινόταν ὑπόγειο καί εἶχε στόχους σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα.

Ὁ Ἀγγελος καί οἱ ὑπερασπιστές του πού βρῆκαν εὐκαιρία νά βγοῦν πάλι στό προσκήνιο, ἦταν — ὅπως εἶναι πάντα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις — θλιβεροὶ παλιάτσοι μῆς χεϊμωνιάτικης βραδιᾶς.

Ο FRANK FRAZETTA ΚΑΙ Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Του Φαίδωνα Δημόπουλου

Ο Frank Frazetta είναι σήμερα ένας από τους πιο σημαντικούς ζωγράφους και σχεδιαστές σε όλόκληρο τον κόσμο. Τα έργα του, με μορφή αφισσών που διαχειρίζεται ή εταιρεία με τό όνομά του, κυκλοφορούν σε εκατομμύρια αντίτυπα κάθε χρόνο, τόσο στην Αμερική όπου κατοικεί, όσο και στο εξωτερικό. Ο Frazetta συγκαταλέγεται ανάμεσα σε εκείνους τους ελάχιστους καλλιτέχνες που έφτασαν στο σημείο να ζωγραφίζουν πρώτα μία σειρά εικόνες και κατόπιν ο εκδότης να αναζητά ένα σενάριο που θα μπορούσε να ταιριάζει στις παραστάσεις αυτές, ενώ κανονικά συμβαίνει το αντίθετο.

Τά πράγματα δεν ήταν όμως πάντα έτσι για τον Frazetta. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Μπρούκλιν κάνοντας μία κάθε άλλο παρά εύκολη ζωή. Όπως λέει και ο ίδιος σε μία συνέντευξή του, όταν ήταν νεαρός του άρεσε να κυκλοφορεί στις φτωχογειτονιές, έτοιμος για καυγά. Συνέχεια άρπαζόταν με άλλους, και με όπλο τις γροθιές του συνήθως νικούσε. Οί άφορμές των τσακωμών είχαν ελάχιστη σημασία μπροστά στην αξία της διαμάχης αυτής καθεαυτής. Όμως, ο βίαιος χαρακτήρας του συμβάδιζε με μία μεγάλη ικανότητα στο σχέδιο. Έτσι γράφτηκε σε μία σχολή Καλών Τεχνών. Από εκείνη τή στιγμή αρχίζει και η καλλιτεχνική του σταδιοδρομία, που φτάνει μέχρι σήμερα.

Στή διάρκεια της καριέρας του ο Frazetta έχει παραστήσει πολλούς γνωστούς ήρωες (σε κόμικς και άλλου), όπως π.χ. ο Ταρζάν, ή ο Κόναν. Ανάμεσα όμως στους πίνακές του, ξεχωρίζουν ιδιαίτερα τόσο με τό περιεχόμενο όσο και με τήν τεχνική τους, όσοι ανήκουν στο είδος του ήρωϊκού ρεαλισμού. Ιδιαίτερα κατά τήν πιο πρόσφατη περίοδό του (δηλαδή από τό 1970 περίπου και μετά, χωρίς αυτό να αποκλείει τήν σποραδική εμφάνιση ήρωϊκών θεμάτων και πιο νωρίς) ο Frazetta δημιουργεί όλο και περισσότερα έργα που θα μπορούσαν άνετα να υπαχθούν κατά τό θέμα τους σε κάποια παράγραφο τής ευρωπαϊκής ιστορίας ή μυθολογίας. Έτσι έχουμε ανάμεσα στ' άλλα, παραστάσεις Ρωμαίων στρατιωτικών έτοιμων να δώσουν τήν τελευταία τους μάχη, συγκρούσεις Φράγκων με Άραβες, πειρατές Βίκινγκς που τριγυρνούν τις θάλασ-

σες ή Βόρειους βάρβαρους που κραδαίνουν τα ματωμένα τους όπλα. Φυσικά εδώ δεν μπορούμε παρά να δώσουμε μία ιδέα μόνο τής θεματολογίας αυτής, διευκρινίζοντας ότι κάθε πίνακας του καλλιτέχνη δεν αντιστοιχεί αναγκαστικά σε κάποιο ιστορικό, ή μυθικό περιστατικό, πράγμα άλλωστε αδύνατο ή κουραστικό τόσο για τόν δημιουργό, όσο και για τόν θεατή που θά αναζητούσε κάθε φορά τις ακριβείς αντιστοιχίες. Όμως ή αρχική έμπνευση του Frazetta έντοπίζεται σε αυτές τις πηγές· έτσι τό έργο τελικά συνδέεται μέσα απ' το περιεχόμενό του με τήν Ευρωπαϊκή παράδοση. Γι' αυτόν τό λόγο, τά έργα του Frazetta είναι ιδιαίτερα αγαπητά τόσο στον Έλληνικό, όσο και στον υπόλοιπο Ευρωπαϊκό εθνικιστικό χώρο.

Έκτός όμως από τά ιστορικά χαρακτηριστικά υπάρχει και ένα άλλο βασικό στοιχείο που είναι καθοριστικό για τήν τέχνη του Frazetta: τό στοιχείο τής δύναμης. Αν έχουμε μία συνολικότερη έποπτεία τής καλλιτεχνικής του δημιουργίας, θά διαπιστώσουμε ότι απ' αυτήν βγαίνει άβίαστα ή ιδέα ότι ή επιβίωση μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με θέληση για άγώνα και έπιβολή. Τουτό σημαίνει ότι «παραδεισιακές» και, γενικότερα, στατικές καταστάσεις δεν υπάρχουν· υπάρχουν μόνο πελέκεις και δόρατα για να πολεμήσεις, να συντρίψεις τούς έχθρους σου ή να συντριφείς απ' αυτούς, καθώς μέση λύση δεν χωρεί. Η αντίληψη ότι ή ζωή είναι ένα επικίνδυνο παιχνίδι χωρίς σταματημό, όπου μόνο οί πιο δυνατοί άξίζουν, είναι διάχυτη παντού· γι' αυτό και οί άντρες του Frazetta είναι πολεμιστές άγριοι και άδίσταχτοι, που όρίζουν οί ίδιοι τή μοίρα τους με τό σπαθί τους.

Τά γεροδεμένα σώματά τους έχουν ήράκλειες άναλογίες και τό ύφος τους είναι σκληρό και πρωτόγονο. Τό ένστικτό τους, που δεν έχει καταπνιγεί από περίπλοκες πολιτιστικές υπερκατασκευές, τούς διδάσκει, ότι άφού ή μόνη βεβαιότητα του ανθρώπου είναι ό θάνατος, δεν άξίζει να προσπαθούν να τόν αποφύγουν σκύβοντας ταπεινά τό κεφάλι. Αντίθετα, γεύονται καθημερινά τούτη τή δυνατή συγκίνηση τής πάλης τής ζωής με τό θάνατο, υπερασπίζοντας ό,τι πιο πολύτιμο μπορεί να έχει ένας άντρας: τήν τιμή του. Άκόμα και όταν δεν βρίσκονται μέσα στή μάχη, έ-

χουν πάντα τις αισθήσεις τους σ' επιφυλακή και είναι έτοιμοι να όρμήσουν σε κάθε πρόκληση, αδιάφορα αν προέρχεται από άνθρωπο, θηρίο ή θεό.

Αντίβαρο στην ένταση που περιέχει αυτό το πρότυπο του homo bellicosus του Frazetta, πρότυπο που ανταποκρίνεται όπως είδαμε στα βιώματα του δημιουργού αποτελούν οι γυναικείοι χαρακτήρες του. Έδώ ή γνωστή ρήση του Νίτσε ότι «ή γυναίκα είναι ή ανάπαυση του πολεμιστή» εφαρμόζεται κυριολεκτικά. Πραγματικά, οι γυναίκες του Frazetta, με σώματα πλούσια σε καμπύλες, μοιάζουν ν' αναζητούν τον ισχυρό άντρα που θα τις υποτάξει στη βούλησή του, σώζοντάς τες ίσως, από κάποιους κινδύνους που τις απειλούν. Η μόρφή και ή κίνησή τους αποπνέει θηλυκότητα και ή ματιά τους είναι μιά μυστηριώδης πρόκληση μαζί με μιά υπόσχεση ήδονης. Συμβολίζουν την ύψιστη νίκη της ζωής πάνω στο θάνατο και τή βεβαιότητα της συνέχειας της φυλής. Παριστάνοντας έτσι τις θηλυκές του ήρωίδες ο Frazetta αποδέχεται τή διαφορετική φύση του κάθε φύλου και αναγνωρίζει διαφορετικές λειτουργίες και ρόλο στον καθένα, θεωρώντας τα όμως — όπως και άλλωστε είναι — εξίσου αναγκαία για τήν ύπαρξη της ζωής.

Με τή μέχρι τώρα ανάλυση προσπαθήσαμε να δείξουμε τήν ιδεολογική διάσταση του έργου του Frazetta. Όμως σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να αποδώσουμε με λέξεις τό ίδιο τό έργο ή τά συναισθήματα ακριβώς που νιώθουμε όταν τά κοιτάζουμε. Γι' αυτό τό λόγο, θα άρκεστούμε σε μερικές παρατηρή-

σεις για τήν τεχνική του Frazetta, μιά τεχνική που θα χαρακτηρίσαμε αποκλειστικά δική του. Και τούτο, γιατί ο Frazetta δεν είναι απλά ένας καλός ζωγράφος που παριστάνει με ακρίβεια τις μορφές ή χρησιμοποιεί με επιδεξιότητα τά χρώματα, αλλά επειδή κατορθώνει να μās πείθει για τήν άληθοφάνεια άκόμα και των πιο φανταστικών έργων του. Τούτο τό πετυχαίνει χάρις στο μεγάλο του ταλέντο βέβαια, αλλά και στην πολύ προσεγμένη και ιεραρχημένη δομή κάθε θέματος. Χρησιμοποιώντας συνδυασμένα τό φως, τό χρώμα, τις στάσεις των σωμάτων και τό φόντο, ο Frazetta άναδεικνύει τό κεντρικό πρόσωπο, ώστε αυτό να τραβήξει με τήν πρώτη ματιά τό ενδιαφέρον του θεατή· έτσι ο τελευταίος «βλέπει» αυτό ακριβώς που ο καλλιτέχνης θέλει να δεί, συγκεντρώνοντας άσυναίσθητα τήν προσοχή του στα κεντρικά (άπό πλευράς ουσίας) σημεία του πίνακα, δηλαδή εκεί όπου υπάρχει ο μεγαλύτερος βαθμός έντασης. Αύτή ή διαδικασία γίνεται τόσο γρήγορα ώστε ο νοός δεν προλαβαίνει να αντίτάξει τυχόν «λογικές» αντιρρήσεις· όμως τότε ο καλλιτέχνης μās έχει ήδη κάνει να ταυτιστούμε με τό έργο του και άρα να αποδεχτούμε σαν άληθινό τό περιεχόμενο. Αυτό άλλωστε αποτελεί και τήν επιδίωξη του Frazetta, όπως φαίνεται από μιά συνέντευξή του: «Τό να κάνεις Τέχνη, μās λέει, είναι να μεταδίδεις με τόν πιο πιστευτό τρόπο ένα αίσθημα τελειότητας. Πρέπει κανείς να έχει τήν αίσθηση των αναλογιών, της συνθέσεως, της ίσορροπίας, της φόρμας και του χρώματος.» Αν τό τελικό αποτέλεσμα είναι ευχάριστο στο μάτι, εγώ τό ό-

για πραγμάτωση μέσα στά σύγχρονα άτομικά καί κοινωνικά προβλήματα.

Οί Δελφοί, ώς θρησκευτικό ιερό, στάθηκαν τό σημείο όπου τό ιστορικό πνύμα βρήκε τήν πληρέστερη λύτρωσή του. Έκει είναι τόπος όπου συναντήθηκαν ό δωρικός Ἀπόλλωνας μέ τήν διονυσιακή μέθη τής Ἀνατολῆς, ή ανθρώπινη ζωή μέ τό υπερβατικό Μυστήριο, ό ελληνικός ήλιος μέ τό φέγγος τής ἄχρονης Μάνας Νύχτας.

Ο Σικελιανός ἐνωτίζεται μέ τήν ἴδια εὐλάβεια τό λόγο ενός τσοπάνητου Παρνασοῦ καί τής προφητείας τῶν πανάρχαιων Σβυλλῶν.

«Λάμπει ή στιγμή ὀλοστρόγγυλη στό νοῦ μου σάν ὀπώρα», λέει ἑνατου τραγούδι γιά τό βίωμα αὐτῆς τῆς κοσμικῆς καί ἱστορικῆς ἐνότητας. Καί μέσα ἀκόμα στά σύνορα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ὀρθώνεται ή Παναγία στή Σπῆτη κι ὀνειροπολεῖται τό Πάσχα τῶν Ἑλλήνων κι ποιητής ὀ ἀρχαιολάτρης γίνεται χριστιανός. «Πρχορος στή Ρώμη, κι ὀ Διγενῆς πολεμιστής στό σύνορα τῆς Μεσοποταμίας». Οί ἀρχές του

ναί ἀριστοκρατικές, μέ τήν πνευματική σημασία τοῦ ὀρου. Κι ὀμως, ἐξαιρῶντας τόν «Ἀλαφροῖσκιωτο» τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, εἶναι βασική ή πρόθεσή του, μιᾶς κοινωνικῆς καί ἔθνικῆς διακονίας. «Ἀν οἱ δάδες εἶναι γιά τούς λίγους, μά τό φῶς εἶναι γιά τούς πολλούς, οἱ ἄντρες νά γίνουν ἥρωες καί οἱ γυναῖκες τιτάνιδες».

Ἀν καί οἱ δελφικές γιορτές καί ή προσωπική του ἀκτινοβολία συναρπάζουν καί συγκινοῦν πολλούς, ὀμως ή ψυχρή λογική δέχτηκε τίς ἐκκλήσεις του μέ σκεπτισμό. Ἡ πνευματική Ἀμφικτυονία του δέν κατόρθωσε νά πραγματοποιηθεῖ στό βαθμό πού ἐκεῖνος ἐπιζητοῦσε.

Ἡ ἐξάρθρωση τῆς ἑλληνικῆς, ή διάβρωσή της ἀπό ξένους τρόπους ζωῆς συνδυασμένη μέ τήν ἀδιαφορία τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων πού μποροῦσαν νά βάλουν τά θεμέλια γιά τόν ἐμπλουτισμό τῆς ἑλληνικῆς πολιτιστικῆς ζωῆς στέρησαν τήν Ἑλλάδα ἀπό ἑνα μεγάλο πνευματικό ἐπίτευγμα.

ὀ ἄνθρωπος ἀνάλογα μέ τίς στιγμές τοῦ καιροῦ του ἔχει ἀνάγκη ἀπό κάθε ποιητή, μά πάντα θά προσέξει ξεχωριστά τούς δυνατούς καί τούς ἐλπιδοφόρους. Κι ἴσως, σήμερα τέτοιους ποιητές ν' ἀποζητᾶ περισσότερο ὀ κουρασμένος κόσμος. Κι ἐμεῖς θά πρέπει νά ἴμαστε περήφανοι, πού ἀπό τήν ἐλάχιστη γωνιά τῆς γῆς δώσαμε στόν κόσμο μέ τόν Σικελιανό μία νέα ὀψη τῆς ὀμορφιάς, τῆς δύνιαμης καί τῆς ἐλπίδας...

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Γράφει ο Φαίδων Δημόπουλος

Ι. Ρόδη Ρούφου με τό ψευδώνυμο Ρόδης Προβελέγγιος: Χρονικό μιᾶς Σταυροφορίας, τριλογία ('Η ρίζα τοῦ μύθου, Πορεία στό σκοτάδι, 'Η ἄλλη ὄχθη).

'Όταν ὀλοκληρώθηκε ἡ ἔκδοση τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ τό 1958, ἕνας κριτικός τό σχολίασε μέ τά ἑξῆς λόγια: «Τό χρονικό μιᾶς Σταυροφορίας μέλλει ν' ἀποτελέσει τή σημαντικότερη ἑλληνική λογοτεχνική τριλογία καί τό μυθιστορηματικό «ντοκουμέντο» τοῦ δευτέρου παγκόσμιου πολέμου». Γιά ὅσους ἔχουν διαβάσει τό ἔργο αὐτό, ἡ παραπάνω κρίση κάθε ἄλλο παρά ὑπερβολική εἶναι. Ὅμως αὐτοί εἶναι πάρα πολύ λίγοι, ἀφοῦ ὁ περιορισμένος ἀριθμός ἀντιτύπων τῆς πρώτης ἔκδοσης, σέ συνδυασμό μέ τή μή ἐπανεκδόσή του, συντέλεσε ὥστε σήμερα τό πρώτο καί ἴσως σημαντικότερο ἔργο τοῦ Ρόδη Προβελέγγιου νά εἶναι οὐσιαστικά ἄγνωστο.

Τό χρονικό ἔχει μορφή μυθιστορηματικῆς διήγησης. Ὁ συγγραφέας ἀφηγεῖται τούς ἀγῶνες μιᾶς ὀμάδας νέων (στήν ὁποία ἀνήκει καί ὁ ἴδιος) κατά τή διάρκεια τῆς κατοχῆς: οἱ νέοι αὐτοί, ὄντας φοιτητές, ἀντιλαμβάνονται ἀπ' τούς πρώτους τή ραγδαία ἐξάπλωση καί ἐδραίωση τοῦ κομμουνισμοῦ στά νεολαίστικα καί λαϊκά στρώματα ἐκεῖνη τήν περίοδο καί προσπαθοῦν νά τοῦ ἀντισταθοῦν, στήν ἀρχή μέσα στό Πανεπιστήμιο καί ἀργότερα, ὅταν ἡ σύγκρουση σκληραίνει, βγαίνοντας στό βουνό στό πλευρό τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὀμάδων τῆς Ἡπείρου. Κορυφαία καί ἡγετική φυσιογνωμία ἀνάμεσά τους ἀποτελεῖ τό ἱστορικά ὑπαρκτό πρόσωπο τοῦ Κίτσου Μαλτέζου, φοιτητῆ τῆς Νομικῆς πού δολοφονήθηκε στήν Ἀθήνα τόν Φεβρουάριο τοῦ '44 ἀπό τούς κομμουνιστές.

Ἡ προσωπικότητά του διαποτίζει τήν τριλογία καί ἀποδίδεται θαυμαστά ἀπό τόν συγγραφέα, πού ἀποδείχεται ἰδιαίτερα ἱκανός στήν ἀνάλυση καί περιγραφή

τῶν ψυχικῶν καταστάσεων τῶν ἡρώων του.

Παράλληλα, ὁ ἐπιδέξιος καί λιτός χειρισμός τοῦ λόγου συγκινεῖ μέ τή δύναμη καί τήν ὁμορφιά του, κáνοντας πολλές φορές τόν ἀναγνώστη νά πιστεύει ὅτι διαβάσει ἕνα πεζό ποίημα. Τό ταλέντο τοῦ συγγραφέα, σέ συνδυασμό μέ τή μεγάλη του πνευματική καλλιέργεια, δημιουργοῦν ἕνα ἔργο κλασσικό πού δίκαια θά κατατασσόταν ἀνάμεσα στά καλύτερα τῆς Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Ἐκεῖνο ὅμως πού εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό καί τό ὁποῖο πρέπει νά τονίσουμε εἶναι ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό ὀλόκληρη τήν τριλογία, ὁ ἀγῶνας τῆς «Χαμένης Γενιάς» δέν ἦταν ἀπλά μιά προσπάθεια ἀντίστασης στόν κομμουνισμό ἀλλά παράλληλα μιά προσπάθεια τῶν νέων ἐθνικιστῶν, ὅπως χαρακτηρίζει ὁ συγγραφέας τούς συναγωνιστές του καί τόν ἑαυτό του, γιά νά δοθεῖ μιά νέα διάσταση στόν μέχρι τότε πολιτικό ἀγῶνα. Γι' αὐτό καί ἐκφράζεται στό τέλος τοῦ ἔργου θλίψη γιά τό ἄδοξο τέλος αὐτῆς τῆς πάλης: «τί μένει, γράφει ὁ συγγραφέας, ἀπό τόν ἀγῶνα, ἀπό τήν καρδιά, καί τήν πνοή, καί τό πάθος»; Πολλοί νεκροί, μιά Ἑλλάδα κυριαρχημένη ἀπό μέτριους φιλακρούς κυρίους καί μίτρια προβλήματα. Μιά Ἑλλάδα πού χάνει κάθε μέρα τή σημασία της, σέ μιά ἐποχή οἰκουμενικῶν διαστάσεων. Μιά Εὐρώπη, πατρίδα ἐπιγόνων, προδομένη κι αὐτοσπαραγμένη. Ἐνας κόσμος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ δρόμου, κάθε μέρα πιό χυδαῖος κι ἀνούσιος».

Τό «Χρονικό μιᾶς Σταυροφορίας» τοῦ Ρόδη Προβελέγγιου εἶναι ἕνα ἔργο πού ἰσχυρῶς ἐντυπώσεται στόν ἀναγνώστη καί τοῦτο, γιατί πέρα ἀπό τό ταλέντο τοῦ συγγραφέα νά κρατάει ἀδιάπτωτο τό ἐνδιαφέρον σέ ὀλόκληρο τό ἔργο, παρ' ὅλα, ἀποτελεῖ μιά ἱστορική μαρτυρία γιά τήν ὑπαῖξη ἑνός προβληματισμοῦ πολύ συγγενικοῦ μέ αὐτόν τῆς σημερινῆς ἐθνικιστικῆς σκέψης.

II. G.R.E.C.E. - Ρωσία - Ἡ τελευταία Αὐτοκρατορία??

Rauti

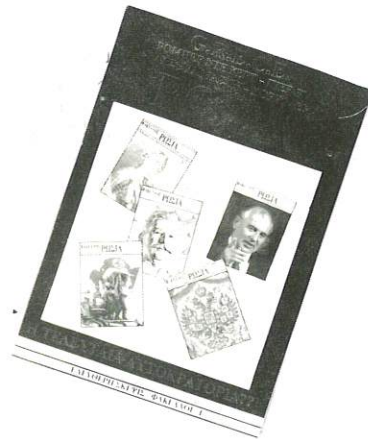
Ἐκδόσεις Ἐλευθέρη Σκέψη.

Ἡ «φάκελλος Ρωσία» ἀποτελεῖ μιά ἀπό τίς σημαντικότερες μελέτες πού δημοσιεύθηκαν τόν τελευταῖο καιρό στήν Ἑλλάδα. Ἡ G.R.E.C.E. (ἐρευνητική ὀμάδα μέ θέμα τόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό πού ἰδρύθηκε γύρω ἀπό τόν Γάλλο διανοούμενο Alain de Benoist) ἐπιχειρεῖ μέ αὐτό τό ἔργο νά ἀναλύσει τά χαρακτηριστι-

κά τοῦ σύγχρονου ρωσικοῦ κράτους. Μέσα ἀπό τήν ἀνάλυση αὐτή, πού ξεκινάει ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε τό Ρωσικό ἔθνος καί φτάνει, ἐξετιζοντας τίς διαδοχικές φάσεις τῆς ἱστορίας της μέχρι τόν σημερινό Γραμματέα τοῦ ΚΚΣΕ Γκορμπάτσεφ, δῆμιςτάνει κανεῖς ὅτι ἡ ἐπικράτηση τοῦ κομμουνισμοῦ στή Ρωσία

δέν εξαφάνισε τήν ἔθνικὴ ψυχὴ· πολλές φορές μάλι-
στα τό καθεστώς, σέ κρίσιμες ὥρες, στηρίχτηκε στό ἔ-
θνικὸ αἴσθημα τό ὁποῖο προσπάθησε νά τονώσει. Μή-
πως τότε λοιπόν ὁ κομμουνισμός ἔχει γίνεи «ἔθνικὴ»
ρωσικὴ ὑπόθεση; Ποιοί εἶναι οἱ τωρινοὶ συσχετισμοί;
Ἐπιτρέποντας νά τόν ἐξετάσουμε κάτω
ἀπό ἓνα ὀλότελα διαφορετικὸ πρίσμα.

Φαίδων Δημόπουλος

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΗΜΕΡΑ

Τό γεγονός ὅτι τό ἐκπαιδευτικὸ σύστημα στήν Ἑλλάδα σήμερα νοσεῖ εἶναι ἀδιαμφισβήτητο. Κι ἂν ἡ κρίση του δέν ἦταν πρῖν μερικά χρόνια τόσο ὀρατὴ στά σχολεῖα ὅσο στά Πανεπιστήμια, αὐτό συνέβαινε ἐπειδὴ βρισκόταν ἀκόμη στά σπάργανά της. Σήμερα λοιπόν ἡ κρίση κτυπᾷ τήν πόρτα τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσης. Ἡ πρόσφατη σύγκρουση μαθητῶν καί τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ ἀποτελεῖ κορύφωση ἀλλά καί χαρακτηριστικὸ στίγμα της.

Ἀναζητώντας κανεῖς τίς αἰτίες πού ὀδήγησαν στήν νοσηρὴ ἐκπαιδευτικὴ πραγματικότητα τοῦ σήμερα θά πρέπει νά στραφεῖ στίς ἴδιες τίς ρίζες τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Πράγματι εἶναι μᾶλλον ἀδύνατο, νά βιώσουν στήν Ἑλλάδα χωρίς ἰσχυροὺς κραδασμούς τὰ ἀντίγραφα, καί μάλιστα τὰ ἀποτυχημένα, ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, τὰ ὁποῖα γεννήθηκαν στό ἐξωτερικό καί ἐπιχειρήθηκε νά προσαρμοστοῦν στίς ἀνάγκες καί τίς ἰδιαιτερότητες μιᾶς διαφορετικῆς κοινωνίας. Τά περιθώρια μάλιστα γιά τήν ἐπιβίωσή τους ἐλαχιστοποιοῦνται ὅταν ἓνας κομματικὸς σχηματισμός, ἐμποροῦμενος ἀπό τὴ δύναμη τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας, παρεμβαίνει ἀνώμαλα σ' αὐτὰ ἢ ὅταν κάποιοι φορεῖς (συνδικαλιστές, καθηγητές, μαθητές) ὄντας θλιβερὲς μαριονέτες ἑνὸς παρηκμασμένου συστήματος, καί νιώθοντας ὅτι κάτι δημιουργοῦν πειραματίζονται πάνω τους.

Τὰ παραπάνω ἂν σχετιστοῦν μέ τό οἰκτρὸ ἐπίπεδο τῆς ὑλικοτεχνικῆς ὑποδομῆς ἀλλά καί μέ τό γεγονός ὅτι παύει ἡ γνώση νά ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ τῶν διδασκομένων — (οἱ ὁποῖοι, ἔχοντας ἐνστερνιστεῖ τὴν ἀντίληψη, ὅτι μέ τὴν εἰσαγωγή τους στό Πανεπιστήμιο θά καταξιωθοῦν κοινωνικά ἀλλά καί θά ὀλοκληρωθοῦν πνευματικά, ἔχουν ἐξωθηθεῖ σ' ἓνα ἀχαλίνωτο ἀγῶνα βαθμοθηρίας) — ἀποτελοῦν τοὺς σημαντικότερους παράγοντες τῆς κρίσης.

Καί βέβαια ἡ κάθε κρίση προκαλεῖ ζυμώσεις. Ἐτσι, ἡ ἐξεταζόμενη, ὀδήγησε σέ μιά πολύπλευρη καί πολύμορφη ἀμφισβήτηση ἀπὸ πλευρᾶς μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι «σνομπάροντας» τίς Γενικὲς Συνελεύσεις καί τίς «δημοκρατικὲς διαδικασίες», ἀπορρίπτουν πλέον ξεκάθαρα τίς ὑφιστάμενες σχολικὲς δομές ἀλλά καί τό ρόλο πού παίζουν τὰ κόμματα στό Μαθητικὸ Κίνημα.

Οἱ μαθητές, ἀδιαφοροῦν τώρα γιά τίς ἀξίες πού θέτουν οἱ ὑφιστάμενες ἰδεολογίες διαμέσω τῶν μαθητικῶν ὀργανώσεων καί τῶν πολιτικῶν νεολαιῶν. Δυστυχῶς ὅμως στήν προσπάθεια νά ἀπαλλαγθοῦν ἀπ' αὐτὲς ὀδηγήθηκαν ἀσυνείδητα στό ἀγκάλιασμα ἑνὸς πρωτότυπου μικροαστισμοῦ μέ σημεῖα ἀναφορᾶς, τὴν DISCO, τὴ μηχανή, τό βίντεο.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πρότυπα πού φαίνεται νά θέτει ἡ σημερινὴ μαθητικὴ νεολαία δέν ἀνταποκρίνονται στήν ἴδια τὴ φύση της θεωρεῖται βέβαιο ὅτι θά ξεπεραστοῦν σύντομα.

Τό μεταβατικὸ στάδιο πού διερχόμαστε κυοφορεῖ νέες καταστάσεις στό μαθητικὸ χῶρο. Ἦδη ἔχει ἀρχίσει ἓνας προβληματισμός στήν ἀναζήτηση μιᾶς νέας ἰσχυρῆς ἰδεολογίας.

Οἱ ὀδύνες τοῦ τοκετοῦ ἀργοῦν. Ὁστόσο ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀνάγκης γιά κυοφορία, εἶναι ἐκεῖνη πού θά πρέπει νά μᾶς ὀδηγήσει στίς γόνιμες ἐνώσεις καί παρεμβάσεις γιά τὴ δημιουργία τοῦ ΝΕΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ. Ὅσοι ἀντιληφθοῦν τὴν πραγματικὴ αὐτὴ θά παίξουν γενεσιουργὸ ρόλο. Οἱ ὑπόλοιποι θά περιοριστοῦν πιθανόν στό ρόλο τῆς μαμῆς. Καί ὡς γνωστὸ ἡ μαμὴ μένει ἀπλά ἐκστατικὴ μπροστά στό θαῦμα τῆς γένεσης.

Βασίλης Στοῦμπος

Skrewdriver

των Άντρεά Ρουσσόπουλου και Δημήτρη Κυριακίδη

I. Όταν κάποιος αποφασίσει να μιλήσει για μουσικά κινήματα και για τα συγκροτήματα που τα συνθέτουν, και τά εκφράζουν, πρέπει να λάβει πρώτα υπόψη του τη βάση εμπνευσης ή εκκίνησής τους.

Και η βάση αυτή δεν είναι βέβαια κάποιες υπεργήτνες σφαίρες, αλλά η άπτη κοινωνική πραγματικότητα.

Τά μουσικά συγκροτήματα αποτελούν την έκφραση των άνησυχών και των προσδοκιών κοινωνικών στρωμάτων.

Η πολιτικοποίηση με την ευρύτερη σημασία της λέξεως ένυπάρχει σε κάθε συγκρότημα. Σε άλλες περιπτώσεις καλυμμένη, ή σε άλλες περιπτώσεις πίο έντονη.

Τά προβλήματα της νεολαίας, αυτού του τόσο ευαίσθητου χώρου, καθώς και η αντιμετώπισή τους από τό έθνικιστικό κίνημα δεν θά μπορούσαν να μίν είχαν άποτελέσει πηγή εμπνευσης μουσικών συγκροτημάτων. Συγκροτημάτων που στή σημερινή φάση είναι περιορισμένης — σε σύγκριση με τά καθιερωμένα συγκροτήματα — έμβέλειας ή σχεδόν άγνωστα στό πλατύ κοινό.

Σ' αυτό τό άρθρο θά αναφερθοϋμε στό βρετανικό συγκρότημα των SKREWDRIVER. Συγκρότημα που βρίσκεται στα πλαίσια ενός ευρύτερου μουσικού κινήματος. Ένός κινήματος που άποτελεί έκφραση ενός προβληματισμού πάνω στα καυτά προβλήματα που άπασχολούν τή βρετανική νεολαία. Προβλήματα όπως τό φυλετικό ζήτημα, ή άνεργία κ.λπ.

Ο πολιτικός φορέας του έθνικισμού κοντά στους νεολαίους και τά προβλήματά τους ένθαρρύνει αυτή τή μουσική σκηνή.

Διοργανώνονται φεστιβάλ Ροκ μουσικής από τό White Noise Club. Όπως τό Rock against communism, κάθε Αϋγουστο στό Suffolk τής Άνατολικής Άγγλίας ή τό White Christmas κάθε Δεκέμβριο στό Λονδίνο.

Οί άντιδράσεις ενάντια σ' αυτή τή σκηνή, που θέτει τά ύπαρκτά κοινωνικά προβλήματα σε νέες βάσεις, άποτελώντας μουσική έκφραση του έθνικιστικού χώρου, είναι πολλές και άξιοσημείωτη είναι ή δυσμενής παρουσίασή της από τόν έλεγχομένο Τύπο.

II. Για περίπου έννέα χρόνια οί SKREWDRIVER προσφέρουν στη λευκή νεολαία ένα άμυδρο φως για τό μέλλον και τήν ευκαιρία για παροδική απόδραση από τόν κόσμο εφιάλητη έξ αίτίας τής άνεργίας, τής πολυ-

φωνίας των φυλών στην κοινωνία μας και του έξευτελισμού. Όλα αυτά τά χρόνια τό συγκρότημα άλλαξε πολλές φορές τή σύνθεσή του και δεν ήταν πάντοτε άνοιχτό στην πολιτική.

Παρ' όλα αυτά όμως δεν έπαψαν ποτέ να ένδιαφέρονται πραγματικά, για τό τί συμβαίνει γύρω τους και στην πατρίδα τους και γενικότερα στην Ευρώπη.

ΤΟ «ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ» ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ

Οί SKREWDRIVER αρχικά δημιουργήθηκαν στό POULTON-LE-FYLDE κοντά στό BLACKPOOL, στα μέσα του 1977. Γρήγορα έγιναν ένα από τά μεγαλύτερα SKINHEAD συγκροτήματα τής Μ. Βρετανίας, ενώ είχαν να ανταγωνιστούν τους τότε «καθιερωμένους» SHAM 69 και ANGELIC UPSTARTS στίς προτιμήσεις των Βρετανών SKINHEADS.

Ήταν μόλις ένας χρόνος μετά, τό 1978, όταν οί SKREWDRIVER είχαν τά πρώτα προβλήματα με τους κομμουνιστές και τους φίλους τής έπιμειξίας που έγγραφαν για τόν μουσικό Τύπο. Μετά από μιά φυλετική ταραχή σε μιά συναυλία τους στό VOTREX CLUB τής WARDOUR Str., διώχτηκαν από όλα τά μέρη που θά μπορούσαν να παίξουν. Έκείνη τή στιγμή, επειδή ήταν ένα μή πολιτικοποιημένο συγκρότημα, με άπλή έπιρροή από τό NATIONAL FRONT, αναγκάστηκε να διαλυθεί.

ΤΟ ΝF Η ΑΙΤΙΑ

Ο ΙAN STUART, ό τραγουδιστής των SKREWDRIVER, επέστρεψε στό BLACKPOOL και έγινε μέλος του τοπικού NATIONAL FRONT 1978. Γρήγορα έγινε όργανωτής τής νεολαίας του ΝF και όργάνωσε πολλούς νέους στό τοπικό ΝF.

Τό 1982 ό ΙAN κατέβηκε στό Λονδίνο και ξανάφτιαξε τό συγκρότημα, τό όποιο γινόταν όλοένα και πίο ισχυρό, μολοντί άλλαξε πολλές φορές ή σύνθεσή του.

Οί SKREWDRIVER ήταν οί πρώτοι που υπέγραψαν στη δισκογραφική εταιρεία του ΝF τής WHITE NOISE RECORDS.

Άπλά δεν άρκέστηκαν να ένώσουν τους SKINS μόνο στη Βρετανία. Ο ΙAN άρχισε άκούραστα να δημιουργεί ένωτικούς κρικούς με τίς πατριωτικές νεολαίες όλης τής Ευρώπης. Τό 1984 οί SKREWDRIVER υπέ-

νομάζω Τέχνη».

Ἡ σύλληψη αὐτῆ τῆς Τέχνης ἀπὸ τὸν Frazetta σάν προσπάθεια προσέγγισης τοῦ ἰδανικοῦ, εἶναι πολὺ συγγενῆς μὲ τὴν κλασικὴ εὐρωπαϊκὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς Τέχνης. Ὅμως ἡ ἀντίληψη αὐτῆ τώρα πιά ἀποτελεῖ — δυστυχῶς — τὴν ἐξαίρεση καὶ ὄχι τὸν κανόνα. Ὅποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ στοιχειῶδες καλὸ γούστο, ἂν εἶναι εἰλικρινῆς, σὲ καμία περίπτωση δὲν θὰ χαρακτηρίσει σάν καλλιτέχνημα — ἔχοντας ὑπόψη τοῦ βέβαια τὸν παραπάνω ὀρισμὸ — κάποιον ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς «ἀφηρημένης» ἢ ἄλλης «τέχνης» τῆς σύγχρονης ἐποχῆς μας. Στὴ διάρκεια ἰδίως τῶν τελευταίων σαράντα ἐτῶν ποὺ ἀκολούθησαν τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ τὸ γενικότερο «γκρέμισμα τῶν εἰδώλων», ἡ Τέχνη ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα «ἀπελευθερώθηκε» ἀπὸ τοὺς κανόνες ποὺ τὴν διεῖπαν μέχρι τότε. Αὐτὸ ὁδήγησε σὲ μιὰ ὀλοένα μεγαλύτερη σχετικοποίηση τοῦ ἀντικειμένου καὶ τοῦ περιεχομένου της. Ἀφοῦ ὁ καλλιτέχνης ἦταν ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐκφράσει κάποια εὐρύτερη κοινωνικὴ ὁμάδα, ὅποια κι ἂν ἦταν αὐτή, μοιραῖα χρησιμοποίησε σάν κέντρο ἀναφορᾶς τὸν ἑαυτό του. Τώρα πιά δὲν ὀφείλει ὁ καλλιτέχνης νὰ συνδεθεῖ μὲ κάποιον κομμάτι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ νὰ ἐκφράσει κάτι σὲ σχέση μ' αὐτό, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ κοινωνικὸ σύνολο ὀφείλει νὰ κατανοήσῃ τὸν ἐκάστοτε καλλιτέχνη, ποῦ, ὅμως, ἐκφράζεται μὲ τρόπους καὶ μέσα ἀντιληπτὰ μόνο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Ἡ Τέχνη δηλαδὴ γίνεται ἕνα προνομιακὸ ἀγαθὸ ποὺ ἀπολαμβάνει — ἀφοῦ μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἐννοήσῃ — ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης καὶ ἴσως ἕνας πολὺ στενὸς καὶ ἐξειδικευμένος κύκλος γύρω του. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς ἀποσύνδεσης τῆς «Τέχνης» αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἀπὸ τὸ κοινὸ αἶσθημα τοῦ ὀραίου εἶναι καὶ αὐτὸ ποῦ συνέβη σὲ μιὰ Biennale στὸ Παρίσι, ὅταν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐργασιῶν πρὶν τὰ ἐγκαίνια, ἕνας ἐργάτης - προφανῶς ἀμύητος στὰ καλλιτεχνικὰ - ἐπιχείρησε νὰ πετάξῃ στὰ σκουπίδια ἕξι σκουριασμένα βαρέλια πετρελαίου, χωρὶς νὰ γνωρίζει βέβαια ὅτι αὐτὰ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκτιθέμενα «ἔργα»!

Θά ἦταν ἀνάφελον νὰ προσπαθῆσουμε νὰ ἀποδείξουμε ἐπιχειρηματολογώντας τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἡρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ τοῦ Frazetta καὶ ἄλλων δημιουργῶν ἀπὸ αὐτὲς τὶς μορφές κατακερματισμένης «τέχνης». Κι αὐτὸ γιατί ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ κάποιος «δημιουργεῖ» χωρὶς αἴσθηση ἀναλογιῶν, μέτρου καὶ ἁρμονίας, μὲ σύμβολα ποὺ τὸ κοινὸ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, ἀρνεῖται αὐτόματα καὶ τὸ ρόλο τῆς Τέχνης σάν μέ-

σου γιὰ ἐπιδίωξη ἑνὸς σκοποῦ (τῆς τελειότητας κατὰ τὸν Frazetta) καὶ ἀνάγει τὴν ἴδια σὲ σκοπὸ. Τότε ὅμως ἀναιρεῖ τὸ ἴδιο τῆς τὸν ἑαυτό, ἀφοῦ ἡ Τέχνη ὅπως καὶ τὸ ἄτομο εἶναι συνδεδεμένη μὲ κάποιον κοινωνικὸ σύνολο μὲ τὸ ὁποῖο βρίσκεται σὲ διαλεκτικὴ σχέση καὶ ἐπομένως αὐτὸς οὔτε καλλιτέχνης εἶναι, οὔτε ἔργα Τέχνης δημιουργεῖ.

Μὲ βάση αὐτὲς τὶς σκέψεις καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Frazetta θὰ πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύει μιὰ ἐλπιδοφόρα γενιά καλλιτεχνῶν ποὺ θὰ διακρίνονται τόσο γιὰ τὸ ταλέντο τους, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντίληψή τους. Εἶναι πιά καιρὸς νὰ μπορέσουμε νὰ ἀποτινάξουμε τὰ δεσμά τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ «διανοουμεισμοῦ» ποῦ μᾶς ἐπιβλήθηκαν σιγά σιγά καὶ σιωπηρὰ τὶς τελευταῖες δεκαετίες καταπνίγοντας μὲσω ἑνὸς ἑξαλλου «μοντερνισμοῦ», κάθε αἴσθηση φυσικῆς ἁρμονίας. Ὅπως εἶπε ὁ Rodin παρατηρώντας ἕνα ἀρχαιοελληνικὸ ἄγαλμα, «κάποτε θὰ ἐπιστρέψουμε σ' αὐτὴ τὴν Τέχνη τῆς ὑγείας». Καὶ ὁ ἡρωϊκὸς ρεαλισμὸς τοῦ Frazetta εἶναι σίγουρα μιὰ τέτοια ἐπιστροφή.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

γράφει ή Ε. Ρ.

Ξημερώνει ή ζωή και μέσα από έναν δραματιστή Διόνυσο προβάλλει ολόφωτος ένας έφηβικός 'Απόλλωνας, ό 'Αγγελος Σικελιανός. Φύση προνομιακή μέ υγεία πληθωρική κι όμορφιά, μέ πλαστικό γερό, κορμί και μέ δυνατό γέλιο πλατύχο κι έκστατικός από τήν άρμονία και τήν πληρότητα του ίδιου του του έαυτου.

Η ζωή τόν πλημμυρίζει μέσα του και γύρω του. Χαίρεται τό έλληνικό φώς και τίς μορφές του, τίς τραγουδάει μέσ άπ' τή δική του ξεχωριστή ευαισθησία. Πατρίδα του ή πολυτραγουδισμένη Λευκάδα όπου γεννήθηκε τό 1884. Νωρίς όμως ή μοίρα του, γελαστή αδελφή, τόν καλεί άπ' τό νησί του στην 'Αθήνα μπρός στην ξένη Κόρη. «'Εφτασε», γράφει ή ίδια, «άπό τό βαπόρι πεζός. Στάθηκε στην αυλή λεπτός, ξανθός, χλωμός στόν ήλιο του Αύγουστου». Κι από εκείνη τήν ήμέρα ως τό τέλος τής ζωής του, τό 1951, ή Εύα Σικελιανού παρέμεινε μέ πίστη άσάλευτη και άφοσίωση θρησκευτική, ή ίέρεια του δημιουργού και του έργου του, τόν πίστεψε προφήτη για τήν 'Ελλάδα και τόν κόσμο ολόκληρο κι άργότερα στίς Δελφικές γιορτές του στάθηκε πολύτιμη συμπαράσταση, καλλιτεχνική και οικονομική.

Στά 1909 ή 'Αθήνα άναταράζεται από τίς πρώτες δημόσιες όμιλίες του εξαίσιου έφηβου. Στά λόγια του άντηχεί ένας πρωτόφαντος άντρισμός νιτσειικός, ήρωολατρικός, παγανιστικός. Η Φύση του σφραγισμένη από σιδερένια φιλαρέσκεια, βούληση υπέβαλλε τόν έαυτό του σέ σκληρή και επίμονη άσκηση: άναρριχήσεις σέ κορφές, κολύμπι σέ άνοιχτά, ίππασίες νυχτερινές, ή χαρά τής καταγίδας και τών άνέμων και τής τρικυμίας «pour confronter les elements», όπως έλεγε.

Συγχρόνως όμως και παράλληλα μέ τήν πειθαρχημένη του μορφή υπήρχε μέσα του άπόλυτα άγνός και πηγαίος και δυναμικός ό Διονυσιακός 'Ερωτας.

Τό άγος τής μυστικής ενότητας κρυβόταν μέσα του και πρώτ' άπ' όλα στίς προσωπικές του αντιθέσεις: ή έγκεντρική περισυλλογή μαζί μ' ένα άστείρευτο, σπάταλο ξεχείλισμα καλοσύνης, ή πιό πλατειά κοινωνικότητα μαζί μέ τή «θεοθρέμμονα» σιωπή τής μοναξιάς. Τό ένστικτο τής ενότητας τόν έκανε νά λατρεύει τό θηλυκό στοιχείο σ' όλα του τά καθρεφτίσματα, στη

γυναίκα, στην 'Ελλάδα, στό Λαό μέ τούς άπλοϊκούς άνθρώπους του χωριού και τής υπαίθρου, στη μητέρα Γη, στη Φύση ολόκληρη.

Συχνά υπήρξε τόσο θεμελιώδης, έκρηκτικός πού έκανε πιστευτό και τό πιό παράτολμο όνειρό του. Η άσβεστη γοητεία πού ό έλληνικός ζωϊσμός μέ τήν άρχαία μορφή του πολλούς αιώνες επιβλητικά σκόρπιζε στους λαούς και δέν έπαψε άκόμα νά τούς έκστασιάζει, φερμένη στην 'Ελλάδα από τούς «φραγκομαθημένους», έγινε τό βάθρο τής Δελφικής 'Ιδέας. Μέ τίς παραστάσεις του άρχαίου δράματος, πού πραγματοποιήσε ό Σικελιανός (1927 - 1930), έδωσε παγκόσμια προβολή στην ποιήσή του διότι τά γεγονότα τών Δελφικών γιορτών θεωρήθηκαν από τά πιό σημαντικά του καλλιτεχνικού βίου εκείνης τής εποχής.

Προτού μιλήσουμε όμως για τή σύλληψη και τήν έν μέρει πραγματοποίηση τής Δελφικής 'Ιδέας θά πρέπει νά κάνουμε μιá αναφορά στην έπιρροή πού είχε και τήν έμπνευση πού προσέφερε ό άρχαίος μύθος στην ποίηση του Σικελιανού.

Ό 'Αγγελος Σικελιανός υπήρξε ό μοναδικός ποιητής στη νεότερη 'Ελλάδα πού άναζωογονούσε στην ποίηση του ολόκληρη τήν άρχαία έλληνική μυθολογία.

Δράση και πάλη θεών άναζήτησε για νά τά μεταφέρει στην άνθρώπινη δράση και στά άνθρώπινα πάθη. Θά βρούμε συχνά τήν έναλλαγή θεών και άνθρώπων σέ όλο του τό έργο όπως λ.χ. στό «Δελφικό 'Υμνο».

Τό μύθο του σχετίζει μέ τή μεταφυσική και τήν ιστορία και συχνά, άκόμα και στα ιστορικά γεγονότα, δείχνει τήν επίδραση - κατά κάποιο τρόπο - του μύθου. Όλα τά είδη τών μύθων υπάρχουν μέσα στην ποιήσή του. Και οι κοσμογονικοί, πού συνδέονται μέ τή γέννηση του κόσμου, και οι θεογονικοί, πού είναι ιστορίες θεών και οι σωτηριολογικοί, πού φανερώνουν ως λυτρωτές τούς θεούς τής βλαστήσεως και οι αιτιολογικοί, πού εξηγούν όρισμένο τύπο λατρείας. Ό «πρόλογος στην Ζωή» είναι άκριβώς μιá συναρμογή τέτοιων μύθων από τήν άρχή ως τό τέλος.

Ό άρχαίος μύθος άναπτύσσεται επίσης και στίς τραγωδίες τίς όποιες είχε γράψει: «Στόν Δαίδαλο στην

Κρήτη», «στή Σίβυλλα», στόν «' Ασκληπιό». 'Επίσης στό «θάνατο τοῦ Διγενῆ», ἔχουμε ἀνάπτυξη τοῦ μεσαιωνικοῦ μύθου. 'Ο Σικελιανός δέν διστάζει νά στραφεῖ πρὸς τὴ χριστιανικὴ ἀντίληψη ὅπως διαμορφώθηκε μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας καί νά συνθέσει ἔργα του μέ σπέρματα Βυζαντινῶν μύθων.

Ἄλλωστε πρέπει νά τονίσουμε καί τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ ὁ ὁποῖος στὸν Πρόλογο τοῦ «Λυρικοῦ Βίου» ἐξαίρει ὅτι γιὰ νά γνωρίσει τὴν ἑλληνικὴ παράδοση στὰ οὐσιαστικά πνευματικά κεφάλαιά της γιὰ νά τοῦ γίνεῖ βίωμα, ἀναζήτησε ὅλα ὅσα ἀνῆκαν στὴν ἀπώτερη ἀρχαιότητα, ἢ προέρχονταν μεταγενέστερα ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ θρησκευτικὴ καί ψυχικὴ ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀρκεῖ μονάχα ν' ἀντιφεγγᾶνε στὴν ὄψη τους τὴν ἰσχυρὴ καί μυστικὴ ἀντιφεγγιὰ τῆς αἰωνιότητος τοῦ Μύθου».

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κοσμογονικὸ χάος, ὅπως περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ἢ φυσικὴ «Φύση» ἔχει πάρει τὴ σταθερότητα τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου, εἶναι ντυμένη μέ ὅλη τὴν ἑλληνικὴ ὁμορφιά της, ἕνα τεράστιο χρυσοῦ σάρωθρο σαρώνει ἀπὸ τὸ Σικελιανικὸ κόσμο καθετὶ τὸ πρόσκαιρο, τὸ ἀπομονωμένο, τὸ ἀνάξια φθαρτό. Καί στὴ θέση τους ἀνεμίζουν χρυσὰ φτερά πουλιῶν, πετοῦν ἀγάλματα Θεῶν, ἥρωες καί τέρατα, γίγαντες καταποντίζονται καί γίγαντες ἀναδύονται χωρὶς τὴ θλίψη, τὸν πόνο καί τὴ μαυρίλα τῆς κόλασης. Στὸ κοσμογονικὸ χάος τοῦ Σικελιανοῦ ὑπάρχει μονάχα παραδεισος καί βασιλιάς του εἶναι ὁ ἴδιος, κυρίαρχος, εὐδαιμονικός, ὀλοφώτεινος, μιὰ τέλεια διονυσιακὴ σύνθεση, πληθωρικότητος καί μεγαλοφυίας.

Βαθιά ἐπηρασμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καί τὸ ἔργο τοῦ Πλήθωνα τοῦ Γεμιστοῦ, ἰδιαίτερα δὲ ἀπὸ τὴν περίφημη καί τολμηρὴ ρήση του. «Θέλω νά εἶμαι Ἕλληνας» — ρήση ἡρωϊκὴ γιὰ τὸ πανσπερμικὸ Βυζάντιο «Ἕλληνας» σήμαινε εἰδωλολάτρης, ἐχθρὸς τοῦ ἀνεθνικοῦ χριστιανικοῦ ἰδανικοῦ (συνεκτικοῦ τῆς Αὐτοκρατορίας), καί διαποτισμένος ὡς τὰ τρισβάθα τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου, πίστεψε στὴν ἀξία τοῦ ἔθνους του, στὴν πνευματικὴ ἀξία τῆς Ἑλλάδος καί τῶν παραδόσεών της ἔτσι ὅπως θά ἔπρεπε νά ἀκτινοβολήσουν σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο.

Ὁ δυτικὸς τρόπος ζωῆς, τοῦ ὁποῖου τὰ πρότυπα εἶχαν ἤδη εἰσβάλεῖ ἀπὸ τὴν Γαλλία καί οἱ συνήθειες εἶχαν ἀρχίσει νά διαμορφώνουν ἑλληνικὲς τώρα πιά πραγματικότητες (φράγκικες φορεσιές κ.λπ.), ἀνησχοῦσε τοὺς ἑλληνολάτρεις διανοούμενους τοῦ καιροῦ του. Ἀνάμεσά τους ὁ Ἰων Δραγούμης, ὁ Σοκόλης, ἢ Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη συχνά ἀντιπαρέθεταν καί καταδίκαιζαν τὴ δυτικὴ βιοθεωρία (ποσοτισμοῦ), τὴν ὀλικὴ παντοδυναμία, ἀνεξήγητη ἐλευθερία, μηχανικὴ ἀντίληψη ζωῆς, κυριαχία μαζῶν καί ἐπιστημονικὰ χειραφετημένου ἀπὸ τὸ δημιουργό του, εἰδίκευση, ἀνάλυση), μέ τὸν ἑλληνικὸ ζωισμό (λατρεία στὴν ποιότητα, λιτότητα, πειθαρχημένη λευτεριά, κοινοτισμός - ἀτομισμός), χειραγώγηση τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης, ροπή πρὸς τὸ ὅλο, συνθετισμός).

Δύο τάσεις δύο βιοθεωρίες ἀντιδιαμετρικὰ ἀντίθε-

τες πού δὲ θά μπορούσαν ποτέ νά συγκερασθοῦν. Ἀντίθετα οἱ τάσεις μιμητισμοῦ τῶν Ἑλλήνων θά μπορούσαν νά στερήσουν ἀπ' τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος κάθε πνευματικὴ καί ἠθικὴ του ἀξία.

Ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος ὡς πρῶτος φωτιστῆς σὲ μιὰ ἐποχὴ πρὶν τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ὅπου ἡ Ἑλλάδα ἐπιζητοῦσε νά καθορίσει τὴν πολιτιστικὴ του ταυτότητα ὕμνησε τὸν ἑλληνικὸ λαὸ διακηρύσσοντας τὴ μοναδικότητά του. «Οἱ διψασμένοι, οἱ τρελλοὶ Ἕλληνες, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἄνθρωποι - θεοὶ γιὰ τὴν κατέβασαν τοὺς θεοὺς στὴ γῆ καί τοὺς ἔκαμαν ὁμοίους μέ τὸν ἑαυτὸ τους».

Αὐτὸς λοιπὸν, πρῶτος, μετέδωσε τὰ φῶτα του στὸν Ἄγγελο Σικελιανὸ ὁ ὁποῖος ἀσπάστηκε τὴ φλόγα τῆς ἑλληνικότητος καί πάλεψε νά τὴν προβάλλει χειροπιαστὰ μέσα ἀπὸ τὶς Δελφικὲς γιορτές. Τὸ Μάη τοῦ 1927 τὶς ἐγκαινιάζει ἀνεβάζοντας ἐκτός ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τοῦ Αἰσχύλου «Προμηθεὺς Δεσμώτης» καί ἐκθέσεις λαϊκῆς χειροτεχνίας καί ἀρχαίους ἀγῶνες.

Στὴ Δελφικὴ προσπάθεια ὁ Σικελιανός καταπιάνεται μέ τὸ κήρυγμα μέ τὰ νοησιαρχικά σχήματα τοῦ λόγου καί μέ τὴ δράση.

«Καί σὰ γιομίσεις ἐντολή τὴν κάθε μιὰ σου φλέβα, μεστός ἀπὸ ὕμνο ἀθάνατο, μὴν καρτερεῖς, κατέβα».

Ἀναδύεται λοιπὸν σὲ πολλές συνειδήσεις μιὰ πανάρχαιη μνήμη. Τὸ πρωταρχικὸ ὁμοούσιο τοῦ ποιητῆ μέ τὸν προφήτη μυσταγωγὸ καί τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτη μέ τὸν πνευματικὸ ὀδηγητῆ.

Ὁ Σικελιανός πιστεύει πὼς εἶναι αὐθεντικὸς φορέας τοῦ ἱστορικοῦ πνεύματος πού ζητάει μιὰ καινὸύρ-

γραψαν συμβόλαιο στην ROCK-O-RAMA RECORDS της Γερμανίας, ή οποία τώρα εκδίδει εκατοντάδες αντίτυπα από την WHITE NOISE RECORDS για την επαναστατική εθνικιστική νεολαία σ' όλη την Ευρώπη, Σκανδιναβία και Αμερική.

ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΝΙΚΗ

Οι SKREWDRIVER έγιναν κάτι περισσότερο από ένα δημοφιλές SKINHEAD συγκρότημα, έγιναν ένα σχολείο που τυποποίησε τη θέση της εθνικιστικής επανάστασης. Μιά θέση γεμάτη κουράγιο, πίστη, τιμή και αποφασιστικότητα τό παράδειγμα των SKREWDRIVER θά μᾶς ἐμφυσήσει τη θέληση για νίκη.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

- 1977 YOU'RE SO DUMB / BETTER OFF CRAZY
- 1977 ANTISOCIAL / 19th NERVOUS BREAK-DOWN (CHISWICK)
- 1978 ALL SKREWED UP (LP)
- 1980 BUILT UP KNOCKED DOWN (EP) (TJM)
- 1982 BACK WITH A BANG / I DONT LIKE YOU (12'') (BOOTS and BRACES)
- 1982 UNITED SKINS (COMPILATION LP) (BOOTS and BRACES)

- 1983 WHITE POWER (EP) / (WHITE NOISE)
- 1984 VOICE OF BRITAIN / SICK SOCIETY (WHITE NOISE)
- 1984 HAIL THE NEW DAWN (LP) (ROCK-O-RAMA)
- 1984 INVASION / ON THE STREETS (ROCK-O-RAMA)
- 1985 NO SURRENDER (COMPILATION LP) VOL I (ROCK-O-RAMA)
- 1985 BLOOD and HONOUR (LP) (ROCK-O-RAMA)

WHITE NOISE CLUB

Γιά πολλά χρόνια οι οπαδοί της εθνικιστικής ροκ σκηνής είχαν προβλήματα με την καθιερωμένη μουσική σκηνή. Πιέζονταν από τη μία μεταξύ των χοντρών πλουσίων που διευθύνουν τις μουσικές εταιρείες και από την άλλη από τους κόκκινους αντιεθνικιστές δημοσιογράφους που διευθύνουν τις μουσικές εφημερίδες.

Είναι η συμμαχία των κόκκινων και των αφεντικών που οδήγησαν τη μουσική σκηνή να κυριαρχείται από GROUP που έχουν τάσεις για ναρκωτικά, για κομμοδέν έχουν τίποτα κοινό με όμοφύλοφιλους, ναρκομανείς σαν τον BOY GEORGE ή σαν φαντασμένους ROCK STARS όπως τους REDSKINS. Στο παρελθόν σε κάθε γκρούπ που ήθελε να βγάλει σε δίσκο, τό ότι είναι περήφανοι για την πατρίδα τους, και τό ότι είναι αποφασισμένοι να πολεμήσουν για ένα καλύτερο τρόπο ζωής, τους έκλειναν τις πόρτες. Ήσυχια και λασπολογίες ήταν όλα όσα κάλυπταν τά συγκροτήματα τά προηγούμενα χρόνια.

Αλλά οι οπαδοί της εθνικιστικής σκηνής υπόμειναν αρκετά αυτή την μεταχείριση. «Δέν είμαστε πιά διατεθειμένοι να άνεχτοῦμε τις επιθέσεις και την άδιαφορία τους. Δέν θέλουμε πιά τά μουσικά σκουπίδια που παράγουν οι βαρῶνοι του μουσικού κατεστημένου. Θέλουμε μουσική που να υποστηρίζει τά πιστεύω μας».

Γι' αυτό μία ομάδα από αποφασισμένους οπαδούς αυτής της ιδέας από όλη την Ευρώπη ενώθηκαν μαζί και δημιούργησαν τό WHITE NOISE CLUB.

Είναι ένα κλάμπ που είναι ανοιχτό σ' όλους τους Ευρωπαίους όπου και αν αυτοί ζούν, και όσους ζούν σε Αμερική, Νέα Ζηλανδία, Αυστραλία.

«Μόνο όταν σταθοῦμε μαζί ενωμένοι όλοι, θά είμαστε αρκετά δυνατοί για να πάρουμε αυτό που θέλουμε».

Στήν αρχή τό WHITE NOISE θά συγκεντρώσει τις ενέργειές του, στην έκδοση της εφημερίδας WHITE NOISE και στην έκδοση πόστερς, T/S, και φωτογραφίες των αγαπημένων SKIN HEAD συγκροτημάτων.

Όταν αυτό πραγματοποιηθεί θά αρχίσει ή παραγωγή δίσκων και κασσετών σε κανονικό ρυθμό. Ήξαρτάται από όλους μας τό πόσο γρήγορα θά μπορέσουν να εκδοθούν οι δίσκοι. Ο καθένας που γίνεται μέλος στό κλάμπ δέν κερδίζει μόνο τά όφέλη του κλάμπ, αλλά βοηθάει να φτιαχτεί ένας οργανισμός που θά άμυνθει ενάντια στά αφεντικά και στους κόκκινους που διευθύνουν τη μουσική σκηνή.

Οί μόνοι που μπορούν να βοηθήσουν ενεργῶ τό WHITE NOISE είστε εσείς οι αναγνώστες.

«Αν θέλεις να σε υποστηρίξει τό WHITE NOISE θά πρέπει και εσύ να υποστηρίξεις τό WHITE NOISE».

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἄξιζει νά σημειωθεῖ μία εἶδηση πού ἂν καί ἔχει πιά παλιώσει ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Αὐτή σχετίζεται μέ τήν ἄφιξη τοῦ Λέ Πέν στή Θεσσαλονίκη. Καί βέβαια τό σημαντικό γεγονός δέν εἶναι τόσο ἡ ἄφιξη αὐτή καθ' ἑαυτή ὅσο ἡ ἀποτυχία τῶν ἀντισυγκεντρώσεων τῆς ἀριστερᾶς στή Θεσσαλονίκη. Τοῦτο μᾶς ἔβαλε σέ σκέψεις: Μήπως αὐτό σημαίνει μία νομιμοποίηση τοῦ J.M. Le Pen καί τῆς ὁμάδας τῆς Εὐρ. Δεξιᾶς στά μάτια τοῦ λαοῦ; Ἄν εἶναι ἔτσι τότε πραγματικά ὁ Λεπέν ἔχει προσφέρει πολλά στόν εὐρωπαϊκό ὅσο καί στόν ἑλληνικό ἐθνικισμό. Μήπως ὅμως ἀπλά σημαίνει μία ἀπολίτικη ἀδιαφορία, ὅποτε θά πρέπει σύντομα νά μᾶς ἀπασχολήσει σοβαρά τό πρόβλημα τῆς φιλελεύθερης «ἀσυνείδητης» συνείδησης πού δημιουργεῖται στήν ἑλληνική κοινωνία καί νά βροῦμε τρόπους ἄμυνας ἀπέναντι σ' αὐτή τήν παθητική ἐπίθεση τοῦ διεθνισμοῦ πού χτίζει τοίχους σ' αὐτιά τῶν ἀνθρώπων;

Μέλη τοῦ κόμματος καί τῆς νεολαίας τῆς ΕΠΕΝ ἐπισκέφθηκαν τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο στό Στρασβούργο καί εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐνημερωθοῦν πάνω σέ θέματα πού ἀφοροῦν τή λειτουργία του.

Συναγωνιστές τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου τῆς Νεολαίας τῆς Γαλλίας συναντήθηκαν σέ αἶθουσα συνεδριάσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου μέ συναγωνιστές τῆς Ν. ΕΠΕΝ. Ἐκεῖ ἔγινε μιᾶ πρώτη προσέγγιση πάνω σέ ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν Εὐρωπαϊκή Ἐθνικιστική Ὀργάνωση, ἔγιναν σκέψεις γιά τά ἐπίπεδα πού θά μπορούσε νά ἐξελιχθεῖ μιᾶ πιθανή συνεργασία, ἐνῶ ὁ συν. MARTIAL BILD ἔρριξε τήν ἰδέα νά συμμετάσχουν μέλη τῆς Ν. ΕΠΕΝ στόν προεκλογικό ἀγῶνα τοῦ FRONT NATIONAL στή Γαλλία.

Ὁ γ.γ. τῆς Ν. ΕΠΕΝ Μάκης Βορίδης συναντήθηκε μέ τόν J.G. MALLIARAKIS, συγγραφέα καί ἐκδότη τοῦ ἑθνικιστικοῦ περιοδικοῦ TROISIEME VOIE καί συζήτησαν γιά τίς προοπτικές τοῦ κινήματος στήν Εὐρώπη.

Ἐνα καινούργιο περιοδικό ἐμφανίστηκε. Πρόκειται γιά τόν «Μεταρρυθμιστή», πού ἐκδίδει ὁ Θανάσης Δημόπουλος.

Ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις, ἂν καί κάποιες στιγμές ἐκκεντρικές, πού πάντως ἀξίζει νά διαβαστοῦν. Ἄν ἐνδιαφέρεστε νά τόν βρῆτε, ἐπικοινωνήστε μαζί μας. Φήμες πού κυκλοφόρησαν λόγω τοῦ ὀνόματός του ὅτι συνδέεται μέ τόν Παῦλο Μανωλόπουλο (Κίνημα Ἑλλήνων Μεταρρυθμιστῶν λεγόταν τό κόμμα του παλιότερα) διαψεύστηκαν.

Λάβαμε τό περιοδικό Fare Fronte τοῦ Fronte della Gioventu τοῦ Μιλάνου, ὅπου βασικός ἀρθρογράφος του εἶναι ὁ Marco Valle, ἀντιπρόεδρος τοῦ F.d.G. σ' ὅλη τήν Ἰταλία. Ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις πού στηρίζονται κύρια στόν ἀντιαμερικανισμό, τήν ἀποσύνδεση μέ τή δεξιά, στόν σοσιαλιστικό χαρακτήρα τοῦ κινήματος. Εἶναι ὡστόσο μιᾶ τάση πού δέν φαίνεται νά ἐπικρατεῖ μέσα στό Μ.Σ.Ι. Πάντως σέ πολλά ἀπ' αὐτά πού γράφει τό Fare Fronte τοῦ Μιλάνου μᾶς βρίσκει σύμφωνους.

Λάβαμε τήν ἐφημερίδα τῆς τάσης τοῦ **Pino Rauti**, παλιοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἰταλικῆς «Νέας Τάξης» καί νῦν ἡγετικού στελέχους τοῦ Μ.Σ.Ι. Στήν ἐφημερίδα αὐτή εἰς ἐκ τῶν ἀρθρογράφων εἶναι ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Fronte della Gioventu, ὁ **Riccardo Adriani**, ὁ ὁποῖος ἔρχεται στίς 11 καί 12 Ἀπριλίου στήν Ἀθήνα, μαζί μέ τήν ἀντιπροσωπεία τοῦ Fronte γιά τήν συνδιάσκεψη τῶν Ἀθηνῶν, πού διοργανᾶνε ἡ Νεολαία Ε.Π.ΕΝ.

Οι Ίταλοι συναγωνιστές του F.d.G. έβγαλαν ένα φυλλάδιο αφιέρωμα στον Έλληνα συναγωνιστή φοιτητή MIKI MANTAKA που δολοφονήθηκε από τους άριστεριστές φονιάδες της Lotta Continua και της Potere Operaio, στις 22 Φεβρουαρίου του 1975. Και για να συνδεόμαστε και με την ελληνική πραγματικότητα οι δύο αυτές ομάδες είναι ή ήταν συνδεδεμένες με την ντόπια « Ρήξη», πρώην ΟΠΑ, του Γιώργου Καραμπελιά.

Στη 12η επέτειο της δολοφονίας του Μάντακα, πρέπει όλοι να θυμόμαστε ότι «τό να πεθάνεις, δέ σημαίνει ότι θά χαθείς».

Συνέδριο ευρωπαϊκών νεολαιών στην Πάντοβα διοργάνωσε στις 14, 15 Φεβρουαρίου το F.d.G. και η FUAN. Συμμετείχαν οι ισπανικές ομάδες «Patria y Libertad» και οι «JUNTAS ESPANOLAS», το F.d.G. και η FUAN, το ENEK και η Ν.ΕΠΕΝ.

Ανάλυση για το συνέδριο γίνεται σέ άρθρο, όποτε δέν θά έπεκταθοϋμε. Θά σταθοϋμε όμως στο δημοσίευμα της «Νέας Θέσης» όργανου του ENEK, που διατηρώντας και αναπαράγοντας τό γνωστό ήθος της Κεντρικής Διοίκησης προσπαθεί για μία άκόμα φορά μέ ύβριστικά δημοσιεύματα νά κατεβάσει τό επίπεδο των ύβρεων, των κραυγών και των άλαλαγμών, επίπεδο τό όποιο φαίνεται ίκανοποιεί και άποφεύγει νά τοποθετηθεί πάνω στα οϋσιαστικά πολιτικά και ιδεολογικά ζητήματα της συνεργασίας τόσο στην Εϋρώπη όσο και στην Ελλάδα. Αϋτά άς τά βλέπουν οι νεολαίοι συναγωνιστές που επιμένουν άκόμα νά μιλοϋν για μονολιθική και έσωτερική πειθαρχία, τή στιγμή που είναι πιά διάφανο ότι μόνη λύση είναι ή αϋτόνομη και αϋτοδύναμη συγκρότηση του κινήματος της νεολαίας.

Ένα καινούργιο μέλος άπέκτησε ή ομάδα της Εϋρωπαϊκής Δεξιάς. Πρόκειται για τον Ίρλανδό συντηρητικό Τζών Τείλορ. Έξάλλου, μέ τή νίκη της Δεξιάς στην εκλογή της προέδρου του Εϋρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που έξαρτήθηκε άπόλυτα από τίς ψήφους της ομάδας της Εϋρ. Δεξιάς ένα διαφορετικό κλίμα παρατηρήθηκε ήδη στο Κοινοβούλιο.

Έτσι σέ συνεργασία μέ τους Χριστιανοδημοκράτες, πήραν τήν αντιπροεδρία της Έπιτροπής για τήν Κύπρο, ό Χρυσ. Δημητριάδης της ΕΠΕΝ, και τήν αντιπροεδρία της Έπιτροπής Νεότητος ό ΤΡΙΠΟΔΙ του ΜSΙ.

Κατάληψη στη Θεσσαλονίκη έκαναν οι Έλεύθεροι Μαθητές του Λυκείου 1ου και 3ου ΤΕΛ και 1ου ΤΕΣ έγκαινιαζοντας μία νέα για τό χώρο μας συνδικαλιστική πρακτική, που συνδέεται άμεσα μέ τήν έπαναστατική άμφισβήτηση της έξουσίας της άρχουσας ιδεολογίας στα σχολεία. Η προκήρυξη που κυκλοφόρησαν οι συναγωνιστές μαθητές, ήταν ή εξής:

«Συμμαθητές

Οι «ϋπεϋθυνοι», για μία άκόμη φορά, δείξαν τήν άνευθυνότητά τους άπέναντι στα προβλήματά των μαθητών που φοιτούν στα τεχνικά και επαγγελματικά λυκεία. Σάν άποτέλεσμα είναι ή μεταφορά στο κτίριο του Εϋόσμου, στη μέση της σχολικής χρονιάς του 1ου και 3ου ΤΕΛ, έτσι ώστε οι μαθητές ν' άποδιοργανωθοϋν. Γι' αϋτό λοιπόν άπαιτοϋμε:

I. Νά παραμείνουν φέτος στο κτίριο του 3ου ΚΕΤΕ τό 1ο, 3ο ΤΕΛ και 1ο ΤΕΣ και νά μεταφερθοϋν τήν επόμενη σχολική χρονιά.

II. Νά μήν συμπυχθοϋν τά τμήματα στα γενικά μαθήματα ώστε νά μή θυσιαστεί στο βωμό της οικονομικής λιτότητας της κυβέρνησης ή Παιδεία. Η κυβέρνηση μπορεί νά περικόψει τίς δαπάνες άπ' άλλου εκτός άπό τήν Παιδεία.

III. Νά γίνουν άμέσως προσλήψεις καθηγητών ώστε νά συνεχιστοϋν άπρόσκοπτα οι λειτουργίες των μαθημάτων.

Σέ περίπτωση που δέν γίνον δεκτά τά παραπάνω αιτήματα καλοϋμε όλους τους συμμαθητές μας — άσχετα άπό ιδεολογικοπολιτικές άντιλήψεις — σέ άγωνιστικές κινητοποιήσεις, όπως άποχή σέ πρώτη φάση και άν πάλι δέν ίκανοποιηθοϋν σέ κατάληψη του κτιρίου. Μέχρι οι άνεγκέφαλοι του ύπουργείου Παιδείας νά κατανοήσουν ότι οι μαθητές δέν είναι πίνια νά τους μετακινούν όποτε θέλουν.»

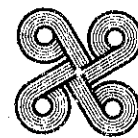
«ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ»

Συγκλόνισε ο ήρωϊκός θάνατος του Στρατηγού 'Οδυσσέα 'Αγγελή. Καί ταυτόχρονα έδειξε ένα δρόμο πολιτικού αγώνα, ένα δρόμο πού ή αντιπαράθεση δέ σταματά στις φραστικές και κοινοβουλευτικές ξιφουλκίσεις, αλλά δένει άρρηκτα τή ζωή μέ τό ιδεώδες, τόν αγώνα μέ τό θάνατο, τήν ιδέα μέ τή θυσία.

Διαδηλώσεις του Front National στη Γαλλία έναντι των άπεργιών πού έστησε ή άριστερά τόσο για τά Πανεπιστήμια όσο και στους σιδηροδρομικούς. 'Ωστόσο αυτή ή πολιτική κατ' άρχή φαίνεται σαν πολιτική στήριξης του Σιράκ. Πού θά όδηγήσει; Θά πειστούν οι Γάλλοι δεξιοί ότι ο Λεπέν λόγω πυγμής και ύφους μπορεί ν' αντιμετωπίσει τήν άριστερά καλύτερα από τόν Σιράκ ή θά τόν θεωρήσουν δεδομένο ύποστηρικτή τής κάθε δεξιάς πολιτικής και θά τόν άγνοήσουν, χρησιμοποιώντας τον μόνο σαν δεκανίκι. 'Οψόμεθα.

200 'Εθνικιστές φοιτητές έκαναν πορεία στη Θεσσαλονίκη, πρός τό Τουρκικό Προξενείο. Μία πρωτοβουλία πού στηρίχθηκε από συναγωνιστές, πού κατάφεραν νά ξεπεράσουν τίς πολιτικές τους αντιθέσεις και νά μιλήσουν ένωμένοι για τόν τουρκικό έπεκτατισμό, τήν άμερικανοκρατία και νά φωνάξουν έναντι στους 'Ελληνες τών super market και τής άστικής νάρκης. Νά εύχηθούμε νά πληθύνουν αυτές οι πρωτοβουλίες.

**'Εκδότης
Μαυρουδής Βορίδης
(Κολοκοτρώνη 11 — 'Αθήνα)**